சிவமயம்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த

காசி-அ-வரதராஜபண்டிதரவர்கள்

இயற்றிய

சிவராத்திரி புராண

மூலமும்,

பிரம்மஸ்ரீ

திரு-சிவானந்த சாகர யோகீஸ்வரரவர்கள் மாணாக்கரும்

மதராஸ் ரிவினியூபோர்ட் ஆபீஸ் ஹெட்டில்மெண் [illegible]ளாகு

மா-நமசிவாயம் பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

அரும்பிரயோகவுரையும்,

வசனமும்.

சாதாரண௵ ஆடி௴.

1910

Copyright Registered.

MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY MADRAS

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவராத்திரி புராணம்.

காப்பு.

ஓங்குமொரு மருப்பானை யுயிர்க்குயிரா யிருப்பானை யுரகவேந்தன், றாங்குநெடு நிலத்தானை முகத்தானை வதைத்தானைச் சயில மானைப், பாங்குவைத்து மழுத்தானை பரித்தான்றந் தளித்தானைப் பசும்பொற் றோட்டுப், பூங்கமல பதத்தானைப் பொருவிலைந்து கரத்தானைப் போற்றல் செய்வாம். *

கடவுள் வாழ்த்து.

சபாபதி.

சீர்தந்த கமலமலர்த் திசைமுகனுந் திருமாலுந் தேவர் கோவுங், கூர்தந்த நகப்புலிக்காற் றவமுனியும் பதஞ்சலியுங் குழைந்து போற்ற, வார்தந்த கலசமுலை மலைவனிதை விழிகளிப்ப மன்றுளாடுங், கார்தந்த மணிமிடற்றுக் கடவுடிருவடியிணைகள் கருத்துள்வைப்பாம்.

---

* ஓங்கும்=வளரும்; மருப்பு=தந்தம்; உரகவேந்தன்=ஆதிசேடன்; தாங்கும்=சுமக்கும்; நெடுநிலத்து=நீண்ட பூவுலகத்தில்; ஆனைமுகத்தானை = கஜமுகாசுரனை; சயிலமானை = உமாதேவியை; பாங்கு = பக்கத்தில்; மழுத்தானை=மழுப்படை; பரித்தான்=தாங்கினோன்.

(௧) தேவர்கோன் = இந்திரன்; புலிக்காற்றவமுனி—வியாக்கிரபாதர்; மலைவனிதை — உமாதேவியார்; கார்தந்த மணி—இந்திரநீலரத்தினம்.

சிவராத்திரிபுராணம்.

சிவகாமியம்மை.

கடிகமழ்கட் கமலமலர்க் கட்டிகிரிக் கரனொருசூ கரமா தாகிப், படியிடந்து மறிவரிய பதப்பவள மலை மருங்கிற் படரும் பச்சைக், கொடிகொடிய பவக்கட லிற் குளித்தழுந்தா தின்பமுத்தி கூடும்வண்ண, மடிய வருக் கருள்புரியுஞ் சிவகாமி யம்மைபதந் தன்புகூர் வாம். (உ)

விநாயகர்.

சொற்பகாநா வினுக்கடங்கா வளங்குலவு தில்லை மன்றிற் றுலங்குகோயிற், பொற்பகலாக்குடபுலக்கோ புரத்தமரர் கணத்தலைவர் போற்றமேனி, யற்பகனுண் மலரிறைத்துத் தொழுமடியார் கேட்டவர மளித்தலா லே, கற்பகநா மம்பெறுமே ரம்பனையோர் கொம்பனை யுட் கருதி வாழ்வாம். (ங)

சுப்பிரமணியர்.

சூராட்டிப் பயில்சயிலத் துணைமுலைத்திண் டகு வியாமை தோயும் வாட்கண், ணீராட்டிப் பெறமறநீ

(உ) திகிரிக்கரன்=விஷ்ணு; சூகரம்=பன்றி; பவளமலை= பவளம்போன்றமேனியராம் பரமேசுவரன்; பச்சைக் கொடி=பசியகொடிபோன்ற உமாதேவியார்.

(ங) சொற்பகர்=சொல்லைவிளைவிக்கிற; மன்றில்=சபையில்; பொற்பு = அழகு; குடபுலம் = மேற்றிசை; அற் பகல் = அல்லும்பகலும்; நாண்மலர் = அன்றலர்ந்த மலர்; ஏரம்பனை=விநாயகக்கடவுளை.

(ச) சூர் = தெய்வப்பெண்கள்; ஆட்டிப்பயில் = விளையாடப் பழகும்; சயிலம் = மலைபோன்ற; தகுவியர் = அசுர மாதர்; மறநீடு = கொடுமைமிகுந்த; புலவு = மாமி சத்தை; அலகை=பேய: பாராட்டுதமர=துதிக்க; பணிதத=ஏவிய: ஏருகவிழ்=சேவ... ...யலாகத

கடவுள் வாழ்த்து.

டவுணருடற் புலவெல்லா நிறையக்கேட்கிப, பா
ரித் தர்வடிவேற் படைபணித்த கரனரன்பாரப் பதி
குச் செல்வச், சீராட்டுப் பிள்ளையெனுமுருகன் முரு
கவிழ்மலர்த்தாள் சென்னி சேர்ப்பாம். (௪)

இரங்குன்றன் றஞ்சநமக் கென்றுமக வான்முத
லோ ரிரப்ப நீண்ட, கரங்குன்றம் படைத்தனைய கரிமு
கத்தோ னரிமுகத்தோன் கதங்கொள் சூரன், வரங்கு
ன்ற மயிலுகைத்தங் கயிலெடுத்த மலர்க்கரத்தோன்
மஞ்சு துஞ்சும, பரங்குன்றத் திருந்தசெவ்வேளடிக்க
டிச்செம் பதுமமலர் பணிதல் செய்வாம். (௫)

ஈரலைவா யசங்கவரப் பிணங்கிடக்குங் களத்தம
ர்நீத் தெய்திநொய்தில், வாரலைவா யுறுமொருமா வரை
யோடொன் றோரிரண்டா வகிர்ந்த வேலோன், வேர
லைவா யழிக்க மென்றோட் கவின்படைத்த வள்ளிசுர
வேழத் தோடிரு, சீரலைவாய் மருவுமிரு மலரடிப
பொடிமுடியிற் சேர்த்தல் செய்வாம். (௬)

---

(௫) இரங்கு = கருணைசெய; நீண்டகரம் குன்றமபடைத்தனைய = மலையானது ஓர்கையைப்பெற்றதுபோல; கரிமுகத்தோன் = தாரகன்; அரிமுகத்தோன் = சிங்கமுகாசூரன்; கதம் = உக்கிரகோபம், உகைத்து = செலுத்தி; அயில் = வேல்; மஞ்சு = மேகம், துஞ்சும் தங்கும்; கடி = வாசனை.

(௬) வாயசம் = காக்கை; அமர்நீத்து = போரையொழித்து; எய்தி = நீங்கி; நொய்தில் = விரைவில்; வார் = நீண்ட; அலைவாய் = சமுத்திரத்தினிடத்து; மா = மாவிருக்ஷமாயிருந்த சூரபத்மனையும்; வரை = கிரவுஞ்சகிரியையும்; ஒரொன்று = ஒவ்வொன்றையும்; ஓரிரண்டா = இரண்டுபிளவாக; வேரல் = மூங்கிலுக்கு; வாய் = பொருந்திய; ஐ — அழகை; அழிக்க = கெடுக்க; கவின் = அழகு: சுரவேழம் = தெய்வயானை

சிவராத்திரிபுராணம்.

பெருவாவிக் கயனயனக் குறத்திமுகாம் புயமலர்ந்தும் பெட்பினென்று, மொருவாவி னன்குடிலைப் பொருள்விரித்துத் தாதைதனக் குரைத்தோ னூர்கா, மருவாவி நன்குடிஞைப் புனன்மலர்த்தேனுடனளவி வயற்குப் பாயுந், திருவாவி னன்குடிவாழ் செவ்வேடன் சேவடிகள் சிந்தை செய்வாம். (எ)

பாரகத்தும் விசும்பகத்தும் பயின்முனிவ ரிமையவர்தம் பழங்கணீங்கத், தாரகத்தொன் மறையுருவாய் மருவுசிவ சத்திதரு சத்தி யால்வெஞ், சூரகத்தைத் துளைபடுத்தியொருதோகை யேறியிருதோகைமாரோ, டேரகத்தி லிருந்தபிரா னென்னகத்தி லிருக்கவிடாக் கிடமின்றென்பால். (அ)

நீடலுறழ் கருங்கனங்கள் படிந்துமுழ வெனமுழங்க நிரந்துதும்பி, பாடல்புரி தரத்தழைத்த பாசடைச்

(எ) முகாம்புயம் = முகமாகியதாமரைமலரை; பெட்பின் = பெருமையானது; என்றுமொருவா = எப்பொழுதும் நீங்காத; இனன் = சூரியனாகியகுமரவேள்; குடிலை = பிரணவம்; ஊர் = ஊராவது; காமரு = அழகிய; வாவி = தடாகத்துநீரும்; குடிஞைப்புனல் = நதியினீரும்.

(அ) பார் = மண்ணுலகத்தும்; விசும்பு = விண்ணுலகத்தும்; பயில் = வசிக்கும்; பழங்கண் = துன்பம்; தாரகம் = ஆதாரமாயுள்ள; தொல் = பழமை; சத்தியால் = சத்திவேலால்; சூரகத்தை = அசுரனதுமார்பை; ஒருதோகை = ஒப்பற்றமயில்; இருதோகை = மயில்போலுஞ் சாயலையுடைய வள்ளியம்மைதெய்வயானையாமிருவர்.

(க) நீடு = மிகுந்த; அல் = இருளை; உறழ் = ஒத்த; கருங்கனங்கள் = இருண்டமேகங்கள்; முழவு = பேரிகை; நிரந்து = விளங்கி; பாசடை = பசுமைபொருந்திய இலைகளையுடைய; பணை = சோலை; செய்ய = சிவந்த

சந் தனப்பணையிற படருஞ்செய்ய, கோடலலர்விளக் கேந்தக் குலமயிலுடகம்புரியுங் குன்றுதோறு, மாடல் புரிமுருகனிரு சரணமலர் பரவிவினை யகற்றிவாழ்வாம்.

உருத்தணியாய் வருமசுர ருடறணிக்கு நெட்டி லைவே லுரவோய் துன்பக், கருத்தணியாப் பெருவெ யிலுட்டிளைத் திளைத்தகளையகலக் கருணைக் கண்டந், திருத்தணியார் கழனிழற்கீ ழென்றுவழி படுமடியா ரிதயத் துள்ளுந், திருத்தணியாம் பதியகத்தும் வாழ் குமர குருபரன்றாள் சிரமேற் கொள்வாம். (க0)

பொருவினறு மலர்பொதுளுந் தண்டலைசூழ் கதி ரைநகர்ப் புனிதன் பாத, முருகியுளத் தழுத்திவினை நீறழுத்து மாறெழுத்து முணர்ந்து நாவின், முருகசர வணபவசண் முககுகவென் றனுதினமுமொழிவோர் தங்கண், மருமருவு கமலமல ரடிமுடியின் மீதுவைத்து வணங்கல் செய்வாம். (கக)

நந்திதேவர்.

செய்யதழற் புரிசடையுந் திருநுதலிற் றனிவிழி யுந் திண்டோணான்குங், கையதனிற் சுரிகைமழுப் பிர ம்புகவை யடிச்சிறுமான் கன்றுந் தாங்கி, வையமுத

(க0) உருத்து=கோபித்து; அணியாய்=வகுப்பாக; நெடு= நீண்ட; இலைவேல்=இலைபோலும் வடிவாகிய வேல்; உரவோய்=உடையவனே; துன்பக்கரு = துன்பத் தைத்தரும் பிறவிநோய்; திளைத்து = அழுந்தி; இளைத்த = வருந்திய; கருணைக்கண்தந்து = கிருபா நோக்கஞ்செய்து; இருத்து=இருக்கச்செய்.

(கக) பொருவில்=ஒப்பற்ற; பொதுளும் = அடர்ந்துள்ள; தண்டலைசூழ் = சோலைசூழ்ந்த; கதிரைநகர் = கதிர் காமம்; வினைநீறழுத்தும் = இருவினைகளை நீறாக்கும்.

லைத்துலகுந் தொழுங்கயிலை மலைகாக்கு மதிபுஞ் சூடி, மையனருள் பெற்றநந்தி யடிக்கமல முடிக்கமல மாக வைப்பாம். (கஉ)

சரஸ்வதி.

காரதிருங் கயிலைமலைக் கண்ணுதன்முப் புரமெரி க்கக் கருது மந்நா, ணீரதிகந் தருந்தரங்கத் தடங்கடல் சூழ்ந் திடும்புடவி நெடுந்தே ரூர்ந்த, சாரதிதன் றிரு நாவி லடியருளத் தினிலிருக்குந் தவள மேனிப், பாரதி செம பதப்பதுமத் துணைப்போது முப்போதும் பர வல் செய்வாம். (கங)

சண்டேசுவரர்

நீளிரண்டு கரத்தெடுத்த நிறைகுடப்பான் முதற் புனித நீரி லாட்டி, வாளிரண்டு நிகர்த்தவிழி மலைமகள் கேள் வனைவழுத்தி மலர்கள் சாத்தி, யாளிரண்டு பதம ளித்தென் றருச்சிக்கு மமையமதி லவஞ்செய் தந்தை,

---

(கஉ) செய்ய=சிவந்த ; அழல் = அக்கினிநிறம்வாய்ந்த ; புரி சடை=முறுக்கமைந்தசடை ; நுதலில்=நெற்றியில் ; தனிவிழியும்=ஒப்பற்றகண்ணும் ; சுரிகை=கத்தி ; முடிக்கு=சிரசிற்கு ; அமலம்=பரிசுத்தம்.

(கங) காரதிரும் = மேகங்கள்சப்திக்கும் ; நீரதிகந்தரும் = மிகுதியான ஜலம்பொருந்திய ; தரங்கம் = அலை ; புடவி=உலகம் ; ஊர்ந்த=செலுத்திய ; சாரதி=பிர மன் ; தவளமேனி = வெண்ணிறம் ; பதுமம் = தாமரை ; துணைப்போது = இரண்டுமலர் ; முப்போ தும்=காலை உச்சி மாலை யென்னு முக்காலத்தும்.

(கச) பான்முதல் = பால்முதலாக ; நீரில் = நீரிறுதியாக ; ஆட்டி = அபிஷேகஞ்செய்து ; ஆளிரண்டு பதமளி த்து = இரண்டு திருவடிகளைத்தந்து அடிமைகொள் ; எறிந்த=வெட்டிய ; அவம்=இடையூறு.

தாளிரண்டு மறவெறிந்த சண்டேசர் றூண்டகப்பொற் றுளிற்றுழ்வாம். (கச)

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்.

வெங்குருவிற் கவுணியர்தங் குலத்துதித்து மீன வன்றன் வெப்புங்கூனு, மெங்குமிசை பெறமாற்றி யமணரெண்ணு யிரர்கழுவி னேறவேற்றிப, பங்கமி லென் பரிவையுருப படைத்துயிர்பெற் றெழப்பதிகம் பாடி மேன்மை, தங்குமறைத் திருஞான சம்பந்தன் றுட்டுணைக டலைமேற் கொள்வாம். (கரு)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

காவரசு மலரயன்மால் கடவுளர்க்காச் சென்றமர் செய் காம ஞைமம், பூவரசு படவிழித்துப் புனவே ங்கை யத்தியதழ் புனைந்து போர்த்த, தேவரசு மனம கிழத் திருப்பதிக மிசைத்தமிழிற் சிறக்கப் பாடு, நாவரசு பதம்பரசு நமக்குயர்பொன் னுட்டரசு நல்கு மன்றே. (கசு)

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

மங்குனிறத் திருநெடுமால் வளையெயிற்றுப பெரு ங்கேழல் வடிவந் தாங்கி, யங்கணில முழுதுமுழு தறி

(கரு) வெஙகுரு=சீகாழி; மீனவன்=பாண்டியன்; இசை=கீர்த்தி; மாற்றி=நீக்கி; ஏற=சம்மதிக்க; பங்கமில்=குற்றமற்ற; அரிவை = பெண்: மறை = வேதியர் குலத்து

(கசு) மங்குல் = மேகம்; வளையெயிற்று = கோணைப்பல்லை யுடைய; கேழல்=பன்றி; அஙகண் = இடமகன்ற; உழுது=தோண்டி; சேப்ப = சிவக்கும்படி; சரம = அம்பு; வை=கூர்மை; பொஙகு=மிகுந்த; சந்தி = தூதாக; அரனை=பரமேசுவரனை.

வரிய கமலமல ரடிகள் சேப்பச், சங்கணிகைக் குதலை மொழிச் சரவைவிழிப் பரவையென்பா டன்பாலன் பாற், பொங்கிருளிற் சந்தரனை நடப்பித்த சுந்தரனைப் போற்றல் செய்வாம். (கஎ)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

பெருவாத பித்தகபப் பிணிக்குடையு முடற்சுமக்கும் பிறங்கைத நீக்கி, யொருவாத சிவகதியி னுரிமை பெற நறவமல ருமிழுஞ் சோலை, மருவாத மளைந்துலவு மன்றுடையாற் குக்கோவை மாலை சாத்துந், திருவாத வூரடிக ளடிகள்படி யுறவணங்கிச் சென்னி சேர்ப்பாம். (கஅ)

தில்லைமூவாயிரவர்.

செம்மையா ரழலொருகை துடியொருகை தரித்துமன்றிற் றிருக்கூத் தாடு, மெம்மையா ளுடையபிரான் யாமவரி லொருவரென்றன் றிசைக்கப் பெற்ற, மும்மையா யிரமுனிவர் பொற்பொதுவிற் றிருப்பணிகண் முயன்று செய்வோர், தம்மையா யிரமுறைகை தொழுதனையோர் தாட்டுணைக டலைமேற் கொள்வாம்.

(கஎ) காவரசு=இந்திரன்; ஐம்பூவரசு = ஐந்து புஷ்பங்களாலாகிய பாணங்கட்குத் தலைவன்; புனம் = காடு; அத்தி=யானையினது; அதழ்=தோல்; தேவரசு=பரமேசுவரன்; பரசும்=துதிக்கும்.

(கஅ) குடையும் = துன்பப்படுத்தும்; பிறங்கை = பிறப்புக்குரியவினை; ஒருவாத=என்றுங்கெடாத; நறவம் = தேன்; மரு = வாசனையை; வாதம் = காற்றுனது; அளைந்து=கலந்து; உலவும்=வீசும்; படியுற = பூமியிற்பொருந்த.

(கக) செம்மை=சிவப்பு; துடி=உடுக்கை; பொற்பொது=கனகசபை; மன்றில்=சிதம்பரத்தில்.

பாயிரம்.

சிவனடியார்.

பொய்விரவு பவநீறு படப்புரிவெண் டிருநீறு பூசிக்
கண்டி, கைவிரவு மணியினரா யஞ்செழுத்து முணர்ந்து
மனக் களங்க நீங்கி, மெய்விரவு மறைவரம்பி னிலை
கடவா தொழுகியருண் மேன்மை பூண்ட, மைவிரவு
கண்டர்தொண்டர் மலரடிகள் சிரத்திருத்தி வழுத்தல்
செய்வாம். (௨௦)

பாயிரம்.

கந்தமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் தில்லைவனத் தறி
ஞர்திருக்கடைக்கணோக்கி, முந்தவுரைத் தனர்பலரு
மாயினுநீ யாகமநூன் மொழிவழாமற், பந்தமறுத் திடு
ஞ்சிவராத் திரிவிரத சரிதைதனைப் பாடுகென்னச்,
செந்தமிழி னுயர்விருத்தப் பாவதனாற் றிரட்டியொன்
றாய்ச் செப்பலுற்றேன். (க)

வீணிலிவன் றனதுமடம் வெளிப்படையாச் செய்
தனனால் வித்தின் பாதி, நாணிலனென் றெனையுலகி
னுவலர்கணகுவரதை நாடிச் சற்றும், பேணிலனின்மல
னிரவின் பெருமையெடுத் துரைக்குமிந்தப் பேறுகூறு,

---

(௨௦) பொய்விரவு = அழியுந்தன்மையை (முடிவா)யுடைய; பவம்=பிறப்பு; மணிவிரவுகண்டிகை=உருத்திராக்க மணிகளாற் புனையப்பட்ட கழுத்தணி; மறைவரம்பின்=வேதங்கூறிய விதிப்படி; நிலை = ஒழுகுதல்.

(க) கந்தம்=வாசனை; பொழில் = சோலை: புடை=பக்கம்; பந்தம்=இருவினைக்கட்டு.

பேணிலனென் சிவபதத்து ளிருத்துமெனும் விருப்
புளத்தை யீர்த்த லாலே. (௨)

வேறு.

அரியநற் பரத விதிமுறை வழுவா தாடுநராடல்
கண்டுவப்போர், விரிசினைத் தருவின் வாழ்கவிநடமுங்
கண்டுளவிருப்பொடுவியப்பார், தெரிதமிழ்ப்புலவரமிழ்
தெனத் தெருட்டுஞ் செய்யுள்கேட் டகமகிழ் சிறந்
தோ, ருரியரென் புன்சொற் கவிசெவியேற்றுள்ளுவப்
புறற் கென்பதா லுரைத்தேன். (௩)

---

(௨) மடம்=அறியாமை; வெளிப்படை=யாவரும்அறியும்படி; ஆல்வித்தின்பாதி=ஆலம்விதையிற்பாதியளவேனும்; பேணிலன்=கருதினேனில்லை; நின்மலன்இரவின்=சிவராத்திரியின்; பேறு = பயன்; கூறும்=சொல்லுகின்ற; எண்=உயர்வுபொருந்திய; நிலன் = இடமென்று; எண்=நிச்சயிக்கப்பட்ட.

(௩) சினை=கிளை; தரு=மரம்; கவி=குரங்கு.

சிவராத்திரிபுராணம்.

உற்பவச் சருக்கம்.

திலக வாணுதற் கலைமகள் செறிதலாற் றிகழு
மிலகு நான்மறைத் தொனிநனி யிரைத்திடு தலினு
லலகிலா வுயிர் படைக்குநான் முகற்கிணை யாமென்
றுலகுபோற் றுநைமிசவன வளஞ்சிறி துரைப்பாம்.(க)

மண்ட லந்தனைச் செங்கனிப் பவளவாய் மடுத்தன்
றுண்ட முண்டகக் கட்புரு டோத்தம னுறைவை
குண்ட மொண்டழற் கண்ணினன் குலவுல கொப்பென்
றண்டர் யாவரும் புகழ்வது நைமிசா ரணியம். (உ)

முனிவர் முன்னைநாண் முண்டகத் தவிசினன் முகனைப்
புனித மாதவம் புரிந்தியாம் வைகிடப் புவியி
லினிய நற்றல மியம்புதி யென்னவெண் கமல
வனிதைகேள்வனோர் நுண்ணுதித் தருப்பையைவாங்கி.

(க) வாணுதல் = ஒளிபொருந்தியநெற்றி; செறிதலால் = வசித்தலால்; இலகு = விளங்கிய; நனி = மிக்க; இரைத்தல் = சப்தித்தல்; அலகிலா = எண்ணிக்கையில்லாத. (இச்செய்யுள் பிரம்மதேவனுக்கும் நைமிசாரணியத்திற்குஞ் சிலேடையாம்.)

(உ) மண்தலம் = பூமியை; மடுத்து = நிறைத்து; முண்டகக்கண் புருடோத்தமன் = விஷ்ணு; உறை = வசிக்கிற; ஒள் = சிறந்த; தழற்கண்ணினன் = அக்கினிநேத்திரமுடைய சிவபெருமான்; குலவுஉலகு = விளங்குகின்ற உலகம், அஃதாவது சிவலோகம்.

(ங) முண்டகத்தவிசின் = தாமரைமலரைப் பீடமாகவுடைய; வைகிட = வசிப்பதற்கு; வெண்கமலவனிதை = சரஸ்வதி; நுண்ணுதி = கூர்மைபொருந்திய நுனி.

இருநரை யால்வளர்த் துருட்டியி திறுத்திடு மிடத்திற்
பொருவின் மாதவம் புரிதிரென் றுரைத்திடப்போனார்
கருது மக்குசை தங்கிய கானமற் றதனுந்
திருவு றைந்திடு நைமிச வனமெனச் சிறந்த. (௪)

துன்று கொன்றையாற் பசுங்கொடி விரவலாற் சுடுதீ
யென்று மேவலாற் கடுவிடப் பணிகளெய் துதலாற்
கன்று மானுகண் டுறைதலாற் கதிர்மணிக் கனக
மன்று ளாடிய பரம்பர னிகர்க்குமவ் வனமே. (௫)

ஆண்டெ ழுந்துயர் சோலைக ளறவருக் கடைகாய்
மாண்ட நற்கனி மலர்முதல் வழங்கினஞ் சுரர்க்கு
மீண்ட ளித்திட வேண்டுமென் றெண்ணிவானளவாய்
நீண்ட வன்றடஞ் சினைக்கையை நீட்டியே நிற்கும்.(௬)

சடையர் குண்டிகை தரித்திடுங் கரத்தர்கண் டிகையின்
றொடைய ராதப மறைத்திடுந் தோகைமென் பீலிக்
குடையர் செய்யகற் றோய்த்திடுங் கோடிக மிறைஞ்சி
யுடையர் மாதவத் துறுவர்க ளுறுவதவ் வனமே. (௭)

---

(௪) இறுத்திடும்=தங்கும்; பொருவில்=ஒப்பற்ற; குசை=தருப்பைச்சக்கரம்; கானம்=காடு; மற்று = பின்.

(௫) துன்று=நெருங்கிய; பசுங்கொடி =பச்சைநிறம்வாய்ந்த கொடிபோன்ற உமாதேவியார்; விரவல் = பொருந்தல்; மேவல்=பொருந்தல்; பணிகள் = பாம்புகள்; எய்துதல்=பொருந்தல்; உகண்டு = துள்ளியுலாவி. (இச்செய்யுள் பரமேசுவரனுக்கும் நைமிசாரணியத்திற்குஞ் சிலேடையாம்.)

(௬) அறவருக்கு = தபசிகளுக்கு; அடை = தழையையும்; மாண்ட=பெருமைதங்கிய; சுரர்க்கு=வானோர்க்கு; வன்தடஞ்சினைக்கை=வலிமையும் பருமனும்பொருந்திய கிளையாகிய கை.

ஆதபங்தெறு வேனினா ளம்புதந் துளித்துச்
சீதநீர்பொழி மாரிநா ளிமம்பெயுந் தினங்கண்
மாதவந்தவ றாதிழைத் தும்பரு மதிக்கப்
பாதகங்களைக் கடிந்திடும் படிவரப் படிவர். (அ)

உருப்ப வெந்தழல் வேட்பவ ரொண்மலர் சமிதை
தருப்பை தண்டளி ரெடுப்பவர் தமனியச் சிகரப்
பருப்ப தந்தனைத் தனுவெனக் குனிசெய்த பரனை
விருப்ப மோடருச் சிப்பவ ரெண்ணிலார் விளம்பில். (கூ)

(எ) குண்டிகை = பாத்திரம்; கண்டிகையின்தொடையர் = கழுத்தணியென்னும் உருத்திராக்க மாலையைத்தரித்தோர்; ஆதபம் = சூரியகிரணத்தை; தோகை = மயில்; பீலி = இறகு; குடையர் = குடையையுடையவர்; கல் = காவி; கோடிகம் = வஸ்திரம்; இறைஞ்சி = மரவுரி; உறுவர் = முனிவர்கள்; உறுவது = வசிப்பது.

(அ) அப்படிவர் = அந்தமுனிவர்கள்; ஆதபம் = சூரியகிரணம்; தெறும் = தீய்க்கின்ற; வேனிநாள் = வெயிற்காலத்தில் (பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும்); அம்புதம் = மேகம்; துளித்து = தூறி; சீதநீர்பொழிமாரிநாள் = குளிர்ந்த மழைபெய்யும்காலத்தும்; இமம்பெயுந்தினங்கள் = பனி பெய்யுங்காலத்தும் (ஆறு ஏரிமுதலிய நீர்நிலைகளிலும்); உம்பருமதிக்க = (மண்ணுலகத்தவர்களும்) விண்ணுலகத்தவர்களு மெச்ச; மாதவந் தவறாதிழைத்து = சிறந்ததவத்தைத் தவறாதுசெய்து; பாதகங்களைக்கடிந்திடும் = தீமைகளையொழிக்கும்; படிவர் = சொரூபத்தை யுடையவர். அஃதாவது தூய்மை பொருந்திய அந்தக்கரணத்தையுடையவர்.

(கூ) உருப்பம் = சுவாலை; வேட்பவர் = வளர்ப்பவர்; ஒண் = சிறந்த; சமிதை = அரசுமுதலிய மரச்சுள்ளிகள்; தமனியம் = பொன்; பருப்பதம் = மேருமலை; தனு = வில்.

இன்ன நைமிச வனத்தியல் பனைத்தையு மெடுத்து
வன்ன மாமணி கிடந்தொளிர் பஃறலை வாயாற்
சொன்ன வூழிகள் பற்பல தொலைந்திடத் துணிந்து
பன்ன காதிபன் பகரினும் பகர்ந்திடற் கரிதால். (கா)

தெருண்ம னத்துயர் வியாதன்மா ணாக்கரிற் சிறந்த
மருண்ம னத்தினர்க் களவிடற் கரியநான் மறையின்
பொருண்மனத்துணர் சூதன்முற் புராணநூல்வல்லோ
னருண்ம னத்துட னனையநை மிசவனத் தடைந்தான்.

வேறு.

வந்தமாமுனிவன் றனக்கெதிர்புகுந்து வருகென வுரைத்திவண் வரநீ, யெந்தமா தவஞ்செய் தனமென முகம னியம்பியங் கியாவருமிறைஞ்சி, யந்தமாமணிப் பொற் றவிசினிலிருத்தி யருத்தியோடருக்கிய முதலா, முந்தவா தரவிற் பூசனைவிதியின் முறைதவ றுவகை முடித்து. (கஉ)

(கா) இன்ன = இத்தன்மையுடைய; இயல்பு = சுபாவலட்சணம்; வன்னம்=நிறமுள்ள; பஃறலை = பலதலை; தொலைந்திட = செல்ல; பன்னகாதிபன் = சர்ப்பங்கட்குத்தலைவன் அஃதாவது(வாசுகி, அநந்தன், தக்கன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன் என்னும் அட்ட நாகங்கட்குத் தலைமை பெற்ற) ஆதிசேடன்.

(கக) தெருள்=தெளிவு; மருள்=மயக்கம்; முன் = முதன்மையாகிய.

(கஉ) புகுந்து = போய்; அந்தம்=அழகு; பொன்றவிசு= பொன்னாற்செய்தபீடம்; அருத்தி = உணவு; முந்த ஆதரவில்=முற்பட்டஅன்புடன்.

மணிமுகக்கரு முகின்மின் னிறத்தசெஞ்சடில மாத
வர் சூதனை நோக்கி, யிழைப்பதற் கெளிதாய்ப் பலக்க
டல்சுவற்றி யிருங்கதிப் பேறுநல் குவதாய்க், குழைக்
கயனடந்து கழிக்கயன்மருட்டுங் கூர்விழிக் கோதைபங்
கிருக்கு, முழைக்கரப்பெருமான் விரதமொன் றெமக்
கின் றுரைத்திடவேண்டுமென் றிரப்ப. (கங)

நன்றென முகமு மிதயமு மலர்ந்து நயனநீர்
பொழிதரவிருந்தே, முன்றவமிழைத்தபயனிதுகேட்க
முயன்றது நீவிர்முக் குறும்பை, வென்றமாதவத்தீர்
விடையுயர்த்தருளும் விமலனுக் குரியநல்விரத, மொன்
றுளதமர ரனைவருநோற்ப துரைக்குவ னுவந்துகேட்
டிடுமின். (கச)

மின்னைநேர்சடிலத் தவிர்மதிக்கொழுந்து மிலைச்
சிய சிவனிராப் பெருமை, யன்னவூர் தியுமோ ராயிரங்
கவைநா வனந்தனு மறைந்திடற் கரிதால், மன்னுமா
தவஞ்சேர் நந்திவா னவற்கு வழுவையு முழுவையு
முரித்தோன், முன்னைநா ளுரைத்த தென்றொரு நா
வான் மொழிந்திட முடியுமோ முடியா. (கரு)

(கங) சடிலம்=சடை; இழைப்பதற்கு=அனுஷ்டிப்பதற்கு; சுவற்றி=வற்றச்செய்து; இருங்கதி = சிறந்தபதவி; குழைக்கு அயல்நடந்து = காதின் குழையளவுஞ் சென்று; உழை=மான்; கழி=சமுத்திரக்கால்வாய்; கயல்=கெண்டைமீன்.

(கச) முக்குறும்பை=காமம் வெகுளி மயக்கம்என்னு முக்குற்றத்தை; விடையுயர்த்து=இடபக்கொடியைநாட்டி.

(கரு) அவிர்=விளங்கும்; மிலைச்சிய = தரித்த; கவைநா = பிளந்தநாக்கு; அனந்தன்=ஆதிசேடன்; மன்னு = நிலைபெற்ற; வழுவை=யானை; உழுவை=புலி.

உலகுயிர் பிரமன் படைப்பதுந் திருமா லுயிர்த்
தொகை காப்பது முலகி, லலகிலா வளம்பெற் றியக்க
ர்கோ னளகை யளிப்பதுங் களிப்பொடிந் திரன்று,
ணிலகுபொன் னுலகம் புரப்பது மதிய மிரவிசெந் தழ
ற்கிறை யிவர்க, டலைமைபெற் றதுவுஞ் சிவநிசி விரதந்
தனையிழைத் தெனவுளத் துணர்வீர். (கசு)

கூறுநான் மறையோர்க் கிருநிலம் பசும்பொற்
குவைபசுக் கோடிநல் கிடினும், வேறுவே றுரைத்த
விரதநோற் றிடினும் விரியுளைப் புரவியின் வேள்வி,
நூறுசெய் திடினும் புரளவெண் டரள நுரைத்திரை
கொழித்திடுங் கங்கை, யாறுமூழ் கிடினுஞ் சிவநிசி
நோற்போர் பெறுபய னடைதன்மற் றரிதால். (கஎ)

அந்தண ரரசர் வணிகர்வே ளாள ராதியா விழி
குலத் துதித்த, வெந்தொழி லாள ரந்தமா விந்த விர
தமே நோற்றிடி லவர்தா, மிந்திர னயன்மா லிமையவர்
முனிவர்யாவருமிறைஞ்சிநின் றேத்தக், கந்தடுகளிறன்
றுரித்துமெய்தரித்த கண்ணுதற் கடவுளிற் பொலிவார்.

(கசு) இயக்கர்கோன் = யக்ஷர்கட்குத்தலைவனும் குபேரன்; அளகை=அளகாபுரி; அளிப்பது = காப்பது; செந்தழற்கிறை=அக்கினிதேவன்.

(கஎ) கூறும்=கொண்டாடும்; இருநிலம்=விசாலமான பூமி; குவை=குவியல்; விரி=விரிந்த; உளை = பிடரிமயிரையுடைய; வெண்தரளம்=முத்து; கொழித்திடும்= ஒதுக்கிடும்;

(கஅ) இழிகுலத்துதித்தோர் = அனுலோமர் பிரதிலோமர் அந்தராளர் ஆகியமூவர்; வெந்தொழிலாளர்=கொடிய தொழில்களைப் புரிபவர்; அந்தமா = இறுதியாக; கந்து = கட்டுத்தறி; அடு = முறிக்கிற; கண்ணுதற் கடவுளிற் பொலிவர் = நெற்றிக்கண்ணையுடைய பரமேசுவரனைப்போல வாழ்வர் (அஃதாவது சாரூப்பியம் பெறுவர்.)

அணிதரும்புரிநூ லணிந்தருமருமத் தருமறைக் கிழ
வரைக் கருங்கண், மாவினை யளித்த கடலமிர் தனைய
மழலைமென் மொழிச்சிறு மகாரைக், காவினைப் பொரு
வுங் கருங்குழற் செவ்வாய்க் கன்னிய ரிவர்களைச் செகு
த்த, தீவினை யனைத்தும் பரிதிமுன் னிருள்போற் சிவ
நிசி நோற்றிடிற் றீரும். (௧௯)

மறைகளிற்சாம மகங்களிற்புரவி மகமலை களின்
மக மேரு, நிறைபுன னதியிற் கங்கையோ ரைந்தாய்
நிகழ்ந்தபூ தத்தினு காய, முறைதெரி சுரரிற் கருமுகி
லூர்தி முதன்மைபெற் றுயர்ந்ததா மென்ன, வறைதரு
விரதமனைத்தினுமுரைக்குமரனிரவதிகமென்றறிமின்.

மற்றொரு விரதஞ் சிவநிசிக் கிணையா மதிப்பது
மாண்டமீண் டுதித்துப், பெற்றன தொழில்க ளியற்றி
னின் றுழலும் பிரமன்மான் முதலிமை யவரைப், பற்
றலர் புரமோர் நொடியினி லடலை படவட வரைகுனித்
தருளுங், கற்றையஞ் சடிலக் கண்ணுதற் கிணையென்
றறிவிலா ருரைப்பது கடுக்கும். (௨௧)

---

(௧௯) அணிதரும்=அணிகின்ற; மருமத்து=மார்பையுடைய; மாவினை = இலக்குமியை; மகார் = பிள்ளைகள்; காவினை = சோலையை; பொருவும் = ஒத்த; செகுத்த=கொன்ற.

(௨௦) மகம்=யாகம்; மகமலை=பெரியமலை; நிகழ்ந்த=விளங்கிய; முறைதெரி = நீதிமுறைகளைத் தெரிந்துள்ள; சுரர்=தேவர்; அறைதரும்=சொல்லுகிற; கருமுகிலூர்தி=இந்திரன்.

(௨௧) பெற்றன = அடைந்தனவாகிய; உழலும் = அலைந்து வருந்தும்; பற்றலர் = பகைவர்; புரம் = திரிபுரம்; அடலை=சாம்பல்; வடவரை = மேருமலை; குனித்தல்=வளைத்தல்; கற்றை அம்சடிலம்=அழகிய சடைகளின் தொகுப்பு; கடுக்கும்=ஒக்கும்.

அன்புளாரன்றி யன்பிலாரெனினு மரனிர வினி னுண வகற்றிப், புன்புலா னுடலம் வருந்திடத் துயில் கண் பொருந்திடா தருச்சனை புரிந்தாற், றுன்பநீள் பிறவிச் சுழிக்கடலழுந்தித் துயருறார்துறக்கமேமுதலா, மின்பமார் பதத்திற் போகமார்ந் தமல னிணைப்பதம் பெறுவரென் றிசைத்தான். (௨௨)

இனையன மொழிகள் கனைகட லமிர்த மெனச்செ விப் புலம்புக முனிவ, ரனைவரு மகிழ்ந்து மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப வங்கையாற் றொழுதுபைங் குவளைச், சுனை பயில் கயிலைச் சிவநிசி விரதத் தோற்றமு நோற்றிடு மியல்பும், வினையக றவத்துச் சூதமா முனிவ விரித்து ரைத் தருளென விளம்பும். (௨௩)

பெற்றுயர் கற்ப வீற்றுல கீன்ற பிதாமக னுலந் துபே ருலக, முற்றுமற் றொடுங்கிப் பிரளயத் துயிர்கண் முடிந்திடுங் கங்குலி னுளத்தன், புற்றுமா மறையா கம விதிப் படிவண் டெழுதுதே னுண்டுபாட் டயரும், பொற் றுணர்க் கடுக்கைத் தொடைமிடை சடிலப் புனிதனை யருச்சனை புரிந்தாள். (௨௪)

---

(௨௨) அரனிரவு=சிவராத்திரி; துயில்கண்பொருந்திடாது= தூங்காது ; துறக்கம்=இந்திரபதவி.

(௨௩) இனையன = இப்படிப்பட்ட ; கனை = சப்திக்கின்ற ; பைங்குவளை=நீலோற்பலம்நிறைந்த ; சுனை= ஊற்று நீர்க்குளம் ; பயில்=பொருந்திய; தோற்றம்=உதிப்பு.

(௨௪) பெற்றுயர்=பிரம்மதேவனடைந்துயர்ந்த;கற்பவீற்று= கற்பமுடிவில் ; பிதாமகன் = பிரமன் ; உலந்து = அழிந்து ; உழுது = கிண்டி ; பாட்டயரும் = கீதம் பாடும் ; பொற்றுணர் = பொன்னிறமுள்ள பூங் கொத்துகள் ; மிடை=நெருங்கிய.

யாம்மோர்நான்குஞ் சென்றகன்றுகாந்தத் திருட்பொழு தகன்றபி னிதழித், தாமமார் புனைந்த சோமசேகரன்பொற் றுளிணைப்பணிந்தவன் றனது, வாமமாரிமய வல்லியின் றுணைநான் வழிபடு கங்குல்வா னவரு, நாமநீர்வேலி யுலகுளோரெவருஞ் சிவநிசி யெனநவின் றிடவும். (உரு)

இச்சிவ நிசிநோற் றியாவராயினுமுன் னிணையடித் தாமரை கருதிப், பச்சிமத் தடைந்த பரிதிபூ ருவத்திற் பருப்பதத் துதித்திடு மளவு, நச்சிநற் பூசை புரிந்தவர் முத்தி நண்ணவும் வேண்டுமென் றிரப்ப, வுச்சியின் மணிசே ருரகபூ டணனு முமையவட் கவ்வர மளித்தான். (உசு)

ஆதலாற்சிவராத் திரியெனுநாம மனவரு மறைந் திட நிகழ்ந்த, நீதலாற் பரம னிரவினிற் றேற்ற மின்னுமோர் காரணமுளதென், றோதவா ரிதிசூ ழுலகுளோர் பொருட்டா வுறுவர்கேட் டுவந்துள முருகச், சூதமா முனிவன் வியாதன்முன் மொழிந்த சொற்படி சொல்லுவான் றுணிந்தே. (உஎ)

பின்னுமோர்கற்பவிறுதியினிரசப்பிரசமென்கமல வீட் டிருக்கு, மன்னவாகனனு முலகுமாருயிரு மழிந்

(உரு) உகாந்தத்து = கற்பாந்தத்தில்; இதழி=கொன்றை; தாமம் = மாலை; சோமசேகரன் = சந்திரனைத்தரித்தோன் (பரமசிவன்); கங்குல்=இரவு; வேலி=வேலியாகச்சூழ்ந்த; நாமநீர்=பெருங்கடல்.

(உசு) பச்சிமம்=மேற்றிசை; பரிதி = சூரியன்; பூருவம்= கீழ்த்திசை; பருப்பதம் = உதயகிரி; நச்சி = பக்தி வைத்து; உரகபூடணன்=சர்ப்பாபரணன்.

(உஎ) ஓதம்=அலை; உறுவர்=தபசிகள்.

திமிரமற்றநா ளிருண்ட, வன்னமாமுகில்களீண்டியோ
ரேழு மறிகடனீர்முகந் தெழுந்து, முன்னரேபொழிந்த
பிரளயப்புனல்வான் முகட்டளவளவிமுட் டியதால். ()

ஊறிலா னுயிருக் குயிரதா யிருக்கு மொருபொரு
ளொப்புடனுயர்வு, வேறிலானகண்டபூரணமானவெறு
வெளி வெறுத்தெதி ரடக்கு, மாறிலா னிமய மலைமக
டனைத்தன் வாமமீ திருத்தினோன் வாழ்நா, ளீறிலா
முதல்வன் யாவருமுய்யயோகமுற் றிருந்தன னிப்பால்.

கானிமிர் துளபக் கண்ணியு மணியுங் கவின்பெறப்
புனைந்திடுங் கரிய, மேனிய னளித்த சராசர மனைத்து
மீளவும் படைப்பதற் கெண்ணி, யூனிமி ருடற்செங்
கட்பெருங் கேழ லுருத்தரித் தாழ்ந்தபே ருலகைக்,
கூனியமருபிற் றுங்கியப் புனலுட் குளித்துமீ தெடுத்
துயர்ந் ததற்பின். (௩0)

---

(௨௮) இரசம் = சுவையுள்ள; பிரசம் = தேன்பொருந்திய; இருள் = கருமையாகிய; வன்னமாம்=நிறம்பொருந்திய; ஈண்டி=சேர்ந்து; மறிகடல் = அலைகளை மடித்தலையுடைய கடல்; பிரளயப்புனல் = உகாந்தவெள்ளம்; வான்முகடு=வானவுச்சி.

(௨௯) ஊறிலான்=கெடுதியில்லாதவன்; வெறுவெளி=சிதாகாசசுவரூபன்; வெறுத்து = கோபித்து; எதிர் = எதிர்த்து; அடக்கும்=தன்னையடங்கச்செய்யும்; மாறிலான்=சத்துருவில்லாதவன்; வாமம்=இடப்பக்கம்.

(௩0) கான் = வாசனை; இமிர்=வீசும்; கண்ணி = மாலை; மணி = கவுத்துவமணி; கவின்பெற = அழகமைய; அளித்த=காத்த; ஊன்=மாமிசம்; நிமிர் = மிகுந்த; கேழல்=பன்றி; ஆழ்ந்தபேருலகை=பிரளயப்புனலாலழுந்திய பெரிய உலகத்தை; கூனிய மருப்பு = கோரப்பல்.

சரிதிசைக் கிரிக ளெட்டுமெண் டிசையிற் றளம்
பிடா வகைமுத னாட்டி, விரிகதிர்ப் பசும்பொற் கொடு
முடிவிளங்கு மேருவை நிலைபெற நிறுத்திப், பரிவுறு
முயிர்க ளனைத்துமீ ரேழு புவனமும் பண்டுபோற்
படைத்தற், குரியநான் முகத்துக் குரவனை விரவு
முந்தியம் போதினா லுதவி. (௩௧)

பங்கயத் தயனைக் கடைக்கணித் துலகம் பண்டு
போற் படைத்திடப் பணித்துத், துங்கவேற் றடங்
கட் டிருமகள் சுருதி துதித்திடுந் துணைப்பதம் வருட,
வெங்கண்மா மணிச்சூட் டரவணைப் புறத்து வெண்
டிரைப் பாற்கட னடுவ, ணங்கண்மா ஞால முழுது
முண் டுமிழ்ந்த வமலனங் கறிதுயில் புரிந்தான். (௩௨)

---

(௩௧) சரி = சரிந்த; திசை = திக்கு; கிரி = அஷ்டகுலாசலங்கள், (அவை கயிலை, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலம், கந்தமாதனம் என்னும் எட்டுமாம்); தளம்பிடா = அசையாது; விரி = பரவிய; கதிர் = பிரகாசம்பொருந்திய; கொடுமுடி = உன்னதசிகரம்; பரிவுறும் = துன்பமுற்ற; பண்டுபோல் = முன்னிருந்ததுபோல; நான்முகக்குரவன் = பிரம்மதேவன்; விரவும் = பொருந்திய; அம் = அழகிய; உந்திப்போதினால் = உந்தியில் மலர்ந்தபுஷ்பத்தால்; உதவி = உண்டாக்கி.

(௩௨) கடைக்கணித்து = கிருபாநோக்காற்பார்த்து; பணித்து = ஆஞ்ஞாபித்து; துங்கவேல் = வெற்றியுற்றவேலனைய; தடங்கண் = விசாலமானகண்; வெங்கண் = உக்கிரமானகண்ணையும்; மணி = மாணிக்கம்பொருந்திய; சூட்டு = உச்சியையுமுடைய; அரவணை = சேஷசயனம்; புறத்து = மேலே; அங்கண் = அழகிய இடம்; அறிதுயில் = யோகநித்திரை.

உந்தியி லுதித்த நான்மறைப் பிரம னுரைக்குமுக் காலமு முணர்ந்து, புந்தியிற் றெளிந்தீ ரேழுல குட னே புலவர்கந் தருவர்கிம் புருடர், வெந்திற லரக்க ரியக்கர்வா ளசுரர் விஞ்சையர் கருடர்பை சாசர், முந்திய சித்தர் மனுடர்நீ டுரகர் முனிவரர் முதன்முதற் படை த்தே. (௩௩)

பூதியமைந்தி னனுபவம் பொருந்திப் பொருவின் முக்குணங்களிற் றழுவி, யாதியிற் புகனுன் கிருபதின் மேனுன் கமைந்தநூ றுயிர பேத, மோதிய யோனி நாலிடத் துதிப்பித் தொற்றையா ழியந்தடந் தேரூர், சோதிவா னிரவி குளிர்கதிர் மதியுந் தோற்றுவித் தன னனத் துவசன். (௩௪)

பாருல கெவையுஞ் சராசரத் தொகையும் படை த்தபின் பண்ணவர் முதலாய்ச், சீருல விடுமீ ரொன் பது கணமுந் திரண்டிரு மருங்குசே விப்பக், கூருல வியவெள் ளுகிர்ப்பெரும் பெழ்வாய்க் கோளரி சுமந்த பொற் றவிசிற், காருல வியமைக் குழற்கருந் தடங்கட் கலைமகள் கொழுநன்வீற் றிருந்தான். (௩௫)

---

(௩௩) புலவர்=தேவர்கள் ; வெம்=கொடுந்தொழிற்புரிவதில்; திறல் = வலிமையுடைய ; அரக்கர் = இராக்கதர்; அசுரர் = சுராபானஞ்செய்யாதவர் (சுரா-அமிர்தம்) ; உரகர்=நாகர்.

(௩௪) பூதியம் = பூதம் ; முக்குணங்களிற்றழுவி = இராசதம், தாமதம், சாத்துவிகமென்னு முக்குண சம்பந்தமாய் ; யோனிநாலிடத்து = அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிசம் சராயுசம் என்னும் நான்கினிடத்து.

(௩௫) பாருலகு = மண்ணுலகம்; சராசரம் = அசையும் பொருளும் அசையாப் பொருளும்; சீருலவிடும் = சிறப்புவிளங்கும் ; குழல்=கூந்தல்.

பின்னோர் தினத்திற் முன்வருத் தமைத்த பேருலகனைத்தையு நோக்கச், சொன்னமா கணங்கள் சூழ்வர வெழுந்து துலங்குமே லுலகுபா தலங்கள், பொன்னவிர் குடுமிப் பூதர முதலாப் போயவன் கண்டுடல் புளகித், தென்னினின் முதல்வ ரினிப்பிற ரொருவ ரிலரெனுமிருஞ்செருக் குற்றே. (௩௬)

உளமிகத்தருக்கிக் கொண்டுமண் டலம்பண் டுண்டவன் ஞெண்டையங் கனிவாய்த், தளரிடைக் கரிய கெண்டையந் தடங்கட் டாக்கணங் கின்றவன் சரமாத், துளவணிமருமத் தரியரவணையிற் றுணைவிழி முகிழ்த் தறி துயில்செய், கிளர்நெடுந் தமரத் திரைமணி கொழிக்குங் கீரவா ரிதிமருங் கடைந்தான். (௩௭)

விண்ணினின் றிழிந்து முதிர்ந்தசூம் காள மேக மொன்றமிர்தசா கரத்தி, னண்ணிய தெனவே நெட்டுடற்பகுவாய் நகுமணிச் சுடிகைவா ளரவிற், புண்ணிய முதல்வன் யோகநித் திரைமுன் புரிவது கண்டுளம் பொருமி, லெண்ணிநின் றடர்ந்து கண்படை வளர்வோன் யாவனீ யெழுந்திரென் றிசைத்தான். (௩௮)

---

(௩௬) பொன்னவிர்=பொன்னிறமமைந்த: குடுமி=சிகரத்தையுடைய; பூதரம்=மேருமலை.

(௩௭) தொண்டை = கோவையினது; தாக்கணங்கு = இலக்குமி; தவன் = நாயகன்; மருமம் = மார்பு; முகிழ்த்து = குவித்து; கிளர் = விளங்கும்; நெடும் = பெரிய: தமரம்=ஒலியுள்ள; கீரம்=பால்.

(௩௮) முதிர்ந்தசூல்=கற்பம்நிறைந்த; காளமேகம்=கறுத்த மேகம்; நகு = பிரகாசிக்கும்; சுடிகை = முடி; பகுவாய்=பிளந்தவாய்; வாள் = கொடிய; அடர்ந்து = நெருங்கி; கண்படை = நித்திரை; வளர்வோன் = செய்வோன்.

வேறு.

அகலந்தனி லலர்மின்பயி லமலன்றுயி லொருவி
யிகல்கொண்டிவை பகர்கின்றனை யார்நீயென வினவப்
புகலம்பர முலகும்பர்கள் புவனங்கனல் பவனஞ்
சகலந்தனி யுதவும்பொரு டானென்றுரை தந்தான். ()

பூவுந்தியில் வந்தோனிவை புகலப்புய லனையான்
றாவுந்திரை தவழுங்கட றரையெண்டிசை வரையார்
மேவும்பல வுயிரும்பர்கள் விதியிங்குனை முதன்மற்
றியாவுந்தரு பரதத்துவன் யானென்றுரை செய்தான்.

மறைநாலுமென் னுவற்றது மண்கால்புனல் விண்டீ
நிறைவாகிய பொருள்யாவுமென் னினைவின்படி படை
த்திறையாகிய பரதத்துவன் யானல்லது நீயென் [ப்பே
றறைவாயறி வற்றாயென வயனுங்கழ றுற்றான். (௪௧)

அக்காலையி லிருவோரையு மடர்மாயை மறைக்கப்
புக்காருணர் வில்லாரமர் பொருவான்முயல் பொழுதிற்
கைக்கார்முக முனிவுற்றெதிர் கண்ணன்குனித் திட்டுத்
திக்கானைகள் வெருவும்படி சிறுநாணொலி செய்தான்.

---

(௩௯) அகலம் = மார்பு; அலர்மின் = இலக்குமி; பயில் = தங்குகிற; ஒருவி = ஒழித்து; இகல் = பகை; அம்பரம் = ஆகாயம்; பவனம் = காற்று.

(௪௦) விதி = பிரம்மனே; புயல் = மேகம்; தாவும் = கரையோடு மோதும்; தவழும் = அசைந்து செல்லும்; உனையும் = நீமுதலாக.

(௪௧) கால் = காற்று; இறை = தலைமைவாய்ந்த; கழறுற்றான் = சொன்னான்.

(௪௨) அடர் = மயக்கத்தைச்செய்கிற; புக்கார் = புகுந்தவர்; கார்முகம் = வில்; குனித்திட்டு = வளைத்து; திக்கானைகள் = ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சாருவபூமம், சுப்பிரதீபம் என்னும் திசையானைகளெட்டுமாம்.

வலிசேர்புய நெடுமால்கர மருவுங்கொடு மரநா
ணொலியாலர வரசும்பர்க ளுடனுட்கிட வுவரார்
கலியார்கடை யனல்கால்கிளர் காலந்தனை யொப்பச்
சலியாதட லுடனின்றடு சரமாரி பொழிந்தான். (சங)

கடுத்தானுருத் தெழுந்தானெனக் காயுங்கத மிகவந்
தடுத்தான்முத லகிலஞ்சுடு மயிலம்புகள் பலவும்
விடுத்தானவை முடுகாதயல் விலகும்படி விரைவிற்
றடுத்தானொரு குசைகொண்டுயர் சலசத்தவி சுறைவோன். (சச)

சீறித்திசை முகனீடிய சிறையோதிம மதன்மே
லேறிப்பல படைமந்திர மெடுத்தோதினன் விடுத்தா
னூறித்தரு கருணைக்கட லுவணப்பு ளுகைத்தே
நூறிச்சிலகணைகொண்டொரு நொடியிற்றுகள்செய்தான். (சரு)

கண்டந்தண னிவனாகமொர் கடிகைப்பொழு தளவிற்
றுண்டஞ்செய்வ னென்றேழ்கடல் சுவறச்சுரர் பதற
வண்டங்கள் வெடித்துட்கிட வசனிக்குல நாணுந்
தண்டொன்றது கொண்டங்கரி தடமார்பி லெறிந்தான். (சசு)

(சங) கொடுமரம்=வில்; அரவரசு = ஆதிசேடனும்; உம்பர்களுடன் = தேவர்களும்; உட்கிட = நடுங்க; கலி= சமுத்திரத்தில்; ஆர்=பொருந்திய; அனல்=ஊழித் தீயும்; கால்=ஊழிக்காற்றும்; கிளர்=எழும்; கடைக் காலந்தனை = உலக முடிவுகாலத்தை; அடல் = வலிமை; அடு=கொல்லுகின்ற.

(சச) கடு=விஷம்; உருத்து=சீறி; காயும்=எரிகிற (மூளு கிற); கதம்=கோபம்; அடுத்தான்=அடைந்தான்; அயில் = கூர்மை; முடுகாது = தன்னிடம்வராது; சலசம்=தாமரை.

(சரு) ஓதினன்=மந்திரம்ஓதி; ஊறித்தரும் = சுரந்தளிக் கும்; கருணைக்கடல்=அருளாழியாந்திருமால்; உவணப் புள்=கருடன்; உகைத்து=ஏறி; நூறித்துகள்செய் தான்=நொறுக்கிப்பொடிசெய்தான்.

(சசு) அந்தணன்=பிரமன்; ஆகம்=மார்பு: உட்கிட=அழிய. அசனிக்குலம்=இடிக்கூட்டம்.

முதிரச்சின மெதிரச்சுதன் முடுகுங்கதை கடுசிற்
பிதிர்பட்டுதிர் தரமைப்புயல் பிளிறிற்றிடு மொலிபோ
லதிரப்பொரு செருவிற்றின மட்டாட லரக்க
ருதிரப்பிண முடைநாறிடு மோர்தண்டமு னுய்த்தான். (சஎ)

விண்ணுடெரி கதுவத்திரை விரியுங்கடல் சுவறத்
தண்ணார்மதி தபனன்றிசை தடுமாறினர் திரிய
மண்ணுடழி வுற்றும்பரு மடியும்படி மறமுற்
றெண்ணுதமர் பொருத்திட்டன ரீரைம்பது வருடம். (சஅ)

பொருதிப்படி மலைவுற்றிடு போதிற்றிரு மார்பன்
சுருதிக்கிறை வன்சென்னி துணிக்கும்படி நெஞ்சிற்
கருதித்துணை விழியிற்கனல் காலக்கனல் காலும்
பரிதிப்படை விட்டானது பலியாதுறல் கண்டே. (சகூ)

குரமா முகத் துருமே லினிக் கொள்வான் பர சிவன்றன், சரமானதங் கெடுத்தேவினன் றனியாடல் விற் குனித்தே, திரமாமுக மொருநான்குள செழுநான் மறை யவனும், வரனார்கணை விடுத்தான்வளர் வடவைக்கனன் மான. (ருo)

(சஎ) முதிரச்சினம்=கோபமதிகரிக்க; எதிர்முடுகும் = எதிரில்விட்ட; கதை=தண்டாயுதத்தை; கடுகில் = கடுகைப்போல; பிதிர்பட்டு=துகளாய்; மைப்புயல் = கரியமேகம்; பிளிறுற்றிடும்=கர்ச்சிக்கும்; பொருசெருவில்=தாக்கும்போரில்; தினம்=நாள்தோறும்; அட்டாடல் = கொலைசெய்யும்; உதிரப்பிணம்=இரத்த வெள்ளத்திலிருக்கும் பிணத்தினது; முடை=மாமிசம்; உய்த்தான்=செலுத்தினன்.

(சஅ) எரிகதுவ=தீப்பற்ற; தபனன்=சூரியன்; மறம்=வீரம்.

(சகூ) மலைவுற்று=மாறுபட்டு; பொருதிடும் போதில்=போர் புரியுங் காலத்தில்; கனல்கால = அக்கினிப் பொறி பறக்க; கனல்காலும் பருதிப்படை = அக்கினியைக் கக்கும் சக்கராயுதம்.

(ருo) குரமா = குதிரை; பரசிவன்றன்சரம் = பாசுபதாஸ்திரம்; ஆடல் = வலிமையுடைய; திரம் = ஸ்திரம்; வரன் = சிவன்; வளர்=எழுகின்ற; மான=ஒப்ப.

பெண்டான்முடிக் கொண்டானிடம் பெற்றானுக
விற்றீக், கண்டானுறு மெண்டோளிறை கண்டானகன்
மண்டா, னுண்டாறொடு நுண்டாதுறு மொண்டாமரை
யுறைவோன், றண்டானுதி வண்டான்முதிர் சமரம்
பொரு தமரம். (௫௧)

கடுவெஞ்சின மொடுதன்படை விடுகின்றனர் கடி.
தின், றடுவெங்கள மிசைதுஞ்சுவ ரரியம்புய னெனவே,
சுடுவெங்கனல் சிகைகொண்டெழு சுடரின்றிரள் வடி.
வாய், நடுநின்றனன் மதியம்பொதி நளிர்செஞ்சடை
முதல்வன். (௫௨)

எடுக்குங்குடமாதத் தினிலிலகும்பிறை குறையத்,
தொடுக்குந்திதி பன்னான்கெனச் சொல்லுஞ்சதுர்த்
தசியி, னடுக்கங்குலி னப்பேரொளி நண்ணுற்றபி னன்
னோர், விடுக்கும்படை நீறாயவை வெந்திட்டன மாதோ.

வேறு.

நின்மலை தனக்கு மூத்த நீலமா மலைக்கும் வேதப்,
பொன்மலை தனக்கு நாப்பட் புரைதவிர் பதும ராக,
மன்மலைநின்றதென்ன மாறுகொண்டவர் தம் மிற்றுஞ்,

---

(௫௧) அகல்மண்தான் = அகன்ற உலகத்தை; நுண்தாது உறு = நுண்ணியமகரந்தங்களையுடைய; தண்டால் = தண்டாயுதத்தாலும்; நுதி = கூர்மையுள்ள; வண்டால் = அம்பினாலும்; தமரம் = ஓசை.

(௫௨) கடு = கடுமைமிகுந்த; கடிது = அதிசீக்கிரத்தில்; இன்று = இப்பொழுது; அடு = கொல்லுகின்ற; துஞ்சுவர் = இறப்பர்; சிகைகொண்டெழு = கொழுந்துவிட்டெரியும்; பொதி = தரித்த; நளிர் = கங்கை(ஆகுபெயர்).

(௫௩) குடமாதம் = கும்ப (மாசி) மாதம்; பிறைகுறையத் தொடுக்கும் = தேய்பிறையிற் றொடர்ச்சியாகும்; நண்ணுற்றபின் = தோன்றியபின்; அன்னோர் = பிரம்ம விஷ்ணுக்கள்.

சொன்மலை வுருதவண்ணந் தோன்றிய சுடரைக் கண்டார். (ருச)

பங்கயத் தயன்மால் விண்ணோர் பார்த்தகட் புலத்துக் கெட்டா, தங்கவர் மனத்தி னூடு மளவிடற் கரியதாகிச், செங்கதிர்ப் பரிதி கோடி திரண்டொரு வடிவாய்க் கூடிப், பொங்கொளி விரித்தா லென்னப் பொலிந்தபே ரொளியை நோக்கி. (ருரு)

அதிசய மடைந்து நீண்ட வழற்பிழம் பாகிநிற்கு, மிதனடி முடிகள் காண்பா னிருவரு மிசைந்துதம்மிற், கதிதரு மடிக டேடக் கடவனென் றேன மாகித், துதிபெறு முகுந்தன் கீழேழ் தொன்னிலங் கீண்டு சென்றான். (ருசு)

கன்னமா மதங்கள் சிந்துங் கரிமுத லாக முன்னோர், சொன்னவா றுயிர்க ளெல்லாந் துணுக்கிடப் பவளச் செங்கா, லன்னமாய்ச் சிறைக்கான் மேரு வசைந்திடப் பறந்து வாச, வன்னவா ரிசத்தோன் வானின் மணிமுடி தேடிப் போனான். (ருஎ)

(ருச) சின்மலை=உமாதேவி; நீலமாமலை=விஷ்ணு; வேதப் பொன்மலை = பிரம்மதேவன்; நாப்பண்=நடுவில்; புரைதவிர்=குற்றம்நீங்கின; மன்=பெருமை.

(ருரு) பொங்குஒளி=மிகுந்தபிரகாசம்.

(ருசு) கதிதரும் = மோட்சமளிக்கும்; ஏனம்=பன்றி; முகுந்தன் = விஷ்ணு; தொல் = பழமை; கீழேழ்நிலம் = கீழேழுலகங்களையும்; கீண்டு=தோண்டி.

(ருஎ) கன்னமா மதங்கள் = கன்னமுதலிய விடங்களினின்றொழுகு மும்மதங்கள்; சிந்தும்=பொழியும்; கரி= திக்கானைகள்; துணுக்கிட = திடுக்கிட; சிறைக்கால் = சிறகின்காற்று; வாசம் = வாசனையும்; வன்னம் = செந்நிறமும் (பொருந்திய); வாரிசம் = தாமரை; மணி=அழகு.

மருவருந் துளவுமாலு மலர்மிசை வதிகின்றோனு
மிருவரு மேந்த காலி றந்துட லிளைத்ததன்றித்
திருவரு மழலின் செய்ய சேவடி முடிகா ணமல்
வெருவரு மனத்த ராகி வெள்கினா மீள்கின்றாரால்.()

கூடியங் கிருவர் தாமுங் கோலநீ டொளியை நோக்கி, யாடியி னடங்கும் வெற்பி னமர்ந்துய ரன்ப ருள்ளத், தூடிருந் தருள்வோய் நின்னை யுணர்ந்தில மெமது சென்னி, சூடியாம் வாழவின்றுன் றுணைப் பதங் காட்டு கென்றார். (ருகூ)

மாசிமா தத்திற் றேன்று மதிக்கலை குறைந்து தேயு, மாசில்பன் னான்காம் பக்கத் தரையிரு ளியாமந் தன்னிற், றேசினால் விளங்குஞ் சோதிச் செஞ்சுடராகி நின்ற, காசிலா நுதற்கட் பெம்மான் றனதுருக்காட்டி நின்றான். (சூ0)

நீலகண் டமுமெண் டோளு நெற்றியிற் கண்ணு நீறுங், காலனைக்காய்ந்த காலுங் கையின் மான் மழுவுங் கண்டு, மாலவன் வாமந் தன்னின் மலரயன் வலப்பா னின்று, சூலபா ணியனை நோக்கித் துதிபல சொல்ல லுற்றார். (சூக)

ஓதியா யணுவா யெண்ணி லுயிர்க்குயி ராகியென் றும்,பேதியாப் பரம தாகிப் பிறப்புட னிறப்பிலாமற், சோதியா யெழுதாக் கேள்விச் சுருதியின் முடிவா

(ருஅ) மரு=வாசனை; வரும்=வீசும்; வதிகின்றோன்=வசிப்பவன்; இறந்து = கடந்து; திருவரும் = அழகு பொருந்திய; வெருவரும்=அச்சமுள்ள.

(ருகூ) கோலம்=வடிவம்; ஆடி=கண்ணாடி; வெற்பின்=மலையென்ன; அமர்ந்து=விளங்கி.

(சூ0) பக்கத்து=பக்ஷத்து; தேசினால்=கீர்த்தியினால்; காசிலா=குற்றமற்ற.

(சூக) வாமம்=இடப்பக்கம்; வலப்பால்=வலப்பக்கம்.

யெங்கட், காதியா யநாதி யாகு மடிசுணினடைடிகள்
போற்றி. (௬௨)

விடைக்கொடி யுயர்த்தாய் போற்றி விரிமலர்ச்
செழும்பொற் கொன்றைத், தொடைப்புயா சலனே
போற்றி துலங்கு பொற் ரேட்டிற் ருவும், படைக்
கருங் கடைக்கட் செவ்வாய்ப் பைந்தொடி பங்கா
போற்றி, சடைப்பரம் பரனே போற்றி சங்கரா போ
ற்றி போற்றி. (௬௩)

விரித்துல கனைத்து மாக்கி வீக்குநாட் சராசரங்கள்
பரித்துள புவன மூன்றும் பாலநேத் திரத்தீ யூட்டி
யெரித்துநீ றாக்கிப் பூசி யென்பணிந் திலங்கு சூலந்
திரித்துநின் றுடுநின்பொற் சேவடி போற்றி போற்றி.

இலகொளிக் கதிரோன் ருகி யீர்ம்புனற் கும்பந்
தோறும், பலவுரு வாகித் தோன்றும் பான்மைபோ
லங்கங் காய்நின், றுலகுயிர்க் கனுப வங்க ளூட்டுவித்
தொழிந்த காலத், தலகிலாக் கருணை நல்கு மமலனே
போற்றி போற்றி. (௬௫)

---

(௬௨) ஆதியாய்=மலையாய்; எழுதா=எழுதப்படாத; கேள்
விச்சுருதி = வேதங்கள் (இருபெயரொட்டு); அடி
கள்=கடவுளே!.

(௬௩) உயர்த்தாய் = உயர்த்தினவனே; தொடை=மாலை;
புயாசலம் = புஜமாகியமலை; படை = வேல்; பைந்
தொடி=உமாதேவி; (அன்மொழித்தொகை).

(௬௪) விரித்து=மாயையினின்று விரியச்செய்து; வீக்கும் =
அழிக்கும்; பரித்துள = சுமந்துகொண்டுள்ள; புவன
மூன்று = சுவர்க்கமத்தியபாதலம் என்னு மூன்றும்;
பாலம் = நெற்றி; திரித்து=சுழற்றி.

(௬௫) கதிர்=சூரியன்; ஈர்ம்புனல் = தண்ணீர்; கும்பம்=
குடம்; அநுபவம்=சுகதுக்கங்களை; ஒழிந்தகாலம் =
பிராரத்த வினையொழிந்தபொழுது.

அருவமா யுருவ மாகி யகண்டமா யசல மாகி,
யொருபரம் பொருளாய் வண்ண மொப்புட னுயர்வு
மின்றி, நிருமல னாகி யெங்கு நிறைந்து நீங்காது நிற்
குங், கருதருஞானானந்தக் கருணையங்கடலே போற்றி.

காலனார் வீழத் தாக்குங் கனைகழற் காலா போ
ற்றி, மூலமாம் பொருளுக் கெல்லா முழுமுதற் பொ
ருளே போற்றி, பாலநேத் திரனே போற்றி படர்தி
ரைப் பாலின்வேலை, யாலமுண் டிருண்ட கண்டத்
தண்ணலே போற்றி போற்றி. (சுஎ)

பொடியெழப் புரமோர் மூன்றும் புன்னகை
கோட்டிச் சுட்டாய், கொடியின்மீ னெழுது வேளைக்
குளவிழி யழலிற் கொன்றாய், படிமுதற் ககன மீறாய்ப்
பரந்தியாம் பரிந்து தேடி, யடிமுடி காண்டற் கெட்டா
வத்தனே போற்றி போற்றி. (சுஅ)

நீர்வடி வான செய்ய நெருப்புல வுலவை வானம்
பார்வடி வாகத் தோன்றப் படைத்திட முன்ன மன்னுங்
கார்வடிவான கூந்தற் கவுரியு நீயு மொன்றாய்ப்
பேர்வடி வின்றி நின்ற பிஞ்ஞகா போற்றி யென்றே,

எய்ச்சிலை யுண்டென் றேதற் கேதுவா மிடை
யாண் மாரன், கைச்சிலைப் புருவ மைக்கட் கவுதமன்
பன்னி கொண்ட, மைச்சிலையுருவமாற்று மலர்ப்பதன்

(சுசு) அசலமாய்=அசைவற்றதாய்; நின்மலவண்ணம் = மல ரகிதவடிவம்.

(சுஎ) கனைகழல் = சப்திக்கின்றவீரகண்டை; படர்திரை= வீசுகின்றஅலை; பாலின்வேலை=பாற்கடல்.

(சுஅ) கோட்டி=செய்து; கொடியில்மீனெழுதும் = மீனக் கொடியையுடைய; வேள் = மன்மதன்; குளவிழி= நெற்றிக்கண்; படி = பூமி; ககனம் = ஆகாயம்; பர ந்து=வியாபித்து.

(சுகூ) உலவு=சஞ்சரிக்கிற; உலவை = காற்று; பார்=பிரு திவி; முன்னம்=முதலில்; பேர்வடிவு=நாமரூபம்.

வடத்தண்டார்ந்த, பச்சிலைப்பள்ளி யானுட் பரிவுடன் பழிச்சி யேத்த. (எ0)

மருவிரி கமலப் போதின் மன்னுநான் முகத்தோன் வெற்பி, லருவிபோல் விழிநீர் சோர வாகநெக் குருகி யன்பாற், றருவிரி மலர்கடூவித் தமனியச் சபையி லாடும், பொருவிரி கமலச் செம்பொற் பூவடி போற்றி செய்தான். (எக)

வேறு.

நிலத்தானைக் கடுவொடுக்கு மிடற்றுனை மழுத்தானை நீங்காச்செங்கை, வலத்தானை மலைமகள்சே ரிடத்தானை வரிசிலைக்கை மதனைக்காய்ந்த, சலத்தானை யெண்புயாசலத்தானைப்படைசூழத்தருக்கிவாழ்தென், புலத்தானை யுதைத்தமலர்ப் பதத்தானைப் போற்றி செய்தார் புலவ ரெல்லாம். (எ௨)

கந்தரமோர் கந்தரத்தான் கருணைவிழிக் கடையருளிக் களிப்பினோடு, மந்தரவா னவர்புகழ்புள் ளரசுகைக்குமச்சுதனையளிதேனுண்ணும், கொந்தவிழ்நாண்

(எ0) எய்த்து=இளைத்து; இலை=இல்லை; பன்னி=பத்னி (மனைவி); மை=கறுத்த; சிலை=கல்; வடத்தண்டு= ஆலங்கிளை; பரிவுடன்=அன்புடன்; பழிச்சு=துதித்து. (எய்த்து என்பது எதுகைநோக்கி எய்ச்சு எனவாயிற்று).

(எக) மருவிரி=வாசனைவீசும்; வெற்பில் அருவி = மலையினது அருவி; ஆகம்=உடலம்; தருவிரி = மரத்தில் புஷ்பித்த; தமனியச்சபை=பொன்னம்பலம்; பொருவிரி=ஒப்பில்லாத.

(எ௨) நிலம் = பூமிக்கு; தானை = வஸ்திரமாகிய (சமுத்திரத்து); செங்கை வலத்தானை=செவந்த வலதுகரத்திலுடையவனை; வரி=கட்டப்பட்ட; சிலை=வில்; சலத்தானை = கோப முடையவனை; தென் புலத்தானை=இயமனை.

மலர்க்கமலத் தவிசிருக்கு நான்முகனைக் குறித்துநீவிர்,
சிந்தைதனில் விழைந்தவரங் கேண்மினது தருவ
லெனச் செப்பலுற்றான். (௭௩)

கரியெனநின் றுயிர்க்கருள்செய் கண்ணுதனீ
கனற்பிழம்பாய் நின்றகாலை, விரிசுடர்விட் டெழுமொளி
சேர் விளக்கில்விழும் விட்டிலென வீழ்ந்து நீறு, பெரியு
மெம தத்திரங்க ளிங்கெமக்கு மீண்டுதவியாங்க ளொன்
றும், புரியுமிரு தொழிலு நிலை பெறவுனருள் புரிதியெ
னப் போற்றி நின்றார். (௭௪)

அன்றமரி லிருவிரு முடியாமற் சோதிவடி வாயா
மும்மு, னின்றவிராச் சிவநிசியா மனசிவநா டனில்
விதித்த நியமத்தோடு, மன்றன்மலர் கொடுபூசை புரிந்
திடினீர் நினைந்ததெலாம் வழங்கல் செய்வா, மென்ற
யன்மா லிருவருக்கு மனமகிழ வரமளித்திட் டியம்பும்
பின்னும். (௭௫)

ஆதியிலம் பிகைநோற்ற விரதமிதன் பெருமை
யெவ ரளக்க வல்லார், சாதிமுறை நெறிதவறுஞ் சண்
டாளர் நோற்றிடினுந் தக்கோராகி, மோதி வருங் கடல்
புடைசூ ழுலகில் விரும் பியபோக முற்றிப்பின்னர்ப,

---

(௭௩) கநதர நேர்=கருமேகத்தையொத்த; கந்தரத்தான்= கண்டத்தையுடைய பரமேசுவரன்; விழிக்கடை = கடைக்கண்ணால்; அந்தரம்=ஆகாயம்; புள்ளரசு=கருடன்; உகைக்கும் = நடத்தும்; அளி=வண்டு.

(௭௪) கரியென = சாட்சிபூதமாக; விரிசுடர் = விரிந்தகதிர்; இருதொழில் = படைத்தலும் காத்தலும்.

(௭௫) முடியாமல்=இறக்காமல்; அன =(அன்ன) அப்படிப் பட்ட; மன்றல்=வாசனையுள்ள.

பூதிதரும் பெரும்பாவக் கடல்கடந்து முத்திநெறி பொருந்து வாரால். (எசு)

ஆவிந்த மறையவர்கட் களித்தாலும் புரவிமக மாற்றினாலு, மேவிந்தச் சிவநிசிபோற் பலன்றரா வெனவியந்து விண்ணினோங்கு, மாவிந்த நடைபயின்று வந்தனைய கரியுரித்த வரதன் வாமக், கோவிந்த னரவிந்தன் கோவிந்தன் முகநோக்கிக் கூறிப்போனான் (எஎ)

உலங்குலவும் புயமுகுந்த னிவ்விரத நோற்றுயிர்காத் துடற்று போரிற், சலங்குலவு மரக்கர்குலச் சலதிவட வையிற்சுவற்றுந் தானைப் பெற்றுப், பொலங்குலவு

(எசு) அளக்க = அளவிட்டறிய; புடைசூழ் = பக்கத்திற் சூழ்ந்த; மோதிவருங்கடல் = அலைகளால் கரையை மோதுங்கடல்; போகமுற்றி=அனுபவித்து முடித்து; பூதி=பிறப்பு.

(எஎ) ஆவிந்தம = பசுக்கூட்டம்; புரவிமகம் = அசுவமேத யாகம்; ஆற்றினாலும்=செய்தாலும்; மாவிந்தம்=பெரிதாகியவிந்தகிரி; மேவிந்த = மேவும்இந்த; வரதன்= வரமருள்வோன் (பரமேசுவரன்); வாமம் = அழகு; கோவிந்தன் = பசுக்களாகிய ஆன்மாக்களுக்குத்தலைவன் (பசுபதி), அல்லது இடபத்திற்குத்தலைவன்; கோவிந்தன்=விஷ்ணு; அரவிந்தன்=பிரம்மா.

(எஅ) உலம்=திரண்ட (உருண்டையான) கல்; குலவு= ஒத்த; உடற்று=வருத்துகின்ற; சலம்குலவு=கோபமுடைய; சலதி = சமுத்திரத்தை; வடவையில் = வடவாக்கினிபோல; சுவற்றும் = வற்றச்செய்யும்; தானை = ஆயுதம்; பொலம்குலவு = பொன்னிறம் பொருந்திய, பொன்=அழகிய; பூவின் = இனிய பூவாகிய; இலம் = (இல்லம்) வீட்டில். குலவும்=வசிக்கும்; மயிலை — இலக்குமியை.

மிதழ்விரிந்து தேன்றுளித்து வழிந்திடுமம் புயப்
பொற்பூவி, னிலங்குலவு மயிலைமணந் திமையவர்கண்
முதலெவர்க்கு மிறைவனானன். (௬௯)

நல்லுணர்வுற் றுயர்கமல நான்முகனேற் றுலகமு
நால் வகையிற் றோற்றும், பல்லுயிரு நினைத்தமனப
படிபடைத்துத் தனதுகரப படையும் பெற்றாச்,
சொல்லுமறை முழுதுணர்ந்து தூவியனப் புள்ளூர்ந்து
சுணங்கு பூத்த, வல்லுறழ்மைக் கருங்கண்முலை வாணி
தனை மணந்துபெரு வாழ்வு பெற்றான். (எ௬)

சீதரனுந் திசைமுகனு நோற்றதற்பி னிவ்விரதிஞ்
சிறந்த தெங்கு, மோதவரு மாகமதிச் சிவநிசியுற் பவ
மீதென் றுணர்வீ ரென்றே, மாதவத்துச் சவுனகனே
முதலானை மிசவனத்தோர் மகிழ்ந்து கேட்பச், சூத
முனி வரனிகழ்ந்த சரித்திரத்தை விரித்தெடுத்துச்
சொன்னான்மன்னோ. (அ0)

(எ௬) நல்லுணர்வுற்று = மேலாகிய ஞானத்தையடைந்து; கரம்=கிரணத்தையுடைய; படை=ஆயுதத்தை; தூவி =இறகையுடைய; வல் = சூதாடுகருவியை; உறழ்= ஒத்த; மை = இருள்போலும்; கருங்கண்முலை=கரு மைநிறம்பொருந்திய நுனியினையுடையதனம்.

(அ0) மாகமதி=மாசிமாதம்; சிவநிசி=சிவராத்திரி.

வசனம்.

நைமிசாரணியச் சிறப்பு.

வெண்டாமரையாளோடு செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரம்மதேவனிடத்து முன்னோர் காலத்தில் முனிபுங்கவர்கள் சென்று பலவாறு துதித்து வணங்கி உலகைப் படைத்த உத்தமனே! நாற்றிசை பரவும் நான்முகக்கடவுளே! யாங்கள் இடையூறிலாது இனிதாக இறைவனை நோக்கித் தவஞ்செய்தற்காகப் புலி கரடி முதலிய மிருகங்களின் உபத்திரவ மில்லாததாய், நல்லரசாட்சியை யடுத்ததாய், குளிர்வெய்யில் முதலிய வற்றின் சம்பந்தம் தேகஸ்திதிக்கு இணக்கமாகவுடையதாய், உணவாதிகள் பிரயாசையின்றிக் கிடைப்பதாயுள்ள ஓர் வனத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனர். அதுகேட்டு மனமகிழ்ந்த பிரம்மதேவன் கூர்மைபொருந்திய நுனியினையுடைய ஓர் தருப்பைப்புல்லை யெடுத்து வளைத்துச் சக்கராகாரமாகச்செய்து பூமியிலுருட்டி இதுபோய்த் தங்குமிடமே நீவிர்சென்று தவம் புரிதற்குரிய இடமாமெனக் கூறியருளினர். அவ்விருடிகள் அந்த நேமி சென்ற வழியே சென்று அது தங்கிய வனத்திலிருந்து தவஞ் செய்வாராயினர். அவ்வனம் நேமி சென்று தங்கிய காரணத்தினால் நைமிசாரணியமெனப் பெயர் பெற்றது.

வைகுண்டத்தையும் சிவலோகத்தையும் ஒத்ததெனத் தேவர்கள் புகழும் சிறப்புவாய்ந்த அவ்வனம்: சரஸ்வதி வசித்தலானும் (கல்வி பயில்வதானும்) எஞ்ஞான்றும் வேதாத்தி யயனஞ்செய்யப் படுவதானும் பிரம்மதேவனையும், கொன்றைமரமிருத்தலானும் அதன்மீது பசுங்கொடி படர்ந்திருத்தலானும் யாகாக்கினியிருத்தலானும் சாப்பமிருத்தலானும் எப்பொருட்குமிறைவனாகிய பரமேசுவரனையும் நிகர்த்து விளங்கும். அவ்வனத்துள்ள விருட்சங்கள்: இங்குள்ள முனிவர்கட்கு இலை மலர் காய் கனி முதலியவற்றை மிகுதியாகக் கொடுத்தோம், இவ்

வாறே அங்குள்ள விண்ணவர்கட்கும் அளிப்போமென்றெண்ணி இலை முதலியவற்றைக் கரத்திலேந்தி விண்ணில் நீட்டியிருத்தல் போல ஆகாயத்தை யளாவிய கிளைகளை யுடைத்தாயிருந்தன.

இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த அந்த நைமிசவனத்தில் சடைமுடி, கமண்டலம், உருத்திராக்கமாலை, மயிற்பீலிக்குடை, காவிவஸ்திரமுதலியவற்றை யுடையவர்களாய் வசிக்கும் அந்த இருடிகளிற் சிலர் இடைவிடாது அருந்தவ மியற்றுபவராயும் சிலர் ஆகவனீயம், காருகபத்தியம், தட்சணாக்கினி என்னு முத்தீ வளர்ப்பவராயும், சிலர் வாசனைபொருந்திய மலர்களாற் பரமேசுவரனை அர்ச்சிப்பவராயும் விளங்குவாராயினர்.

புராண வரலாறு.

இங்ஙன மிருக்கையில் ஒருநாள் வியாசமுனிவரது மாணாக்கர்களிற் சிறந்த சூதமாமுனிவர் நைமிசாரணியத்தில் வசிக்கும்இருடிகளைக் காணும்பொருட்டு அங்குவந்தனர். வந்தபொழுது அவ்விருடிகள் அவரை எதிர்சென்றுவந்தனைபுரிந்து உபசரித்தழைத்துப்போய் ஆசனத்திருத்திஅர்க்கியமளித்துப் பூசனைபுரிந்து உணவருத்திப்போற்றி எதிர்நின்றுசுவாமிகாள்! அனுஷ்டிப்பதற் கெளிதாயும் வினையையொழித்து ஒப்பில்லாத மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தை நல்குவதாயுமுள்ள பரமேசுவரனுக்குரித்தாய விரதமொன்றை எமக்குத்தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்தனர். சூதமாமுனிவர் அதனைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து அவ்விருடிகளைநோக்கி மாதவத்தீர்! முன்செய் தவப்பயனா லிங்ஙனங் கேட்டீர்கள் போலும். நீவிர் கேட்டவாறே வேதாகமங்கள் துணிந்துரைக்கும் மேன்மை பொருந்திய விரதமொன்றுளது. அஃது யாதெனின், வேதங்களிற் சாமமும், யாகஙகளில் அஸ்வமேதமும், மலைகளில் மகமேருவும், நதிகளிற் கங்கையும், பூதங்களில் ஆகாயமும், விண்ணவர்களில் இந்திரனும் முதன்மை பெற்றிருத்தல்போல, சிவபெருமானுக்குரிய விரதங்களில் முதன்மைபெற்று விளங்குவது சிவராத்திரி விரதமாகும். பரமேச

வரன் நந்தியம்பெருமானுக்கு முன்னர் உபதேசித்த அந்தச் சிவராத்திரி விரத மகிமை பிரம்மதேவனாலும் ஆயிரம்நா வுடைய ஆதிசேடனாலும் சொல்லுதற்கரிதாகும். எனின் அவ் விரத மகிமையை முற்றுமுணர்ந்து என்னொரு நாவாற்சொல்ல முடியாது ஆகலின் என்னாற் கூடியவரையிற் கூறுவேன், ஒரு முகப்பட்ட மனத்துடன் கேட்பீர்களாகவென்று சொல்வா ராயினர்.

சிவராத்திரி விரத மகிமை.

பிரம்மதேவன் படைத்தற்றொழிற்பெற்றதும், திருமால் காத்தற்றொழிற் பெற்றதும், குபேரன் அளகாபுரிக் கிறைவ னானதும், இந்திரன் பொன்னுலகத்திற் கிறைவனானதும், சூரியன் சந்திரன் அக்கினி இம் மூவரும் தலைமை பெற்றதும் இச் சிவராத்திரி விரதத்தை அனுஷ்டித்ததனாலேயாம். பற் பல பூதானம் சுவர்ணதானம் கோடி கோதானம் செய்தலும் புராணங்களிலுரைத்த மற்றைப் பலவிரதங்களை நெடுங்காலம் நோற்றலும், நூறு அசுவமேதயாக மியற்றலும், பலமுறை கங்காஸ்நானஞ் செய்தலும், மேன்மைபெற்ற ஒரு சிவராத்திரி விரத மனுஷ்டிப்பதற்கு மேன்மையுடையனவாகா. பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரேயன்றி இழிகுலத் துதித்துக் கொடுந்தொழில் புரிவோரும் விதிப்படி இச்சிவராத்திரி விர தத்தை நோற்பாராயின் அவர் தாம் விரும்பிய போகங்களை யனுபவித்து இந்திரன் முதலியோர் போற்றக் கண்ணுதற் கடவுளது திருவடியையடைந்து விளங்குவர். பசுவையும், அந் தணரையும், சிசுவையும், கன்னிகையையும் கொன்ற தீவினை யனைத்தும் சூரியன்முன் இருள்போல இவ்விரதம் நோற்றி டிற் றொலையும். இச்சிவராத்திரி விரதத்திற் கிணையாக மற் றொரு விரதத்தினையுரைப்பது; செத்துப் பிறக்குந் தேவர்களை அறுதிமுத்த பரம்பொருளாகிய பரமேசுவரனுக் கிணையென் று அறிவிலாருரைப்பது போலாம்.

சிவராத்திரி வரலாறு.

இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த சிவராத்திரியின் வரலாறு எப்படியெனில்; உலகங்களும் பிரமனும் அழிந்து பிரளயத்தில் உயிர்கள் மடிந்திடும் கற்பமுடிவினிரவிலே நான்கு யாமத்தும் உமாதேவியார்: பொன்னிறம் பொருந்திய கொன்றை மாலையைத்தரித்த பரமேசுவரரை ஆகம விதிப்படி அர்ச்சனைபுரிந்து அவ்வுகாந்தத் திருட்பொழுதகன்றபின் அப்பரமேசுவரரது திருவடிகளிற் பணிந்து, சுவாமினே! நும்மைத் தமியேன் பூசித்த இரவை, வானவரும் உலகுளோரும் நுமக்குரிய இரவெனக் கொண்டாடவும், அவ்விரவில் யாவராயினும் சூரியன் மேற்றிசையில் அஸ்தமித்ததுமுதல் கீழ்த்திசையில் உதிக்கும்வரைக்கும் நும்மைப் பூசித்தால் அவருக்கு இந்திராதி போகங்களையும் முடிவில் மோட்சசாம்பிராச்சியத்தையும் அளிக்கவேண்டுமெனவும் பிரார்த்திக்க, பரமேசுவரர் அங்ஙனமே அளிப்போமாகவென்று அநுக்கிரகித்தனர். * அவ்விரவு சிவராத்திரியென வழங்கி யாவராலுங்கொண்டாடப் பெற்றதாயிற்று.

அன்றியும் இச்சிவராத்திரி மேன்மை பெற்றதற்கு இன்னுமோர் காரணமுளது. அஃதியாதெனின்; பின்னுமோர் கற்பவிறுதியில் பிரளயப் புனல் வானின் முகட்டளவெழுந்தது. அதனால் பிரமன்முதலிய தேவரும் உலகமும் உயிரும் அழிந்தன. அற்றைநாள் ஆதியந்தமற்றப் பரமேசுவரர் யாவ

---

* பகற்பொழுது சிவபெருமானுக்கும் இராப்பொழுது உமாதேவியாருக்கும் உரியனவாமென்பது நியமமாகலான், அன்றிரவு பெருமானுக்குரியதாயிற்று. உலகினர் அன்பின் மிகுதியால்; ஆணைப் பெண்ணாகவும் பெண்ணை யாணாகவும் அழைப்பது போலவும், தமக்குரிய இடமுதலிய வற்றைத் தமது ஆப்தர் பெயரால் வழங்குவிப்பது போலவும், உமாதேவியார் தமக்குரிய இரவை பெருமான் பெயரால் வழங்குவித்தனர். இங்ஙனம் உமாதேவியார் பூசித்த இரவானது மாசிமாதம் கிருஷ்ணபட்சத்துச் சதுர்த்தசி கூடியதாம்.

ரும் உய்யும்பொருட்டு யோகமுற்றிருந்தனர்;பின்னர்த் திருமாலானவர் பிரளயத்தழிந்த சராசரங்களை மீளவும் படைப்பதற்கெண்ணி வராகவுருத்தரித்துப் பிரளயப் புனலுள்மூழ்கி அந்தப் புனலெழுந்ததால் அழுந்திய பூமியைத் தமது மருப்பினாலெடுத்துயர்த்தி யிருத்தி அப்பிரளயத்தாற் சரிந்த திசைக்கிரிகளெட்டையும் அந்தந்தத் திக்குகளில் அசையாது நாட்டி மேருமலையை நிலைபெற நிறுத்தித் தமது உந்தியம்போதினால் நான்முகக் கடவுளைத் தோற்றுவித்து உலகத்துயிர்களைப் பண்டுபோற் படைத்திடும்படி அப்பிரமதேவனுக்குக் கட்டளையிட்டுத் திருப்பாற்கடலிற்சென்று அரவணையி லறிதுயிற் புரிந்தனர். அங்ஙனமே பிரம்மதேவன், தேவர், கந்தருவர், கிம்புருடர், அரக்கர், இயக்கர், அசுரர், விஞ்சையர், கருடர், பைசாசர், சித்தர், மனுடர், உரகர், சூரியன், சந்திரன் முதலியோரை முதலிற்படைத்து மற்றைச் சீவராசிகளை நால்வகை யோனியினிடத் துதிப்பித்து விண்ணவர் முதலியோர் சேவிப்பப் பொற்சிம்மாசனத்து வீற்றிருந்தனன்.

பின்னரப் பிரம்மதேவன் மேற்கூறிய விண்ணவர்முதலினோர் இரண் டிருமருங்கு சூழப் புறப்பட்டுத் தாம் படைத்த உலகங்க ளனைத்திலும்போய் உயிர் வர்க்கங்களைப் பார்த்து நாம் நினைத்தபடி இவ்வளவு உயிர்த்தொகைகளையும் உண்டாக்கினோ மாகையால் நம்மைப்பார்க்கிலும் முதல்வ ரொருவரு மில்லையெனப் பெருஞ் செருக்குற்று, உடல் புளகித்துத் திருப்பாற்கடலின் மருங்கடைந்து, ஆங்குத் திருமால் ஆதிசேடன்மீது சயனித்து யோகநித்திரை புரிவதைக்கண்டு, உளம் பொறாமல் ஆகாயத்தினின்றிறங்கி நெருங்கி, அறிதுயிற் புரிவோய்! நீயார் எழுந்திரென்று கூறினன். அப்போது திருமாலானவர் நித்திரையினின்று நீங்கி, பகைகொண் டிங்குவந்த நீயாரென்றுகேட்க, பிரம்மதேவன் நான் உலகுயிர்களைப்படைத்த முதற்பொருள் என்றுரைத்தனன். அதனைக்கேட்ட திருமால் கடலையும் அது சூழ்ந்த பூமியையும் திசைமலை முதலியவற்றையும் மற்றைப் பல வுலகங்களையும் பல வுயிர்களையும் பிரமனென்று சொல்லுமுன்னையும் படைத்தபரதத்துவன் யான்

என்றனர். பிரம்மதேவன் அதனைக்கேட்டுச்சினந்து திருமாலை நோக்கி அறிவற்றவனே! மறைநான்கும் என்நாவிலுள்ளன என்பதையும் மேற்சொல்லிய பூமிமுதலிய யாவற்றையும் நான் நினைத்தபடி படைத்துள்ளே னென்பதையும் நீ யுணராது இங்ஙனங் கூறுகின்றனைபோலும் என்றனன். இவ்வாறு நான் பரதத்துவன் நான் பரதத்துவ னென்று இருவரும் வாதிட அதனால் அவ்விருவரும் சினம் அதிகரித்தவர்களாய்ப் போர் புரியத் தொடங்கினர்.

அப்பொழுது - திருமாலானவர் அஷ்டதிசை யானைகளும் அரவரசும் தேவர்களும் மற்றையரும் ஊழிக்காலமோ வென்று நடுங்கும்படி வில்லைவளைத்துச் சரமாரிபொழிந்தனர். பிரம்மதேவன் அந்த அம்புகள்யாவும் தன்னையணுகாதபடி ஒரு தருப்பையைக்கொண்டு தடுத்துச் சீறி அன்னவாகனத்தேறிப் பல பாணங்களையெடுத்து மந்திரமோதி விடுத்தனன். திருமால் கருடவாகனத்தேறி சிலகணைகொண்டு பிரம்மதேவன் விட்டபாணங்களை ஒருநொடியில் துகள் செய்தனர். அதனைக் கண்ட பிரமன் இவனுடலை ஒருகடிகையிற் றுண்டஞ்செய்வே னென்று ஆர்ப்பரித்து அநேக வீரர்களாலுந் தாங்குதற்கரிய ஒருதண்டை யெடுத்துத் திருமாலின் மார்பி லெறிந்தனன். திருமால் அரக்கருதிரப் பிணமுடைநாறும் ஒரு தண்டை யெடுத்து, சினமுதிரத் தனையணுகுங் கதையைக் கடுகுபோல் நொறுக்கி யுதிர்த்தனர். இங்ஙனம் அவ்விருவரும் தோல்வி வெற்றியில்லாது தேவலோகந் தீப்பற்றவும் கடல்நீர் சுவறவும் சந்திர சூரியர் திசைதடுமாறித் திரியவும் மண்ணுலகத்தோரும் விண்ணுலகத்தோரும் அழிவுறவும் நூறுவருட காலம் போர்புரிந்தனர்.

இவ்வாறு யுத்தஞ் செய்யும்போது திருமால் பிரமனது சென்னியைத் துணிக்கும்படி தமது சக்கராயுதத்தைவிட அதனாற் பிரமன் மடியாததுகண்டு, தான் முன்வருந்தித்தவங் கிடந்து பெற்ற பாசுபதாஸ்திரத்தை யெடுத்தேவினர். அவ்வஸ்திரத்தை வேறுவகையிற் றடுக்க வியலாத பிரம்மதேவன் வில்லைவளைத்து அங்ஙனமே தாம்பெற்ற பாசுபதாஸ்திரத்தை

எடுத்தேவினன். அந்தஅஸ்திரங்களிரண்டும்ஒன்றோடொன்று தாக்கி ஆகாயத்திற் கிளம்பி ஜீவராசிகள் நடுங்கவும் இடிக்கூட் டம் நாணவும் சிலகாலம் போர்புரிந்தன.

இப்படிப் பிரமனும் திருமாலும் மடியும்படி போர்புரிவ தை, கங்கையைச் சிரத்திலும் உமாதேவியாரை இடத்திலு மிருத்திய பரமேசுவரர்கண்டு உமாதேவியாருக்குமுன்னரனுக் கிரகித்தவாறு தமக்குரிய (மாசிமாதத் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி கூடிய) இரவின் அர்த்தயாமத்திலே அவர்கள் மடியாதபடி கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினிப் பிழம்பாய் நடுவிற்றோன்றி னர். திருமால் பிரமனென்னு மிருவராலும் விடப்பட்டு ஆகா யத்திற் சிலகாலமாகப் போர் புரிந்திருந்த அஸ்திரங்கள் அந்த அனற் பிழம்பிற் கலந்தன. திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் நடு விற் பரமேசுவரரிங்ஙன மனற்பிழம்பாய்த் தோன்றியது மு றையே நீலமலைக்கும் பொன்மலைக்கும் நடுவில் மிக்க உயர்ந்த பதுமராகமலை தோன்றியதுபோலிருந்தது. கண்ணுக்கு மனத் திற்குமெட்டாது கோடிசூரியர்கள் ஒருவடிவமாய்த்தோன்றி யதுபோ லுண்டாகிய ஆதியந்தமற்ற அந்தச்சோதி சொரூபத் தைப் பிரமனும் திருமாலுங்கண்டு அதிசயமடைந்து அச் சொரூபத்தின் அடியை யொருவரும் முடியை யொருவரும் போய்ப்பார்த்து ஈண்டு முந்திவருபவரே நம்மிற் பரதத்துவ ராவரென்று நிர்மானித்தனர். அப்படியே அடியைக்கண்டு வரு வதாய்த் திருமால் வராகத்தின் வடிவாகிக் கீழேழுலகங்களையுந் தோண்டிச்சென்றனர். பிரமன் அன்னப்புள் வடிவாகிப்பறந்து ஆகாயத்தினிடத்து மணிமுடியைத் தேடிச்சென்றனன். அவ் விருவரும் அனந்தகாலந்தேடிச் சென்றும் அவ்வழலின்அடியை யும் முடியையுங்காணாது உடலிளைத்து அச்சமும் வெட்கமு முற்ற மனத்தராய்த் திரும்பிவந்து சேர்ந்தனர்.

பின்னர், பரமேசுவரர் இங்ஙனம் அனற் பிழம்பாய்த் தோன்றின ரென்பதைப் பிரமனுந் திருமாலுமுணர்ந்து அவ் விருவரும் அந்த ஒளிப்பிழம்பைநோக்கி, கண்ணாடியிலடங்கும் மலைபோல அவரவருள்ளத்திருந்து பேரருள் பாலிக்குங் கரு ணைக்கடலே தேவரீரது செயலறியாது யாங்கள் இங்ஙனம்

வீணே மலைந்தனம். தமியேஞ் சென்னிசூடிவாழக் கிருபை புரிந்து தேவரீரது இணையார் திருவடியைக் காட்டியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அடியார்க்கெளியராம் பரமேசுவரர் அவர்களது வேண்டுகோளுக் கிரங்கி மேற்கூறியவாறு தமக்குரித்தாகிய மாசிமாதமும் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசியும் கூடியவிரவில் அச்சுடரொளி யுருவைநீக்கி நீலகண்டமு மெண்டோளும் நெற்றியிற் கண்ணுமார்ந்த சூலபாணியராய்த் தன்னோர் சுய வுருக்காட்டி நின்றார். அப்பொழுது திருமா லிடப்பக்கத்திலும் பிரமன் வலப்பக்கத்திலும் நின்று பரமேசுவரனை நோக்கி "மலையினோ டணுவுமாகி மன்னுமோர் பொருளே போற்றி, பலவுயிர்க்குயிராயார்ந்த பைந்தொடி பாகாபோற்றி பலவிடைக் கொடியுயர்த்திப் பரந்தநற் பரனேபோற்றி சலமுடைச் சடையோய் போற்றிச் சங்கரா போற்றி போற்றி சரவசரங்களைத் தான்படைத்தளித்து விரவுமுடிவில் விளங்குமவைகளை நெற்றிக்கண்ணினிகழ்தீயூட்டிப் பற்பமாக்கிப் பரிவுடன் றரித்து என்பினையணிந்தே யிருஞ்சூலந்தனைச் சுழற்றியாடுந் தூயோய் போற்றி,, என்று தோத்திரஞ்செய்து வணங்கி நின்றனர். பரமேசுவரன் திருமாலையும் பிரமனையும் நோக்கி நீவிர் சிந்தையில் விழைந்தது யாதோ அதனைக் கேண்மின் என்றுகூற; அவ்விருவரும் கண்ணுதற்பரம! தேவரீர் அனற்பிழம்பாய் நின்ற காலை அத்தீயில் மறைந்த எமது அஸ்திரங்களை மீட்டும் அருளல்வேண்டும்; அன்றியும் யாங்கள் புரியுந் தொழில் நிலைபெறுமாறும் அநுக்கிரகித்தல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர்.

பரமேசுவரர் அவ்விருவரையும் நோக்கி நீவிர் மடியாதபடி யாம் அனற்பிழம்பாய்த் தோன்றிய நாளும், பின்னர் நமக்குத் தரிசனந் தந்தநாளும் முன்னர் உமை விரதமிழைத்து எம்மைப்பூசித்த காரணத்தாற் சிரேஷ்டமெய்திய (எமக்குரிய) இரவின் விரத நாட்களாகும். அவ்விரத மகிமையை எவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாது. அவ்விரதத்தினைச் சாதிமுறை நெறிதவறுஞ் சண்டாளர் நோற்பினும் அவர் தக்கோராகி உலகில்விரும்பிய போகமார்ந்து முத்திநெறி சேர்வரென்பது

திண்ணமாம். கோதானம் அசுவமேதயாகமுதலியன, அளவில்லாதனவாகச்செய்தாலும் அவை இச்சிவராத்திரி விரதம்போற் பலன் தாராவாம். ஆகையால் நீங்களிருவரும், அவ்விரதமியற்றி அன்றிரவில் எம்மைத் திரிகரணசுத்தியாகப் பூசிப்பீராஞல் அது நீங்கள் விரும்பிய வற்றையெல்லாம் தருமெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர்.

அதனைக்கேட்ட இருவரும் பெருமானது கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு அச்சிவராத்திரிவிரதம்நோற்றுப்போரிலிழந்த தத்தம் அஸ்திரங்களையும் தமது தொழில்களையும் பெற்று இமையவரிற் றலைமையெய்திப் பெருவாழ்வுற்றனர். சொல்லுதற் கருமையாம் சிவராத்திரி யுற்பவம் ஈதாகுமென்று சூதமாமுனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளுக்குக் கூறினர்.

உற்பவச் சருக்கம் முற்றிற்று.

சிவராத்திரி
மான்மியச் சருக்கம்.

சொன்ன சூதனை நோக்கியவ் வனத்துறை துறவர்கண் மறைகூறு, மன்ன மாவிர தத்தினை நோற்றிடு மடைவுமன் றரன்றூளிற், பன்னு மாமல ரிட்டருச் சனைபுரி பரிசுநீ பரிவோடின், றின்ன வாறெனவிரித்தெமக் குரைத்தியென் றிரப்பவங் கிசைக்கின்றான். (க)

மாக மாமதிச் சிவநிசி யுற்பவம் வகுத்துரைத் தனமிப்பா, லாக வத்துட னொந்துள தரனிரா வவற்

(க) அன்ன=அப்படிப்பட்ட; நோற்றிடும்= அனுஷ்டிக்கும்; அடைவும்=முறைமையும்; பரிசும்=விதமும்.

(உ) மாகமாமதி = சிறந்த மாசிமாதம்; சிவநிசி = சிவராத்திரி; யோகராத்திரி=யோக சிவராத்திரி யென்பது; ஏகமாக=வேறுதிதி கலவாமல்; நிசிக்கடை=இரவின் முடிவு; உவா=அமாவாசை;இசைந்திடில்=பொருந்தியிருந்தால்.

றைபீ ருணர்வீரால், யோக ராத்திரி சோமவா ரத்தி
னன் றுதய்கா லேயிலேதொட், டேக மாகவந் நிசிக்
கடை யளவுவா கிசைந்திடி விதுவாமே. (௨)

திங்க ளின்கலே குறைசதுர்த் தசிமதிக் கிழமையி
ற் றிகழல்லிற், றங்கு சாமநான் களவுதொட் டிருந்திடு
ற் சயிலமீன் றருண்மானேப், பங்கில் வைத்திடும் பரம
னைப் பூசனை பண்ணுக பரிவோடு, மிங்கு ரைத்தவா
கமங்கண்மற் றிதனையும் யோகராத் திரியென்றே. (௩)

ஈறு வந்தசா மத்தரை நாழிகை யிருளுவா விருந்
தாலும், தேறு கின்றவச் சதுர்த்தசி யப்படிச் சேரினு
ங் கொளல்வேண்டு, மூறு தீர்தவத் துறவிர்காள் விதி
முறை யுரைக்குமிங் கிவை நோற்கிற், கூறு மற்றுள
சிவநிசி விரதமுக் கோடிநோற் றிடலொக்கும். (௪)

பருவ மாறுள வருடமோ ரொன்றுறு பன்னி
ருமதிதோறு, முருவ மாமதி நிறைந்தது குறைந்திடு
மோரிரு பக்கத்து, மருவு மாசதுர்த் தசியறு நான்
கினு நோற்பது வழக்காகுந், திருவ மர்ந்தமா தவ
ரிதை நித்திய சிவநிசி யெனச்சொல்வார். (௫)

---

(௩) திங்களின் கலேகுறை சதுர்த்தசி = தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி; மதிக்கிழமை = திங்கட்கிழமை; அல்லில் = இரவில்; சயிலம் = இமாசல வரசன்; ஈன்றருள் = பெற்ற; மானே = மான்போன்றபார்வையுடையஉமாதேவியை.

(௪) ஊறுதீர் = கெடுதியற்ற; விதிமுறை = விதிக்கப்பட்ட கிரமப்படி.

(௫) பருவம் ஆறு = கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்னும் ஆறுமாம்; ஓரொன்றுறு = ஒவ்வொன்றாகச்சேர்ந்த; பன்னிருமதி = பனிரண்டுமாதங்கள்; மதிநிறைந்தது = வளர்பிறை; குறைந்திடும் = தேய்பிறை; திருவமர்ந்த = மகிமைதங்கிய.

அதிக மாகமா தத்தினிற் குளிர்கதி ரம்புலி குறைபக்கத், திதியன் மூன்றுமீன் றிங்கண்முற் றிரி தியை சித்திரை மதிதேயு, மதியி னட்டமி யிடபமா தத்துமுன் மருவுமட் டமிமாசில், பதிக யாழ்மதி மதி வளர் சதுர்த்தியாம் பகர்ந்தகற் கடகத்தில், (சு)

விரியும் வெண்ணிலாக் கலைகுறை பஞ்சமி விளங் குமா வணிதன்னிற், பரியுஞ் சுக்கில பக்கவட் டமி புரட் டாதிமுற் பதின்மூன்று, மரியவைப்பசிக் கம்புலி வளர்திதி யாறிரண் டறைதேளிற், றெரியு முற்படு சத்தமி பிற்படு திதியிலட் டமிதானும். (எ)

ஒப்பின் மார்கழி யுபயபக் கத்தினி லுறுதிதி பதி னொன்றுஞ், செப்பு மான்மதி வளர்மதி தனிலுறு திரி தியை யிவைசூலக், கப்பு வேற்கரக் கண்ணுத லருச் சனைக் குரியவா கமமெல்லாந், தப்பி லாதெடுத் திசை கொண்மா தச்சிவ நிசியெனச் சாற்றும்மே. (அ)

மாறின் மார்கழிச் சதுர்த்தசி யாதினை மரு விலுத் தமமாகு, மூறி லாக்குடத் திங்களிற் குளிர்கதி

(சு) அதிக = சிரேஷ்டமாகிய; மீன்திங்கள் = மீன (பங் குனி) மாதம்; முன் திருதியை=வளர்பக்கத்துத் திரு தியை; சித்திரைமதி=சித்திரைமாதம் ; தேயுமதி= தேய்பிறை; பதிகயாழ்மதி = கீதமார்ந்த யாழினை யுடைய மிதுன(ஆனி)மாதம்; கற்கடகம்=ஆடிமாதம்.

(எ) பரியும் = விரும்பும்; முன் பதின் மூன்றும் = வளர் பிறைத் திரயோதசியாம்; தெரியும் = அறியப்பட்ட; முற்படு=வளர்பிறை; பிற்படு=தேய்பிறை.

(அ) உபயபக்கம்=இரண்டுபக்ஷம்; மான்மதி=மகரமாதம்; சூலக்கப்புவேல் = கிளைபோன்ற சூலமாகிய ஆயுதம்; இசைகொள்=புகழுற்ற.

ருடுபதி குறைபக்கங், மீதறி நின்றிடு சதுர்த்தசி குசன் கதிர்க் கிழமையிற் சேர்வுற்று, வீறினற்கதி கொடுக் குமுக் கோடியாஞ் சிவநிசிக் கிணையாமால். (கூ)

உற்ற பன்னிரு மதியிலிவ் விரதநோற் றுளம் விழைந் தனமுன்னாட், பெற்று ளோரயன் மாசியிற் கேசவன் பிறங்குபங் குனிதன்னிற், சொற்ற சித்திரைத் திங்களிற் பார்ப்பதி சூரியன் விடைமாதத், தற்ற மற்றிடு மிதுனமா தத்தர ஞடியிற் குமரேசன். (க0)

சிங்கத் தம்புலி கன்னியிற் சேடனிந் திரனெடுந் துலேத்திங்க, டங்கு கார்த்திகை நாமக டனுமதிதனின் மனோன் மணிதையிற், றுங்க மாரிமி லிடபதேவன்ப சுஞ் சுகமொழி யுமைவாம, பங்க னீடரு டந்திடத் தக்கநற் பக்கராத் திரிசொல்வாம். (கக)

மகர திங்களி னபரபக் கத்திடை வருபிர தமை யெய்தப், புகலு மன்றுதொட் டெதிர்ந்தபன் மூன்று நாட்புசிப்பதோர் பொழுதாகிப், பகர்த ரும்பதி ஞன் கினி னேற்பது பக்கராத் திரியாகு, மிகப ரந்தரு விரத மற் றிதற்கிணை யாவரே புகல்கிற்பார். (கஉ)

அருட ருஞ்சிவ ராத்திரி யிப்படி யைந்துபட்டது வாகு, முருகுகாதலோடைந்தையுநோற்றனன் றுரைத்

(கூ) உடுபதி = சந்திரன்; குசன் = செவ்வாய்; கதிர்க் கிழமை=ஞாயிற்றுக்கிழமை.

(க0) விழைந்து=ஆசைபொருந்தி: விடைமாதம் = இடப (வைகாசி) மாதம்; அற்றமற்றிடு=குறைவில்லாத.

(கக) துலேத்திங்கள் = துலா (ஐப்பசி) மாதம்; நாமகள் = சரஸ்வதி; துங்கமார்=வலிமைபொருந்திய; இமில்= முசுப்பினையுடைய; சுகம்=கிளி; நீடருள்=பேரருள்.

(கஉ) எய்த=வர; பதிஞன்கினில்=சதுர்த்தசியில்.

(கங) வரன்முறை=ஒழுங்கு.

தவை முடியாதேன், மருவு மிங்கிதி னென்றனை விதித்திடும் வரன்முறை வழுவாமற், பெருகுமன்புட னேற்றவர் பெறற்கரும் பெருங்கதி பெறுவா ரால். (கங)

ஊதை முன்படு பஞ்சியி னுறுவினை யோட்டிமேற் பதஞ்சார்வான், கோதை பங்கன தருட்கடற் குளித்திடுங் கோதறு குணத்தீர்கா, ளேதை யாமெடுத் துரைப்பதிச் சுமக்கினி யிமையவ ரறியாரிப், பேதை மானுடரறிவரோ சிவநிசிப பெருமையின் றிறனம்மா. (கச)

வேறு.

மத்தகமால் களிற்றுரிவை போர்த்துழுவை யுரித்துடுத்து மதியஞ்சூடும், வித்தகனீ னிறமிடற்றுச் சிவனிரவா கியவிரதம் விளங்க நோற்கி, லுத்தமமத் திமமதம மெனவொருமூ வகைப்படுமா லொழுங்கிற் சொல்வன், முத்தழல்வேட் டிடுமுனிவீர் கேண்மி னெனச் சூதமுனி மொழிவ தானன். (கரு)

விரித்தசெழுங் கதிர்ப்பரிதி மேற்றிசைபோ யந்திவந்து மேவுங் காறுந், தெரித்ததிர யோதசியாந் திதிநின்று பின்புசதுர்த் தசிதான் கூடித், தரித்தவிரா வன்றிமற்றைப் பகன்முழுதுந் தங்கியிடிற் றறுகட் டந்தி, யுரித்தபிரா னிரசனிக்கு ளுத்தமத்தி னுத்தமமா யுரைப்பர் மன்னோ. (கசா)

(கச) ஊதை=காற்று; பஞ்சியின்=பஞ்சைப்போல.

(கரு) மத்தகம்=மஸ்தகமுள்ள; மால்=பெரிய; உரிவை=தோல்; உழுவை = புலி; நீனிறம் = நீலநிறம்; முத்தழல் = ஆகவனீயம், காருக பத்தியம், தட்சணாக்கினியம் என்னும் முத்தீ.

(கசா) தரித்த = தங்கிய; தறுகண் = அஞ்சாமையுடைய; தந்தி=யானை; நிரசனிக்கு=இராத்திரிக்கு.

உதித்தகதி ரத்தமித்த பின்கூடுஞ் சதுர்த்தசியுத் தமமா மென்பர், திதித்தவுத யாதியுத யாந்தமதாய்ப் பகலிரவு தோய்ந்து நிற்குங், கதித்தசதுர்த் தசிகதிரத் தமிக்குமுன்சேர் சதுர்த்தசிநற் கங்குற்போதின், மதித்தபத்து நாழிகையிற் பின்கூடுஞ் சதுர்த்தசிமத் திமமாமன்றே. (௧௭)

அல்லினிரு பதுகடிகை யளவுசதுர்த் தசிதானின் றதற்குப்பின்னர்ச், சொல்லினுயர் மதிபரிதி யுடன்கூடு மமாவாசை தொட்டத் தோடு, புல்லியிடி னதமசிவ ராத்திரியா மெனவெடுத்துப் புகல்வ ரல்லி, னல்லியல்சேர் பதின்மூன்றாந் திதிதொட்ட சதுர்த்தசியே நன்ற தாமால். (௧௮)

கங்குறனிற் பதின்மூன்றாந் திதியுடனே சதுர்த் தசியோர்கலை தான்கூடி, லங்கதுவே சிவநிசியாக் கொளல்வேண்டுஞ் சிவரூப மாகுமென்மை, தங்கு சதுர்த் தசிதிரயோ தசிசத்தி ரூபமிவை தாமொன் றாகித், துங்கமுறக் கூடுமிராச் சிவலிங்கா காரமெனச் சொல்வர் மன்னே. (௧௯)

ஆசிலமா வாசைதொட்ட சதுர்த்தசிதா னாவியக லங்கம் போலாம், பேசுமதிற் பூசைசெய்யிற் பிரமகத் திதோடமுண்டாம் பிறங்குமந்தத், தேசமுழு வதுங்கெ டுமுற் புண்ணியம்போஞ் சிந்தைசெய்யிற் றிடுக்கிட்டுள் ளங், கூசுநரகங்கடனிற் கொடியவிர வுரவமதிற் குளிப் பர்மாதோ. (௨௦)

---

(௧௭) கதித்த=சிறந்த; கங்குல்=இரவு.

(௧௮) புல்லியிடின்=சேர்ந்திட்டால்; நல்லியல்=கீர்த்தி.

(௧௯) ஓர்கலை=ஓர் நாழிகை; துங்கமுற=பரிசுத்தமாக.

(௨௦) ஆசுஇல்=குற்றமற்ற: ஆவியகல்அங்கம்=உயிர்நீங்கிய சரீரம் (பிணம்).

ஊறிலமா வாசைதொட்ட சதுர்த்தசிவை திகர் விரத்தர்க் குரியவாகும், கூறுபுகழ்ச் சைவர்முன்னுட கொளல்வேண்டுந் திருவோணங் கூடிநிற்கு, மாறிலமா வாசைதொட்ட சதுர்த்தசிதான் விரத்தருக்கும் வாழ் வின்மிக்க, தூறில்கிர கத்தருக்கு மாகுமமா வாசை யெனுந் தோட மின்றே. (உக)

அற்றமிலத் தராத்திரிமுன் சதுர்த்தசியோர் கலை கூடி லன்று கொள்க, செற்றமிலச் சதுர்த்தசிநள் ளிர வினிற்பின் னொருகலைதான்சேடித்துற்றான், மற்றைநா ட்கொளல்வேண்டும் வைதிகரும் விரத்தர்களு மதிக்கு ம்பக்க, முற்றநுதா னிரண்டுபடி விரவிலதிகத்திதா னுசிதமாமே. (உஉ)

திதித்திரயஞ் சேர்ந்துவரில் வைதிகர்க்குஞ் சைவ ருக்குஞ் சிறந்ததாகு, மதிக்குமற்றை நிசிக்கடையி னமாவாசை கூடமுதன் மழுமானேந்து, நதிச்சடை யோன் றனைப்பூசை புரிந்திடுதல் வைசருக்கு நன்றாமெ ன்றே, விதித்தனரான் மதிக்கிழமைச் சதுர்த்தசிக்கு மிந்தமுறை வேண்டுந் தானே. (உ௩)

அற்றனின்மூவைந்துகன்ன லாமளவிற் சதுர்த்த சிமுற் றினத்திற்கூடி, மற்றைநா ளிரவுபதி னைந்து

(உக) விரத்தர்=சன்னியாசிகள்; தூறில்=பழிப்பில்லாத.

(உஉ) அற்றமில் = குறைவில்லாத; செற்றம் = கெடுதி; சேடித்துற்றால்=தள்ளிவந்தால்.

(உ௩) திதித்திரயம்=திரயோதசி சதுர்த்தசி அமாவாசையாம் மூன்று திதிகளும் ஒருநாளில் வருதல். (அஃதாவது காலையில் திரயோதசிதிதியின் அந்தமும், அதற்குப்பின் சதுர்த்தசி திதியும், அன்றிரவின் கடையில் அமாவாசை திதியின் ஆதியுமாக வருதல்).

கன்னலளவிலுவா வட்கொன்றாகிப், பற்றிடும் பிற்றினந் தனிலே பூசைபுரிந்திடலாகா தொழிகமுந்தச், சொற்றதினத் தருச்சனைசெய் திடவிதித்தார் சைவநெறித் துறைநின்றோரே. (௨௪)

முற்றிதியி லோர்பொழுதுண் டிடையில்விரதத் திடுந்திதியின் முழுது முண்ணா, திற்றிதனி லுயிலொருவி யேறித் தனைப்பூசித்தியாம நான்கும், பிற்றிதியிற் சிவனடியார்க் கன்னநல்கிப் பாரணந்தான் பின்னர்ச் செய்யச், சொற்றிடுமோ கடமாதச் சிவநிசிநோற் றிடக்கருதித் துணிந்துளோர்க்கே. (௨௫)

ஓதவருஞ் சோமசிவ நிசிதனக்குச் சதுர்த்தசியி லுண்டு வாவிற், றுதவிழ்பூங் கொன்றையணி வேணியனைப் பூசைசெய்து சாமநான்குந், தீதகன்ற பிரதமையிற் பாரணஞ்செய்திடவேண்டுஞ் செபமுமைந்து,பேதமுள்ள சிவநிசிக்குட் சதுர்த்தசிசங் கரனிரவாய்ப் பிறங்கிநின்றால். (௨௬)

இன்னசிவ நிசிவிரத நோற்றிடுவோர் முற்றினத்தி லெய்தாநின்ற, வன்னதிர யோதசியி லொருபொழுதுண் டரிவையர் தோளணைதலின்றிச், சொன்னவிரவகற்றியற்றைவைகறையிற்புனிதநதித்தோயத்தாடிப்,

---

(௨௪) கன்னல்=நாழிகை

(௨௫) இற்று இதனில்=இத்தன்மையாம் இரவில், ஏறு= இடபம்.

(௨௬) சோம சிவநிசி=சோமவாரச சிவராத்திரி; சதுர்த்தசி சங்கரனிரவு=நித்திய சிவராத்திரி (இதனிலக்கணம் இச்சருக்க வசனத்திற் காண்க).

(௨௭) எய்தாநின்ற = பொருந்தின, தோயம்=நீர்; தினமணி=சூரியன

பின்னர்தின மணியுதிக்குங் காலையிற்செய் கடனை
தனும் பிறழா தாற்றி. (உஎ)

மதிமுடியோன் கோயிறனை வலம்வந்து தண்டனி
ட்டு வணங்கி வாயாற், றுதிபுகன்றில் வயினேகி யிழிகு
லத்தோர் பாதகர்பாற் றுன்னிடாமற், கதியறுமற் றவ
ருடன்வாய் பேசாமற் கண்ணினெதிற் கண்டிடாம,
னதியிடைப்போய் நண்பகலி ளுனவிதி வழுவாது நன்
னீராடி. (உஅ)

தூய்யவெண்டு கிரண்டுடுத்திட் டுச்சியிற்செய் கட
ன்கழித்துச் சுடலையாடு, மையனைப் பூசிக்குமிடங் கோ
மயத்தான் மெழுகியபின் னம்பொன்னுடை, செய்யது
கி னேத்திரத்தால் விதானித்து வாழைகன்னல் சிறக்க
நாட்டி, மையகலுண் மலர்மாலை தோரணங்க ணிறை
நிரையின் வயங்க நாற்றி. (உகூ)

கண்ணுதலை யருச்சித்தற் குரியபொரு ளனைத்தி
னையுங் கருதித்தேடி, விண்ணுலவு கதிருக்கன் மேற்
றிசைவே லையின்முழுக வீழும்வேலை, தண்ணுலவு சந்
தனநற் றூபதீபாதியிம சயிலமீன்ற, வொண்ணுதலோ
ர் பாகனுறை சந்நிதியின் முன்னமிவை யுதவியன்பால்.

(உஅ) இல்வயின்=வீட்டினிடத்து; துன்னிடாமல்=நெருங்
காமல்; நண்பகல்=மத்தியானம்.

(உகூ) தூசு=வஸ்திரம்; செய்ய=சிவந்த; நேத்திரத் துகி
லால்=பட்டு வஸ்திரத்தினால்: விதானித்து=மேலே
கட்டி அலங்கரித்து; கன்னல்=கரும்பு; மையகல்=
குற்றம் நீங்கிய; நிரைநிரை = ஒழுங்காக; வயங்க=
அழகாக; நாற்றி=தொங்கவிட்டு.

(௩௦) வேலை=சமுத்திரம்; வேலை=வேளை; ஒண்ணுதல்=
(பெண்) உமாதேவி.

அந்தியினிற் றண்புனறோய்ந் தருக்கியநற் கிரியை
செப மாற்றிப் பின்னர், வந்திளமா மதிமுடித்த வள்ள
றனைப் பீடிகையில் வைத்துத்தாபித், திந்தியமோ ரை
ந்தவித்திட் டாகமநான் மறைகளெடுத் தியம்பாநிற்கு,
முந்தியமந் திரங்களினாற் பூசைவிதி வழுவாமன் முடி
த்தல் வேண்டும். (௩௧)

முன்னமுதற் சாமத்தி லானினைந்தா லாட்டிடுக
முறைமையாகப், பின்னரிரண் டாஞ்சாமத் தைந்தமிர்
தா லாட்டிடுக பிரசந் தன்னா, னன்னயஞ்சேர் மூன்
றாய சாமத்தி லாட்டிடுகநாலஞ்சாமங், கன்னலின்சாற்
றினிலாட்டக் காரணவாகமமெடுத்துக்கழறிற்றன்றே.()

ஆசகல்கோ சலந்தயிர்பால் கோமயநெய் கௌவி
யமைந் தாகுஞ்செந்தேன், காசகல் சர்க்கரை ததிபா
னெய்யிவையைந்தமிர்த மெனக் கரைவரித்தை, மாசக
ல்கௌ வியம்போலத் தனித்தனியே தாபித்து மதியஞ்
சூடு, மீசன்மணிமுடிமீதி லாட்டிடவா கமநூல்க ளெடு
த்துக் கூறும். (௩௩)

சந்தமுதற் சாமமதி லகிலிரண்டாஞ் சாமமதிற்
சாம மூன்றிற், கந்தமிகுங் கருப்பூரங் கடைச்சாமங் குங்
குமஞ்செங் கமலப் போதில், வந்தருணன்முகன் முகுங்

---

(௩௧) நற்கிரியை=நன்மையை நல்கும் அனுஷ்டானம்; இந்
தியம்=இந்திரியம்.

(௩௨) ஆனினைந்து=பஞ்சகவ்வியம்; ஐந்தமிர்தம் = பஞ்சா
மிருதம்; பிரசம்=தேன்.

(௩௩) காசு=குற்றம்; தாபித்து=வைத்து; தனித்தனியே=
பஞ்சாமிருதங்கூட்டியவைகளைப் பின்னும் ஒவ்வொன்
றாகவும்.

(௩௪) சந்தம்=சந்தனம்; அகில்=அகிற்குழம்பு; கற்பூரம்=
பச்சைக் கற்பூரம்; குங்குமம்=குங்குமப்பூ.

தன் மகபதி வானவரெவரும் வணங்கியேத்து, பந்தமிலா
முழுமுதல்வன் றிருமேனி குளிரமிகு மன்பிற் சாத்தி.

முற்சாமம் வில்வமதிற் பிற்சாம முளரிமலர் மூன்
றாஞ் சாம, நற்சாதி மலர்நாலாஞ் சாமமதி னந்தியாவர்
த்தப் பூக்கொண், டற்றாருங் களத்திறைக்குச் சாத்துக
வென் றுகமத்து ளதிக மான, சொற்சாரமுள்ளசித்தந்
தந்திர நூ லொருகுத்திதனைச் சொன்னதாமல். (௫௫)

முண்டகமுற் சாமமதிற் றுளசியிரண் டாஞ்சாம
மூன்றாஞ்சாமங், கண்டகஞ்சேர் கூவிளமுத் தளக்கிளை
நான் கெனப்பகுத்த கடையிற் சாமம், விண்டலர்ந்து ம
துத்துளிக்கு முற்பலத்தின் மலர்சாத்த வேண்டுமென்
றே, யண்டரெலாம் புகழ்ந்தேத்துஞ் சிந்தியமா மாகம
நூ லறைந்த தன்றே. (௫௬)

வில்வநொச்சி மாவிலங்கை முட்கிளுவை வெள்ளி
ல்பஞ்ச வில்வமாகச், சொல்வரிவற் றின்றழைமுக் கிளை
யாகக் கொண்டயன்மா றொடர்ந்துங் காணா, நல்வரதன்
றிருமுடியினான்குசா மமுஞ்சாத்தநன் றுமீது, கல்வியறி
ந்தவருணரக் காரணவா கமமுரைத்த கருத்தா மன்றே.

ஏதமின்முற் சாமமுற்கப் பருப்பொடன்ன மாகும
ற்றை யிரண்டாஞ்சாமந், தீதகல்பா யசமாகுஞ் சாம
மொரு மூன்றதனிற் றிலஞ்சேரன்ன, மோதவருசாம
மொருநான்கதனிற்சுத்தான்னமுரைத்தார்பூத, நாதனி
வேத்தியந் தனக்குச் சுத்தான்ன மாஞ்சாமநான்கிற்
கும்மே. (௫௮)

(௫௫) முளரிமலர்=தாமரைமலர்.

(௫௬) முண்டகம்=தாமரை; கண்டகம்=முள்; கூவிளை= வில்வம்; உற்பலம்=நீலோற்பலம்.

(௫௭) வெள்ளில்=விளா.

(௫௮) முற்கம்=பயறு; திலம்=எள்.

சருவஞ்ஞனை யுக்கிரனை சங்கரனை சிவனைசாம் பவனைசான்றாய்ப், பெறுகதியை நல்கியிடு மீசானனைமகவுக் கிரனைபேசு,மறுவறுபூ தாதிபதி யையென்னுமந்திர மோ ரெட்டு மோதி, யுறுதியுடன் றூபாதி நிவேதனங்க ளனைத்தினையு மொழுங்கிற்செய்தே. ()

நாமத்தினிருக் கெனுஞ்சொன் னட்டுமுறைமுந்த வந்து நண்ணுஞ்சாமங்,தோமத்தினகற்றிரண்டாஞ் சுருதியிரண்டாஞ்சாமஞ் சொற்றமூன்றாஞ், சாமத்திற்சாமமறை யீற்றிலுறு மறைநாலாஞ் சாமந் தன்னி,லீமத்தினின்றாடு மாதிதிரு முன்னோதி யிருகை கூப்பி. (௪०)

உருகுமுளத் துடனிருந்து ணொருவியிரு விழிதனிலு முறக்கமின்றி, யிருளறுகங் குலின்யாம நான்கினுமிப் படியருச்சித் திறுதி தோறும், பொருவிலருக் கியங்கொடுத்து நாயடியேன் புரியுமிந்தப்பூசை தன்னைத், திருவுளத்தி னயந்தருள்வா யெனத்துதித்துத் தண்டனிட்டுத் திருமுன் வீழ்ந்தே. (௪௧)

இன்னனநற் சிவபூசை யியற்றியற்றைப் புலரிதனி லெழுந்துபோகி, நன்னதியிற் புனலாடிக் காலையிற்செய் கடன்கழித்து நவின்றவாறே, யன்னதினத் தினும்பகற்போ தரனையருச் சித்ததற்பி னதிதீக்கை,சொன்னகுரவனைப்போற்றி யந்தணருக் காடையன்னஞ் சொன்னமீந்தே. (௪௨)

---

(௩௯) மறுவறு = குற்றமற்ற; ஓரெட்டுமந்திரம் = மேலே சொல்லிய எண்வகைத் தோத்திரத்தை.

(௪०) தோமத்தின் = குற்றத்தினின்று; அகற்றும் = நீக்கும்.

(௪௧) ஒருவி = நீக்கி; கங்குல் = இரவு.

(௪௨) புலரி = விடியற்காலம்.

அங்கவர்த மனுமதியாற் பாரணஞ்செய் திடல்வே ண்டு மற்றைவைகற், றங்குபகற் கடனைத்துங்காலசந் தி யுடன்முடித்துத் தாழுங்கிழ்பார்,செந்கதிர்வந் துதித் திாறு கன்னலுக்குட் பாரணந்தான் செய்தாராகிற், றுங் கமுறுகவளமொன்றுக் கனந்தபலமுளதென நூல்சொ ல்லுமாதோ. (௪௩)

அலைசெறிபாற் கடல்விடமுண் டருள்வான்முப் புரந்தழலுக் களிப்பான் மேருச், சிலைகுனித்த சிவனிர விப் படிநோற்போர் சிவகதியிற் செல்வ ரன்றிக், கலை முழுதுங் கற்றுணர்ந்த மாதவத்தீ ரன்னவர்முற்கருவின் மூவேழ், தலைமுறையி லுள்ளவருஞ் சத்தியமுத்தியிற் சேர்த றப்பிடாதால். (௪௪)

அறைமறைமந் திரவிதியா லருச்சிக்க விரகிலரே லன்பருள்ளத், துறைபரமனைந்தெழுத்தை யுச்சரித்தீ ரெட்டுவகை யுபசாரத்தாற், பொறைதருமன் புடன்பூ சை புரிந்திடுக பொறியளிகள் பூந்தா தூது, நறைகமழ் செங் கமலமலர் நான்முகத்தோன் பூசையினு நயப்ப னம்பன். (௪௫)

இத்தகைய சிவார்ச்சனைசெய் திடமாட்டார் விரு த்தர்கொடி யிடையார் நோய, ருத்தமநற் சிவநிசியி

(௪௩) வைகல்=தினம்; கன்னல்=நாழிகை; கவளம்=பிடி அன்னம்.

(௪௪) கருவின்=வம்சத்தின்.

(௪௫) விரகிலரேல் = சக்தி யில்லா தவரானால்; ஈரெட்டு வகையுபசாரம்=சோடசோபசாரம்; பொறி=புள்ளி யையுடைய; அளிகள்=வண்டுகள்; பூந்தாது = புஷ் பங்களிலுள்ள மகரந்தப் பொடிகளை; ஊதும் = இறைக்கும்.

(௪௬) சினகரம்=ஆலயம்.

லூமேனாடு துயிலுநீத்துச் சாமநான்குஞ், சித்தமிகக் களி கூர்ந்து சிவபுரா ணங்கேட்டுச் செபங்கள்பண்ணி, முத் தனுறை சினகரத்திற் சென்றரனைச் சேவித்தன் முறை மை யாமே. (௪௬)

அசிக்கணுமை பங்கனைமுற் சாமத்தி லருச்சித் தாங் கதற்குப்பின்னர்ப், பசிக்கழிந்தோர் நீர்சிறிது பா ல்சிறிது பருகவன்றேற் பழங்கள் சற்றே, புசிக்கசல பானன்று மத்திமம்பால் பழமதமம் பொருவில்கந்தஞ், சுசிக்கொளப்பந் தோசைபிட்டு மாந்தலத மத்தமஞ் சொல்லுங்காலே. (௪௭)

பகர்தருபா ரணமுமுவாப் புணர்ந்திடமுன் பலன் கொள் சைவர் பண்ண வேண்டு, மிகறருமுப் புரமெரி த்த பரமனுயர் சீர்த்திகளை யெடுத்து முன்னோர், புகல் சரிதை பாராட்டிப் பிற்பொழுது போக்கியெழு புரவித் தேரோ, னகல்பொழுதிற் கடன்கழித்துத் துயில்வரற் றை யந்தியன்ன மருந்த லாகா. (௪௮)

பாரணந்தான் புரிந்ததற்பின் பகற்பொழுதிற் சோம்பொடுகண்படைசெய்தாரே, லாரணங்கள் பயின்ற குல வந்தணரைம் பதிற்றிரட்டி யாயினோரைக், கார ணங்க ளொன்றுமின்றிக் கொன்றகடும் பழியடைவர்

---

(௪௭) அசி=வாள்; பசிக்கு அழிந்தோர்=பசியால் வருந்து வோர்; பருக=உண்ணுக; சற்றே = கொஞ்சம்; கந் தம்=கிழங்கு; சுசி=சுத்தம்; மாந்தல்=உண்ணல்.

(௪௮) எழுபுரவி=எழு குதிரைகள் கட்டிய; தேரோன் = இரதத்தையுடைய சூரியன்.

(௪௯) அணங்கு இல்=துன்பம் இல்லாத.

கருதுஞ் சாந்திப், பேரணங்கி லோமமுறை விதிப்படி யே புரியிலந்தப் பிழைபோ மன்றே. (சகூ)

முத்தியினை விரும்பிமுதற் சங்கற்பந் தவறுது மூ வெட்டாண்டு, பத்தியுட னிவ்விரத நோற்றதற்பின் வேதியர்க்குப் பசுப்பூ தான, நித்திலவெண் ணகைக்க ன்னி தானமன்ன தானமுட னிதிய நல்கிப், புத்தியுட ன் சிவநிசியாம் விரதமொழி வதுவழக்காப் புகல்வா மன்றே. (ருo)

வேறு.

இந்தநல் விரதந் தனைச்சிவ னந்திக் கிசைத்திட வுணர்ந்துசெங் கதிரோன், கந்தவேள் கதைக்கைக் காலன்விற் காமன் கடவுளர் கண்ணொராயிரத்தோன், செந்தழற் கடவுண் மதிநிதிக்குபேரன் செப்பியவரன் முறை நோற்றுத், தந்தம மனத்தில் விழைந்தன பெற் றுத் தகைபெறு தலைவரா யினரால். (ருக)

என்றுரைத் திடலு நைமிச வனத்தி லிருந்தவ ரிருகரங் கூப்பி, நன்றுரைத் தனைநீ நாநிலத்துள்ளோர் நவையறு சிவநிசி நோற்றிட்,டொன்றுதற் கரிதாமுத்தி பெற்றவர்க ளுளரெனி லுரையெனவுயர்ந்த, குன்றுறழ் தவத்துச் சூதமாமுனிவன் கூறுவன் கேண்மினென் றிசைப்பான். (ருஉ)

(ருo) நித்திலம்=முத்துப்போன்ற; நிதியம்=சுவர்ணம்.

(ருக) கடவுளர் = தேவர்கள்; வரன்முறை = ஒழுங்கு
தகை=பெருமை; குன்று உறழ்=மலையை ஒத்த.

(ருஉ) நவையறு=குற்றமற்ற; ஒன்றுதல்=சேர்தல்.

வசனம்.

சிவராத்திரிவிரதம்

அனுஷ்டிக்கு முறைமை.

மாதவத்துசசவுனகர்முதலாம் நைமிசவனத்தோர் சூத மாமுனிவரை மகிழ்ந்துபோற்றி, இனி இச் சிவராத்திரி விரதமிழைக்கு முறைமை யினையும், அன்று பரமேசுவர னைப் பூசிக்கும் விதியினையும் கூறவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அம்முனிவ ரங்ஙனமே கூறுவாராயினர்.

மாதவர்காள்! கேண்மின்.

சிவராத்திரியானது; மாகசிவராத்திரி, யோகசிவராத்திரி, நித்தியசிவராத்திரி, பட்ச சிவராத்திரி, மாதசிவராத்திரி யென ஐவகைத்தாம்.

(க. மாகசிவராத்திரி.)

அவற்றுள், மாசிமாதத்துத் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி கூடிய நாள் மாகசிவராத்திரியாம். இது வருஷ சிவராத்திரி யென்றும் மகாசிவராத்திரியென்றும் சொல்லப்படும்.

(உ. யோகசிவராத்திரி.)

சோமவாரத்தன்று சூரிய னுதயகாலந்தொட்டு இரவுமுழுதும் (அஃதாவது அன்று பகலிரவுசேர்ந்த அறுபதுநாழிகையும்) அமாவாசை யிருக்குமாயின் அன்று யோகசிவராத்திரியாம்.

சோமவாரத்தன்று சூரியன் அஸ்தமித்ததுமுதல் அன்றிரவு நான்கு சாமமும் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி யிருக்குமாயின் அன்றும் யோகசிவராத்திரியாம்

சோமவாரத்தன்று இரவின் நான்காஞ்சாமத்தில் அமாவாசை அரைநாழிகை யிருந்தாலும் அன்றும் யோகசிவராத்திரியாம்.

சோமவாரத்தன்று இரவின் நான்காஞ்சாமத்தில் அப்படியே தேய்பிறைச்சதுர்த்தசி அரை நாழிகையிருந்தாலும் அன்றும் யோகசிவராத்திரியாம்.

இங்ஙனம் சோமவார சம்பந்தமாய்வரும் யோக சிவராத்திரி நால்வகைத்தாம்

இத்தகைய ஒருயோக சிவராத்திரி விரத மிழைக்கின் அது மூன்றுகோடி மற்றைச் சிவராத்திரியின் விரதமிழைத்த பலன்றரும்.

(ங. நித்தியசிவராத்திரி.)

வருடத்தின் பனிரண்டு மாதங்களிலும் வரும் தேய்பிறை வளர்பிறைகளின் சதுர்த்தசிகூடிய இருபத்து நான்கு நாட்களும் நித்திய சிவராத்திரியாம்.

(ச. பட்ச சிவராத்திரி.)

தைமாதத்தின் தேய்பிறைப் பிரதமையன்று தொடங்கிப் பதிமூன்று நாள்வரையில் பிரதிதினமும் நியமத்துடன் ஒருபொழுது உண்டு பதினான்காம் நாளாகிய சதுர்த்தசியன்று (பின்னர்க்கூறும்) விதிப்படி விரதம் நோற்பது பட்ச சிவராத்திரியாம்.

(ரு. மாத சிவராத்திரி.)

மாசிமாதத்துத் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி,
பங்குனிமாதத்து வளர்பிறைத் திருதியை,
சித்திரைமாதத்துத் தேய்பிறை அஷ்டமி,
வைகாசிமாதத்து வளர்பிறை அஷ்டமி;
ஆனிமாதத்து வளர்பிறைச் சதுர்த்தசி,
ஆடிமாதத்துத் தேய்பிறைப் பஞ்சமி,
ஆவணிமாதத்து வளர்பிறையட்டமி,

புரட்டாசிமாதத்து வளர்பிறைத் திரயோதசி,
ஐப்பசிமாதத்து வளர்பிறைத் துவாதசி,
கார்த்திகைமாதத்து வளர்ப்பிறைச் சப்தமி, தேய்பிறை
[யட்டமி,
மார்கழிமாதத்து வளர்பிறைச் சதுர்த்தசி, தேய்பிறைச்
[சதுர்த்தசி,
தைமாதத்து வளர்பிறைத் திருதியை,

என்னும் திதிகள்கூடிய பதினான்கு நாட்களும் மாதசிவ ராத்திரியாம்.

மார்கழிமாதத்து வளர்பிறைச சதுர்த்தசி திருவாதிரை நட்சத்திரத்தோடுகூடிவந்தாலும், மாசிமாதத்துத்தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி செவ்வாய்க்கிழமையோ டாவது அல்லது ஞாயிற் றுக்கிழமையோடாவது கூடிவந்தாலும் அவ்வொரு சிவராத் திரியானது மற்றைச் சிவராத்திரி மூன்றுகோடிக்கிணையாம்.

மேற்கூறிய ஐவகைச் சிவராத்திரிகளிலும் விரதமிழைத் தல் நன்றாம். அப்படிச்செய்யக்கூடாவிடின், இவற்றுள் ஒரு வகைச் சிவராத்திரியை யாவது விதிதவறாமல் நோற்றல் வேண்டும்.

மேலும், இச்சிவராத்திரி உத்தமத்தி லுத்தம சிவராத்திரி, உத்தம சிவராத்திரி, மத்திம சிவராத்திரி, அதம சிவராத்திரி என நால் வகைத்தாம்.

அவை வருமாறு:—

(க) உத்தமத்திலுத்தம சிவராத்திரி.

சூரியன் அஸ்தமிக்கும்வரையில் திரயோதசி யிருந்து நீங் கப் பின்னர்ச் சதுர்த்தசிவந்து அச்சதுர்த்தசி அந்தஇரவும் மறு நாட்பகல் முற்றுமிருப்பின் அஃது உத்தமத்திலுத்தம சிவராத் திரியாம்.

(உ.) உத்தம சிவராத்திரி.

சூரியன் அஸ்தமித்தபின்னும் இரவின் பத்துநாழிகைக்கு முன்னும் (அஃதாவது இரவின் முன் பத்து நாழிகையில்) சதுர்த்தசி வரின் அஃது உத்தம சிவராத்திரியாம்.

(ஙு.) மத்திம சிவராத்திரி.

காலை தொடங்கி மறுநாளுதயம்வரை (அஃதாவது பக லிரவு அறுபதுநாழிகையை ஆதியந்தமாக) வரும் சதுர்த்தசி யும், சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னரேவரும் சதுர்த்தசியும், இரவின் பத்து நாழிகைக்குப் பின்னர் வரும் சதுர்த்தசியும் மத்திம சிவராத்திரியாம்.

(ச.) அதம சிவராத்திரி.

இரவின் இருபதுநாழிகையளவு சதுர்த்தசியிருந்து நீங்க அதன்பின்னர் அமாவாசை வந்தால் (அஃதாவது இரவின் பின்பத்து நாழிகையைத்தொடர்ந்துவரும் அமாவாசை) அஃது அதம சிவராத்திரியாம்.

இவ்வதம சிவராத்திரியிற் பரமேசுவரனைப் பூசிக்கலா காது. இப்படி அமாவாசை தொட்ட இரவில்வரும் சதுர்த்தசி உயிர்நீங்கிய சரீரம்போலாம். அந்த இரவில் பரமேசுவரனைப் பூசிப்போர் முன்னர்ப் புரிந்துள்ள புண்ணியத்தை யிழந்து பிரம்மஹத்தி தோஷமடைந்துரவுரவாதி நரகங்களிற்சேர்வர்.

ஆனதால், மேற்சொல்லியபடி (சோமவாரமல்லாத வார ங்களின்) அமாவாசைதொட்ட இரவில் சதுர்த்தசி வருமாயின் அந்த இரவைநீக்கித் திரயோதசியுடன் சதுர்த்தசி ஒரு நாழி கையாவது கூடிவருகின்ற முந்தியநாளிரவே சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும். திரயோதசியும் சதுர்த்தசியும் கூடிய இரவு சிவலிங்க சொரூபமாம்.

அமாவாசைதொட்ட சதுர்த்தசி வைதிகர்க்கும் சன்னியா சிகட்கும் உரியதாகும். எனின் மேற்கூறியபடி அமாவாசை தொட்டகுற்றம் சைவருக்குமாத்திர முண்டென்றும், வைதி கர்க்கும் சன்னியாசிகட்கும் இல்லையென்றும் ஏற்பட்டதாம்.

அமாவாசைதொட்ட சதுர்த்தசி திருவோண நட்சத்திரத்துடன் கூடிவருமாயின் மேற்கூறிய மூவகையினர்க்கும் உரியதாகும். எனின் அமாவாசை தொட்ட குற்றமில்லையென்பதாம்.

அன்றியும் சதுர்த்தசியானது இரவின் பதினைந்து நாழிகைக்குமுன் ஒரு நாழிகையேனுங் கூடிவருமாயின் அன்றே சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அச்சதுர்த்தசி இரவின் பதினைந்து நாழிகைக்குப் பின் ஒரு நாழிகையாவது தள்ளி வருமாயின் மறுநாள் சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

திதித்திரயஞ் சேர்ந்துவரின் (அஃதாவது காலையில் திரயோதசி திதியின் அந்தமும், அதற்குப்பின் சதுர்த்தசி திதியும், அன்றிரவின் கடையில் அமாவாசை திதியின் ஆதியுமாக வருதல்) மேற்சொல்லிய முத்திறத்தினருக்கும் உரியதாகும். எனின் மேலே சொல்லியபடி அமாவாசை தொட்ட குற்றம் சைவருக்கு மில்லை யென்பதாம்.

சோமவார சம்பந்தமாய் வரும் சதுர்த்தசிக்கு மிப்படியேயாம்.

இரவின் பதினைந்து நாழிகையளவில் சதுர்த்தசி திதி வந்து மற்றைநாளிரவு பதினைந்து நாழிகை யளவுமிருப்பின் முந்தியநாளிரவே சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

சிவராத்திரி விரதமிழைக்கும் விதி.

இத்தகைய மகிமைவாய்ந்த சிவராத்திரி விரதம் நோற்போர்; அச்சிவனிரவுவாய்ந்த தினத்தின் முன்னாள் ஒருவேளையுண்டு மங்கையர் சங்கமநீக்கல் முதலிய ஆசாரந்தவறாதிருந்து பொழுதுபோக்கிச் சுத்தமானவிடத்திற் படுத்துறங்கிச் சிவராத்திரியன்று விடியற் காலையிலெழுந்து புண்ணியத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சூரியனுதிக்கும் வேளையில் காலையனுஷ்டானமியற்றிச் சிவாலயத்துச்சென்று பரமேசுவரனை விதிப்படித் தரிசித்துத்திரும்பி இழிகுலத்தோரையும் பாதகரையும் பார்க்காமலும் (அவர்கள்பால்) நெருங்காமலும் வீட்டினுக்கு

வந்து பரமேசுவரனைப் பூசிக்குமிடத்தைக் கோமயத்தால் மெழுகிப், பொன்னுடையையும் பட்டாடையையும் அவண் மேலே கட்டி வாழைமரங்களையும் கரும்புகளையும் நாட்டித் தோரணங்களையும் மலர்மாலைகளையுந் தொடுத்து அலங்கரிக்க வேண்டும். பின்னர் நடுப்பகலில் ஸ்நானஞ்செய்து உச்சிக்காலவனுஷ்டானங்க ளியற்றவேண்டும். பின்னர்ப்பரமேசுவரனை யருச்சித்தற்குரிய பொருள்களைச்சேகரித்து, சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளையில் சிவாலயத்திற்கொண்டுபோய்க் கொடுத்துப் பரமேசுவரனை யர்ச்சிக்குமாறு ஏற்பாடுசெய்து வீட்டினுக்கு வந்து பின்னுமோர்தரம் ஸ்நானஞ்செய்து மாலைக்கால அனுஷ்டான மியற்றவேண்டும். பின்னர்ப் பொன்னுடையாதியா லலங்கரித்த விடத்தில் பரமேசுவரனைப் பீடத்தில் வைத்துத் தாபித்து ஆகமங்களில் விதித்த சிவபூசா விதி தவறாமல் நான்கு சாமத்திலும் சாமத்திற் கொரு முறையாகப் பூசைபுரிதல் வேண்டும்.

அபிஷேக அலங்கார அர்ச்சனுவிதி.

இப்படிப் பூசிப்பதில், பால், தயிர், தேன், சர்க்கரை இளநீர், பன்னீர், எலுமிச்சம் பழம், நார்த்தம்பழம், சந்தனம், விபூதி முதலியவைகளில் கிடைத்தவைகளை நான்கு சாமத்தும் அபிஷேகிப்பதோடு தவறாது முதற்சாமத்தில் பஞ்சகவ்வியத்தாலும், இரண்டாஞ் சாமத்தில் பஞ்சாமிர்தத் தாலும், மூன்றாஞ் சாமத்தில் தேனுலும், நான்காஞ் சாமத்தில் கருப்பஞ்சாற்றாலும், அபிஷேகஞ்செய்தல் வேண்டும். பால், தயிர் நெய், கோசலம், கோமயம், இவ்வைந்துங் கலந்தது பஞ்சகவ்வியமெனப்படும். தேன், சர்க்கரை, தயிர், பால், நெய் இவ்வைந்துங்கலந்தது பஞ்சாமிர்தமெனப்படும். (இதில் தயிரை நீக்கி வாழைப்பழஞ் சேர்த்துக்கொள்ளினு மொக்கும்.) பின்னர் முதற்சாமத்தில் அகிற்குழம்புடன் வில்வமும், இரண்டாஞ்சாமத்தில் சந்தனத்துடன் தாமரை மலரும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் அரைத்த பச்சைக்கற்பூரத்துடன் சாதிமுல்லை மலரும், நான்காஞ் சாமத்தில் அரைத்த குங்குமப்பூவுடன் நந்தியாவர்த்தன மலரும் சாத்தல்வேண்டும்.

பின்னர் முதற் சாமத்தில் தாமரைமலராலும், இரண்டாஞ்சாமத்தில் துளசியாலும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் முக்கிளைபொருந்திய வில்வத் தளத்தினாலும், நான்காஞ் சாமத்தில் நீலோற்பலமலராலும் அர்ச்சனைபுரிதல் வேண்டும். வில்வம், நொச்சி, மாவிலிங்கை, முட்கிளுவை, விளா இவ்வைந்தும் பஞ்ச வில்வமாகலின் வில்வம் கிடைக்கவில்லையேல் மற்றைய நான்கிற் கிடைத்த வைகளா லர்ச்சனைபுரிக.

பின்னர் முதற்சாமத்திற் பயத்தம்பருப்புச் சேர்ந்த பொங்கலன்னமும், இரண்டாஞ்சாமத்திற் பாயசமும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் எள்ளன்னமும், நான்காஞ்சாமத்திற் சுத்தான்னமும் நிவேதித்தல்வேண்டும். இயலாதேல் நான்கு சாமத்துஞ் சுத்தான்னமே நிவேதித்திடுக. இப்படி நிவேதித்த பின்னர் ஒவ்வொரு சாமத்தும் தூபதீபா ராதனைகள் கிரமமாகச் செய்தல் வேண்டும்.

பின்னர் முதற்சாமத்தில் இருக்குவேதமும், இரண்டாஞ்சாமத்தில் யசுர்வேதமும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் சாமவேதமும், நான்காஞ் சாமத்தில் அதர்வணவேதமுமோதி இருகை கூப்பித்துதித்து அர்க்கியங்கொடுத்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அடியேன் புரிந்த இப்பூசையினைத் திருவுள்ளமேற்று அருள்புரிக வெனச்சிந்தனையாற் பிரார்த்தித்துப் பூர்த்திசெய்தல் வேண்டும்.

இப்படி நான்கு சாமத்தும் நித்திரையகற்றிப் பூசனையியற்றி மறுநாள் விடியற் காலையிற்போய் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து காலையனுஷ்டானமியற்றி உச்சிக்காலவனுஷ்டானமும் அக்காலையிலேயே புரிந்து தமது தீட்சாகுருவைப் பூசித்துப் பிராம்மணோத்தமர்கட்கு ஆடையும் உணவிற்குரியவைகளும் கொடுத்து உபசரித்து அவர்களாலாசீர்வதிக்கப்பெபெற்று, சூரியனுதித்து ஆறுநாழிகைக்குள் பாரணஞ்செய்திடல் வேண்டும்.

உணவகற்றலிற் பசிதாளாதவர் இரவின் முதற்சாமத்திற் பூசித்தபின்னர் கொஞ்சம் நீராவது பாலாவது பழமாவது புசித்தல்கூடும். இவற்றுள் நீருண்பது உத்தமமும், பாலுண்பது

மத்திமமும், பழமுண்பது அதமமுமாம். அன்றியும் அப்பம், தோசை, பிட்டு முதலியவைகளுண்பது அதமத்திலதமமாம்.

இப்படிச் சிவபூசைசெய்யச் சக்தியற்றவயோதிகரும் ஸ்திரீகளும் நோயாளரும் சிவராத்திரி தினத்தில் ஊணுறக்கமொழித்து அன்றிரவு நான்குசாமத்தும் சிவபுராணங்கேட்டேனும் ஜெபங்கள் செய்தேனும் சிவாலயத்துச்சென்று பரமேசுவரனை த்தரிசித்தேனும் அவ்விரவையகற்றி மறுநாட்காலையில் மேற்சொன்னபடி பாரணஞ்செய்தல் வேண்டும்.

அப்படிப் பாரணைசெய்த பிறகு சிவபுராணம்படித்தேனுங் கேட்டேனும் கண் துயிலாது அற்றைப் பகற்பொழுது போக்கி அஸ்தமிக்கும் வேளையில் மாலைக்காலவனுஷ்டான மியற்றி அவ்விரவிலும் அன்னபானாதி யருந்தாது புனிதமானவிடத்தில் ஆசாரத்துடன் நித்திரைசெய்தல் வேண்டும். பாரணைசெய்தபின் அற்றைப் பகலிற் றுயில்வரேல் அவர் காரணமின்றி நூறுபிராமணரைக்கொன்ற பழியடைவர். அபுத்திபூர்வமாய்த்துயில்வாரேல் வேதவிதிப்படி ஹோமம்புரிந்து அக்குற்றத்தை நீக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

இப்படி இருபத்துநான்கு வருடம் நோற்றுப்பின் கோதானம் பூதானம் சுவர்ணதான முதலியவை நல்கி இவ்விரதத்தினைப்பூர்த்தி செய்தல்வேண்டும். இப்படிச்சிவராத்திரி விரதமிழைப்போர் சிவகதியிற்செல்வதுமன்றி அன்னவரின் முன்மூவேழு தலைமுறையினரும் தப்பாது முத்தியிற் சேர்வது சத்தியமாம்.

இப்படி இவ்விரதத்தினையனுஷ்டித்து இஷ்டகாமியார்த்தங்களையும் முத்திப்பேற்றையும் பெற்றோர் சரித்திரம் பற்பலவாம், என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லக்கேட்ட நைமிசாரண்ய வாசிகள் இவ்விரதத்தினை இவ்விதிப்படி நோற்று, பரம சாம்பிராச்சியப் பெருவீடடைந்த மேலோர் சரித்திரங்களையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கச் சூதமாமுனிவர் சொல்லுவாராயினர்.

மான்மியச்சருக்கம்.

முற்றிற்று.

சுகுமாரச் சருக்கம்,

கந்த நாண்மலர்க் குவளைநட் புறுகதிர் மதியஞ்
சந்த னடவிப் பொதும்பரிற் றவழ்ந்துசெல் சாரல்
விந்த மால்வரைக் குத்தரத் துததியின் விரிநீ
ருந்துவெண்டிரைச சிந்துவென் றொருநதி யுளதால்(க)

விடங்க திர்த்திர ணித்திலக் கோடுகள் விரவி
நெடுந்த ருக்களை முரித்துநன் னிலவண் டார்ப்ப
வடுந்தொ ழிற்புரிந் தடவிமால் வரைநின்று வரலாற்
கொடுங்கொலைக்கடம் பொழிகவுட்களிறெனக் குலவும்.

(க) நாண்மலர்=பகலில்மலருந் தாமரைமலர்; குவளை = கருநெய்தல்; நட்புறு=விரும்புகின்ற; சந்தனஅடவி=சந்தனவிருட்ச மடர்ந்த காடு; பொதும்பர்=சோலை; உததியின்=சமுத்திரம்போல, விரிநீர்=பரவியநீரானது; உந்து=வீசுகின்ற.

(உ) இச்செய்யுள் நதிக்கும் யானைக்குஞ் சிலேடையாகக்கூறப் பட்டதாம். எங்ஙன மெனின்; யானையானது முத்துக்கள் பொருந்திய இரண்டு கோடுகளை யுடையதாய், தான் செல்லும் மார்க்கத் திருமருங்கிலுமுள்ள மரங்களை முறித்துக் கொண்டும், மதநீருண்ணும் வண்டுகள் கோஷிக்க எதிர்ப்பட்டவர்களை அழித்துக் கொண்டும் காடுசூழ்ந்த மலைகளினின்று வருதல்போல, இந்நதியானது; முத்துக்கள் பொருந்திய இரண்டுகோடு (கரை)களையுடையதாய், தான் செல்லுமார்க்கத் திருமருங்குகளிலுமுள்ள (நதியோரங்களிலுள்ள) மரங்களை முறித்துக்கொண்டும் (வேரையறுத்து வீழ்த்தி), அம்மரங்களினது புஷ்பங்களிலிருந்து தேனை யுண்ணும் வண்டுகள் (அதனால்) சப்திக்க எதிர்ப்பட்ட திட்டு (மேடு)களையும் மனிதர்களையும் அழித்துக்கொண்டும் மலையினின்று வருதலாமென்க.

கலைகள் கற்றறி புலவர்வாய்த் தோன்றிய கவிபோன்
மலையி னிடைப்பிறந் தளக்கரும் பொருள்கொடு வந்து
தலைமை யுற்றசீர் பெற்றுயர் சங்கமார்ந் தெங்கு
முலவி மாநிலத் தவர்களுக் கின்பமே யுதவும். (௩)

ஏந்து பூண்முலை யெயிற்றியர் வயிறலைத் திரங்கக்
காய்ந்த புற்கரம் பைகளழித் தம்புவிற் கவர்ந்தே

(உ) கதிர்த்திரள் விடும் = மிகுந்த பிரகாசம் வீசும்; நித்திலம்=முத்துக்களை; கோடுகள் = கரைகள் (அன்றியும், மருப்புகள்.) விரவி = பொருந்தி; ஆர்ப்ப = சப்திக்க; அடுந்தொழில் = அழிக்குஞ்செய்கை; அடவி = காட்டையுடைய; மால்=பெரிய; கடம்=மதம்; கவுள் = கன்னம்.

(௩) இச்செய்யுள் நதிக்கும் தமிழ்ச்செய்யுளுக்கும் சிலேடையாகக்கூறப்பட்டதாம். எங்ஙன மெனின். தமிழ்ச்செய்யுளானது (பொதிகை) மலையினிடத்துத் தோன்றி அளவிலாப் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து சங்கத்தைச் சார்ந்து எங்கும்பரவி உலகுக்கின்பமளிப்பதுபோல இந்நதியானது மலையினிடத்துத்தோன்றி (மலைபடு திரவியம் காடுபடு திரவியமுதலிய) அளவில் பொருள்களைக்கொண்டுவந்து சங்குகளைப்பொருந்தி எங்கும் பரவி உலகத்தவர்கட்கின்பமளித்தலாலென்க.

கவிபோல்=தமிழ்ச் செய்யுளைப்போல; அளக்கரும்பொருள் = அளவுபடாப் பொருள்; சங்கமார்ந்து = சங்குகள்பொருந்தி (அன்றியும், வித்துவ சங்கத்திற் சேர்ந்து); உலவி=பரவி.

(௪) இச்செய்யுள் நதிக்கும் அரசனுக்குஞ் சிலேடையாகக்கூறப்பட்டதாம். எங்ஙனமெனின்; அரசனானவன் (தன்னை நெருங்கிப் பகைத்த அரசர்களுடைய மனைவியராம்) ஆபரணங்களைத்தரித்த முலையரும்பை யொத்த பற்களையுடைய ஸ்திரீகள் வயிற்றைப் பிசைந்து வருந்த

யாய்ந்த பூாலையிற் குறும்புக ளடக்கிவே லரசர்
வாய்ந்த வெள்வளை முழங்கவந் தாலென வருமால்.(ச)

அவ்வரசர்களது தேகங்களை அழித்து அவரது அம்பை
யும் வில்லையுங் கவர்ந்து மீண்டுவருகையில் பாலை நில
த்துள்ள வேடர்களது (வழிமறித்துக் கொள்ளையிடன்
முதலிய கொடுஞ்செய்கைகளாம்) குறும்புகளையடக்கி
வெற்றிச்சங்க முழக்கத்துடன் வருவதுபோல இந்நதி
யானது நீர்ப் பெருகியபொழுது இருமருங்குகளிலு
முள்ள வேடர்களது புற்குடிசைகளை அழித்து அக்கு
டிசைகளில் வசிக்கும், ஆபரணங்களை யேந்திய தனங்
களையுடைய வேடப் பெண்கள் வயிற்றைப் பிசைந்து
வருந்தும்படி அக்குடிசைகளிலுள்ள அம்பையும் வில்
லையும் அடித்துக்கொண்டு பாலை நிலத்துவந்து (அங்
குள்ள அதிவெப்பமாகிய) குறும்பைத் தணித்துச் சங்
குகள் சப்திக்க வருதலினுமென்க.

அரசன் றன்மைக் குரியன.

ஏந்து பூண் = ஆபரணங்களைத் தரித்த; முல்லை =
முல்லை யரும்பையொத்த; எயிற்றியர்=பற்களை யுடை
ய (மாற்றரசர்களின் மனைவியராம்) ஸ்திரீகள்; காய்ந்
த=பகைத்த மாற்றரசர்களுடைய; புல் = அற்பமாகி
ய; குரம்பைகள்=தேகங்களை; பாலையில்=பாலை நிலத்
தில்; ஆய்ந்த=(வழி மறித்துப்) பறித்தலாம்; குறும்புக
ளடக்கி=துன்பங்களை யொழித்து; வெள்வளை முழங்
க=சங்கத் தொனியுடன்.

நதியின் றன்மைக் குரியன.

பூண்=ஆபரணங்களை; ஏந்தும்முலை=தரிக்கும் தனங்
களை!யுடைய; எயிற்றியர்= (மலையினிடத்து வாழும்)
வேடப்பெண்கள்; அலைத்து = பிசைந்து; இரங்க=
வருந்தும்படி; புற்குரம்பை=புற்களாற் புனையப்பட்ட
குடிசைகளை; பாலை=நீரும்நிழலு மில்லாத சுரமுஞ்சுர
ஞ்சார்ந்த விடமும்; ஆய்ந்த=வருத்தும்; குறும்புகள்=
வெப்பங்கள்;வெள்வளைமுழங்க=சங்குகள்சப்திக்க.

கருது மந்நதிக் கரைமருங் குளதுகட் கமலத்
திருமகட்கணி யன்னது தேவருங் வியப்பத்
தருமநீதியுஞ் செல்வமுந் தழைப்பது தகைசால்
பொருவில் குஞ்சர புரியெனப் புகலொரு நகரம். (௫)

உழவ ருவயற் கமலவாண் முகத்திய ருவப்ப
மழவ ருதநல் லாடவர் மணவினை முடிக்கும்
விழவ ருதவெண் சங்கொலி வீதிதோ றிரட்ட
முழவ ருதவம் முதுநகர்ப் பெருமையார் மொழிவார்.

நீருகந்தகார் நிகர்நிறம் படைத்திடு நெடுமால்
ஏருகந்தபைந் துகிலுடுத் தரிக்கலை யிகந்து
பாருகந்தளந் திடநிமிர்ந் தாலெனப் படுமம்
போருகந்திக ழகழ்ப்புறஞ் சூழ்நெடும் புரிசை. (௭)

வீழ்ந்து விண்முகில் வேலையென் றுண்ணநீர் மிகுந்திட்
டாழ்ந்த கன்றநீ டிஞ்சியை வளைந்தபே ரகழி
தாழ்ந்து மீதுய ரடிமுடிச் சக்கர கிரியைச்
சூழ்ந்து வெண்டிரைய பெருங்கடல் சுற்றிய தொக்கும்.

---

(௫) மருங்கு=இருபக்கத்திலும்; கள்=தேன் பொருந்திய; கமலம் = தாமரை; அணி = ஆபரணம்; தகைசால்= பெருமையுள்ள.

(௬) வாள் = ஒளி; மழவு = இளமை; விழவு = உத்ஸவம்; இரட்ட=ஒலிக்க; முழவு=மணமுரசி னொலி.

(௭) நீருகந்த=நீர்பொருந்திய; ஏருகந்த=அழகுபொருந்திய; பைந்துகில்=பசுமைநிறம் பொருந்திய துகில்; அரி= பொன்னாற்புனையப்பட்ட; கலையிகந்து=வஸ்திரத்தை நீக்கி; பார்=உலகத்தை; உகந்து=விரும்பி; அம்போருகம்=தாமரை; புரிசை=மதில்.

(௮) முகில்=மேகம்; வேலை=சமுத்திரம்; நீடு இஞ்சியை= நீண்டமதிலை; அடிதாழ்ந்து=அடியானது பூமியிலாழ்ந்து; முடிமீது உயர்=உச்சியானது மேலே வளரப்பெற்ற; பெருங்கடல்=பெரும்புறக்கடல்.

குறையில்பொன்னெயிற்குடுமியிற்றொடுத்துயர்கொடிக
ளறைதி ரைப்புன லகழிசூ ழ்நக ரரிவை
நிறைவ னப்பெதிர் நோக்குறு மாடியர் நிலவின்
கறைது டைத்திட நீட்டிய கரங்களிற் கவினும். (௯)

நிலவு மாமணி விமானங்க ணிலத்திருந் தென்னப்
பலவு மால்வரைக் குலநிரைத் தேனக்கதிர் பரப்பி
யுலவு மான்மதிக் கூன்முது குரிஞ்சிட வுயர்ந்து
குலவு மாடகத் தியற்றிய கூடமா டங்கள். (௧௦)

மாறு தாமென நிழலுடன் மலைகர மலைக
ளாற தாமென விடுமதம் பெருக்கெடுத் தலைப்பச்
சேற தாய்நெடுந் தேர்களுஞ் சனங்களுஞ் செல்ல
நீற தாய்த்துக ளெழுந்துவிண் புதைக்கு நீள்வீதி. (௧௧)

வையம் யாவையும் விலைபெற வளர்முலை வருத்த
நையு நுண்ணிடை நாரியர் புலவியிற் கழித்த
துய்ய மான்மதச் சேற்றொடு துவளுமுத் தாரஞ்
செய்ய மாமணிக் கலன்கிடந் தெறிப்பன தெருக்கள்.

---

(௯) எயில்=மதிலின்; குடுமியில் = உச்சியில்; அறை=கரையைமோதுகிற; நகர் அரிவை=நகரமாகிய பெண்; வனப்பு=அழகு; கறை=களங்கம்; கவினும்=ஒக்கும்.

(௧௦) நிலவு = பிரகாசிக்கிற; மால்வரைக்குலம் பலவும் = பலபெரியமலைக் கூட்டங்கள்; நிரைத்தென=வரிசையாகவைததுபோல; மான்மதி = மான்ரூபமான களங்கமுள்ளசந்திரன்; உரிஞ்சிட=தேய்க்கும்படி; குலவும்=விளங்கும்; ஆடகத்து=பொன்னால்.

(௧௧) மாறு = சத்துரு; மலை = சண்டையிடும்; கரமலைகள்=யானைகள்; புதைக்கும்=மூடும்.

(௧௨) மான்மதம் = மிருகமதம் அஃதாவது புனுகு கஸ்தூரிமுதலியன; நையும்=துன்புறும்; சேறு=களபம் (சந்தனக்குழம்பு); துவளும் = அசையும்; கலன் = ஆபரணம்; எறிப்பன=பிரகாசிப்பன.

ஆதி நூலுண ரந்தணர் சாலைக ளொருபா
லீதி மன்னவர் நிறைமணி மாளிகை யொருபா
லூதியம்பெறு வணிகர்வாழ் வசதிக ளொருபாற்
கோதின் மண்மகள் புதல்வர்தங் குலமனை யொருபால்.

மெலிக்கு நூலிடை யறுமென மேகலை யரற்றிச்
சலிப்ப நாண்மலர்த் தாளணி தண்டைநூ புரங்கள்
கலிப்ப நீடிய காந்தளங் கைவளை கலினென்
றொலிப்ப மாதர்க ளாடக மாடரங் கொருபால். (கச)

அலைக டற்கடைந் தரிசுரர்க் கமுதளித் ததுபோற்
றலைமை பெற்றமுத் தமிழ்க்கட றாலமத் ததனை
யுலைவு றக்கலக் கிச்சுவை செவிப்புலத் துண்பான்
கலைகள் கற்பவர்க் குரைப்பவர் கழகமங் கொருபால்.()

வார்வி சித்திடு மணிமுர சோதையுங் கொடிஞ்சித்
தேர்வி டுத்திடு மோதையும் பிளிறுசிந் துரங்கள்
போர்வி டுத்திடு மோதையும் புரவியின் கனைப்புங்
கார்வி டுத்திடு மோதையின் மும்மடி காட்டும். (கசு)

(கங) சாலை=வீடு; ஊதியம் = லாபம்; வசதி=வசிக்குமிடம் (வீடு); குலமனை=சிறந்தவீடு.

(கச) மெலிக்கும் நூல் = மெல்லிதாகிய நூல்போன்ற; மேகலை = ஸ்திரீகள் இடையிற் றரிக்கும் எண்கோவை மணி; அரற்றி=அழுது; சலிப்ப = வெறுப்படைய; கலிப்ப=கலீரென்ன; ஒலிப்ப = சப்திக்க; காந்தளங்கை=அழகிய காந்தட் புஷ்பமொத்த கரம்.

(கரு) தமிழ்க்கடல்=தமிழாகிய கடலை; தாலம்=நாக்கு; உலைவுற=சுழலும்படி; கழகம்=கல்விபயிலுமிடம்.

(கசு) வார்=நீண்டதோற்பட்டையால்; விசித்திடும் = இழுத்துக்கட்டிய; ஓதை=சப்தம்; கொடிஞ்சி=தேர்ச்சிகரம்; பிளிறு=யானைகத்துதல்; சிந்துரம்=யானை; கார்விசித்திடும் ஓதை=இடியோசை.

மறைவி ரித்துரை பயிற்றுந ரோதையு மன்னர்
திறை யளக்கவந் தீண்டின ரோதையுந் தேவர்க்
கிறைமை யிற்றினஞ் சாறய ரோதையு மெழுந்திட்
டறை கடற்படு முழக்கமுந் துளக்குற வலைக்கும். (கஎ)

துண்ட மாமதி தவழ்மதிற் றொன்னக ரதனுட்
கண்ட வாருயிர்த் தொகைமுத லடங்கிய கணக்கா
லண்ட கோளகை கவித்திடும் பேருல கனைத்து
முண்ட முண்டகக் கண்ணினு னுதரமொத் துளதால். (கஅ)

அரிபு ரந்தரன் விரும்புமந் நகரிப் பவன்றோ
லுரிபு ரந்தரித் துயர்வட வரைகுழைத் துருத்துத்
திரிபு ரஞ்சுடு சிவனடி சிந்தைசெய் பவன்றாட்
பரிபு ரந்திகழ் திருவுறை பரிபுரஞ் சயனே. (கக)

காந்து செம்மணிச் சேடனுங் கமடமுங் கடம்பா
யேந்து கோட்டுமோட் டிபங்களோ ரெட்டுமெண் கிரியு
நாந்த கத்தொடு சமரமேற் றெதிருற நணுகும்
வேந்த ருஞ்சுமை யாறிட மேதினி பரிப்போன். (உ0)

(கஎ) பயிற்றுநர் = கற்பிப்போர்; மன்னர்திறை = அரசிறை; அளக்க=செலுத்த; ஈண்டினர்=கூடினோரது; இறைமையில் = இராச்சியமுறைப்படி; தினம்=ஒவ்வொருநாளும்; சாறு=திருவிழா; அயர்=செய்கின்ற; துளக்குற = நடுங்க; அலைக்கும்=வருத்தும்.

(கஅ) துண்டம்=கீற்றுவடிவாகிய; அண்டகோளகை=வானவட்டம்; உதரம்=வயிறு.

(கக) புரந்தரன்=இந்திரன்; தோலுரி = புலித்தோல்; புரம் = தேகத்தில்; குழைத்து = வளைத்து; உருத்து = கோபித்து; தாள் பரிபுரம்=காற்சிலம்பு.

(உ0) காந்து = ஒளிவீசுகின்ற; கமடமும்=கூர்மமும்; கடம்பாய்=மதம் பொழியும்; மோட்டிபம்=உயர்ந்தயானையும்; நாந்தகம்=வாள்; சமரம்=யுத்தம்; பரிப்போன் = தாங்கினோன்.

வேத நான்முறை திறம்பிடா தெங்கணும் விளங்க
மாதர் கற்பெனும் வரம்பழி யாமன்மா நிலத்தோர்
பாத கம்பழி பயின்றிடா தருள்விழி பரப்பி
யாத ரத்துட னறப்பயிர் வளர்த்தர சளித்தான். (உக)

அனைய கோமகற் காசிசொல் புரோகித னானோன்
வினையி னீங்கிய சுரர்குரு நிகர்ப்பவன் வெண்ணூல்
வனையு மார்பினன் முத்தழல் வேள்விகள் வளர்ப்போன்
றனைய ரின்றியே நெடிதுநாட் டவத்தொடு சரித்தான்.

சொற்ற வேதிய னில்வயிற் றோர்சுதன் றீமை
முற்று மோருருக் கொண்டென முடங்குவெண் டிரைக
ளெற்று பாற்கட லிடைவிட முதித்தென வெழில்கூர்
பெற்ற மூர்மறைக் கொழுந்தின தருட்பெறப் பிறந்தான்.

தோன்று மைந்தனுக் குபர்சுகு மாரனென் றருளா
லீன்ற தந்தைபே ரிட்டழைத் தேர்மணி யழுத்தி
யான்ற பொன்னணி யணிந்தையாண் டணுகிடு மளவின்
மூன்று நூல்வினை நான்மறை விதிப்படி முடித்து. (உச)

ஆதபன்வட திசையணை யுத்தரா யணத்துத்
தீத கன்றிடு மோரைகூ டியசுப தினத்திற்
றாத விழ்ந்தவெண் டாமரை யாள்சரண் வழுத்திப்
பாத கம்பயின் மகற்குநான் மறைபயில் வித்தான். (உரு)

(உக) திறம்பிடாது=தவறாது; பாதகம்=துரோகம்; பழி=இகழ்ச்சி; ஆதரம்=அன்பு.

(உஉ) ஆசி=ஆசீர்வாதம், சுரர்குரு=பிரகஸ்பதி; வனையும்=அணியும்; சரித்தான்=சஞ்சரித்தான்.

(உங) இல்=பெண்டீர்; முடங்கு = மடித்தலையுடைய; எற்றும்=மோதும்; பெற்றம் = இடபம்; ஊர்=வாகனமாகவுடைய.

(உச) ஏர்மணி=அழகிய ரத்தினம்; ஆன்ற=நிறைந்த; மூன்று நூல்=முப்புரியார்ந்த பூணூல்.

(உரு) ஓரை=இலக்கினம்; தாதவிழ்ந்த=மகரந்தம்வீசும்.

ஆய்ந்த நூற்பல கலைகளு மாவினுக் கமுத
மீந்த தாமெனக் கமரிடை யுகுத்தபா லென்ன
வோய்ந்தி டாமலிற் பகலெலா முணர்த்திட வுணர்ந்து
வாய்ந்த காமவேள் கணைக்கிலக் காமென வளர்ந்தான்.

கவள மால்களி றெனவரு காட்சிகண் டுருகித்
துவள நூலிடை நடந்துபின் றொடர்ந்துதூ முல்லைத்
தவள வாணகை கோட்டிமற் றருந்தனங் காட்டிப்
பவள வாயினார் காமுறு பருவமெய் தினனால். (உஎ)

கஞ்ச நாண்மலர்க் கண்ணினன் கலைமதி தகர்த்து
விஞ்ச வேநிரைத் திணக்கிவைத் தனையவெண் ணகை
சஞ்ச ரீகமட் டார்பசுந் தாரொடுந் தழுவி [யான்
மஞ்சு கீண்டெழு மின்னென நுடங்குநூன் மார்பன்.

பெய்யு மாமழை முகிலெனப் பிளிறுசிந் தூரத்தின்
கைய தாமெனக் கவின்றரு தாழ்தடக் கையான்
றுய்ய வாரிச முகைமுறுக் கவிழ்செழுந் துணரின்
செய்ய தாளினன் றேடரு மாடவர் திலதன். (உகூ)

(உசு) ஆய்ந்த=தெளிந்த; கமர் = பூமியின் வெடிப்பு; இலக்கு ஆம் என=இலட்சியமாக.

(உஎ) கவளம் = வாயளவு கொண்ட உணவின் உருண்டை; காட்சி=தோற்றத்தை; தூ=பரிசுத்தம்; நகை=பல்; கோட்டி=சிரித்து.

(உஅ) கஞ்சம் = தாமரை; தகர்த்து = உடைத்து; நிரைத்து இணக்கி = வரிசையாக நெருக்கிவைத்து; விஞ்ச = சிறப்பாக; சஞ்சரீகம்=வண்டு; மட்டு=தேன்; பசும்= சிறந்த; நுடங்கும்=துவளும்.

(உகூ) சிந்தூரம்=யானை; கை=துதிக்கை; வாரிசம்=தாமரை; செழுந்துணர்=அழகியமலர்; செய்ய=அழகிய; ஆடவர்=ஸ்திரீகள்; திலதன்=திலதம் போன்றவன்.

சொன்ன விண்டுவிற் றிரண்டுயர் பணைத்தடர் தோள்சா
வன்ன மேகலை மடந்தையர் கண்கவர் வதனன் [ன்
கன்ன லஞ்சிலைக் காமனே காட்சிதந் தனையா
னன்ன வன்றிருப் பேரெழி லாரெடுத் தறைவார். (௩௦)

தென்ற லந்தடந் தேர்மிசை வருமதன் செங்கை
மன்ற லம்புகள் படப்படப் பதைத்துளம் வருந்திப்
பொன்ற யங்குபூட் புணர்முலைக் கணிகையர் போக
மன்றி லென்றிட நுகர்ந்தவா வடங்கில னாகி. (௩௧)

பழுதி லன்புட னுதயமுற் பகருமுப் பொழுதுங்
கொழுந ரன்றியோர் கடவுளைத் தளிர்க்கரங் குவியா
வழுவில் கற்புடை மடந்தையர் தமைமன மருட்டித்
தழுவி யானினத்தொருமழவிடையெனச்சரித்தான்.

மாமன் மைத்துன னெனவழைப் பாணியா வரையுந்
தாம னாகம புராணநூல் சதுர்மறை யென்னு
நாம நாவினி னவின்றிடா னொடொறுஞ் சிலைக்கைக்
காம னாகமம் வேதமீ தாமெனக் கற்பான். (௩௩)

ஈடு வாடைமற் றிலேபன மெனுமருந் தியற்றிப்
பீடு சானிறை முறைமையிற் பெருந்தகை பெற்ற

---

(௩௦) விண்டுவில்=மலைபோல; பணை =பருத்த; வன்னம்(வர்னம்) = அழகிய; காட்சிதந்து=பிரத்தியட்சமானது; திரு=சிறந்த; பேரெழில்=மிகுந்த அழகு.

(௩௧) மன்றல் அம்புகள் = வாசனையுள்ள மலரம்புகள்; தயங்கும் = பிரகாசிக்கும்; அன்றிலென்றிட = அன்றிற்பட்சிபோல.

(௩௨) முன்=முதல்; ஆன்இனத்து = பசுக்கூட்டத்து; மழவிடை=எவ்வளப் பருவமுள்ள காளை.

(௩௩) தாமன்=கொன்றை மலர்மாத்தரித்தோன் (பரமேசுவரன்); காமனாகமம்=மதனனூன்முதலிய காமசாஸ்திரம்.

கோடு மாமணிக் கும்பநேர் குவிமுலை சுமக்கும்
வாடு நூலிடை மகளிரை வசப்பட மயக்கும். (௩௪)

உலக்கு நாளணித் தாயினர்க் கொளிக்குமீ னொக்கு
நலத்தி னோர்சிலைக் காமவே ணணுகினு நழுவாப்
பெலத்த முல்லையின் றருக்களை வேரொடும் பிடுங்கி
நிலத்தி னீங்கிட விசைத்தெறி சுழல்வளி நிகர்த்தான்.

அந்தி வெண்பிறை முடித்தவ னடித்துணைக் கமலஞ்
சிந்தை செய்கிலன் றிருவுருக் களைச்சிலை யென்றே
நிந்தை செய்பவ னீதியாய் நித்தமு மியற்றுஞ்
சந்தி வந்தனை மறந்தனன் றுறந்தனன் றருமம். (௩௬)

இந்த வாறிவ னொழுகிய படிறுகண் டியாருந்
தந்தை பாலெடுத் துணர்த்திடத் தனயனைக் கூவி
யந்த மாநகர்க் கலைஞரை யழைத்தரு கிருத்திச்
சிந்தை தேறுற வுறுதிநன் மதிபல செப்பும். (௩௭)

---

(௩௪) ஈடு=இடுமருந்து; வாடை=வாசனையால் மயக்குமருந்து; இலேபனம்=பூசுமருந்து; பீடுசால்=பெருமைநிறைந்த; நிறைமுறை=கற்புமுறைமை; பெருந்தகை=பெருமை; கோடு =யானையின் மருப்பை யொத்த; வாடும்=துவளும்.

(௩௫) உலக்குநாள்=மரணதினம்; அணித்தாயினர்க்கு=சமீபித்தவருக்கு; மீன்=நட்சத்திரரூபமாயிருக்கும் அருந்ததி (ஒருவன் இறப்பதற்குமுன் ஆறுமாதந்தொடங்கி அருந்ததி நட்சத்திரம் அவன்கண்ணுக்குத் தோற்றாதாகலின் ஈண்டு ஒளிக்கும் மீன் என்றனர்); நலத்தினோர்=ஸ்திரீகள்; நணுகினும்=கிட்டினும்; நழுவா=நீங்காத; முல்லையின்=கற்பாகிய; வளி=காற்று.

(௩௬) திருவுருக்களை=விக்கிரகங்களை; சிலை=கல்.

(௩௭) படிறு = பொய்யொழுக்கம்; தனயன்=பிள்ளை; கலைஞர்=சாஸ்திரமுணர்ந்தோர்.

பிறர்ம னைக்குரித் தாகிய பேதையைப் புணர்ந்தோ
ரறம டுத்தநண் பொடுபுகழ் பெருமையோன் றடையார்
மறமி குத்தவெம் பவம்பழி மாற்றரு மச்ச
மிறலி யற்றிடும் பகையிவை நான்குமெய்ப் திடுவார். (௩அ)

நீடு றுநல் லிளமையென் றுளத்திடை நினைந்து
நாடு றார்பிறர் மனையெனி னுமநீர் வைப்பில்
வீடு றுபபுகழ் மேவுவர் வித்தைகை வித்தங்
கூடு றார்நர கக்குழி விழுந்தழுந் தகிலார். (௩௯)

ஊறு தீர்மரத் தூரியி னென்றென வொன்றி
வேறு பேதகங் காட்டுபுன் மனத்தினோர் விழைவாற்
கூறு நீணிதி கவர்விலை மகளிர்பாற் குறுகி
யேறு காமமே நுகர்பவர்க் கிகபர மில்லை. (௪௦)

என்று பற்பல நன்மதி துன்மதி யிதயந்
துன்று மச்சுகு மாரனுக் குரைத்தலுஞ் சொற்ற
தொன்று மற்றவன் செவிப்புல நுழைந்தில துபலஞ்
சென்று தைத்திடா நெடுமர முளையெனச் சிதைந்த.

(௩அ) பேதை=ஸ்திரீகள்; நட்பு=சினேகம்; புகழ்=கீர்த்தி; பெருமை=மேன்மை; மறம்=பொல்லாங்கு; பவம்=பாவம்; பழி=இகழ்ச்சி; இறல்=கெடுதி.

(௩௯) வைப்பில்=உலகத்தில்; வீடுறுப்புகழ் = அளவில்லாத கீர்த்தி; வித்தை=ஞானமும்; கை=நல்லொழுக்கமும்; மேவுவர்=அடைவர்; வித்தம்=இகழ்ச்சியை; கூடுறார்=அடையார்; அழுந்தகிலார்=அழுந்தமாட்டார்.

(௪௦) ஊரியின்=பட்டையைப்போல(உரியென்பது ஊரிஎனலாயிற்று. இதுநீட்டல் விகாரமாம்) ஒன்றென=(இருவருக்கும் உயிர்) ஒன்று என்று நினைக்கும்படி; ஒன்றி=சேர்ந்து; வேறுபேதங்கள்=பிரிவுற்ற வித்தியாசமான செய்லைகளை.

(௪௧) துன்றும்=பொருந்திய; நெடுமரமுளை=பூமியிலடிக்கும் நீண்டமுளை (கூராகச்சீவிய மரக்கொம்பு).

கப்பி நாடொறுங் களித்துண வளிப்பினுங் கோழி
தப்பி லாதுபுன் குப்பைபோய்க் கிளைத்திட றவிரா
தொப்பி னூல்படித் துறமதி யேபல கோடி
செப்பினுலுந்தம்மனம்புரிசெயல்விடார்தீயோர். (சஉ)

களிப்பி னுஞ்சுடுங் கடவுளர் கடல்கடை யமிர்த
மளிப்பி னுஞ்சுடு மறைதிரைக் குளிப்புன லகத்துக்
குளிப்பி னுஞ்சுடுங் குன்றுறு குகைகளிற் குறுகி
யொளிப்பி னுஞ்சுடுங் காமமிக் கூர்தர வுழன்றான். (சங)

தூய நீத்திழி தொழில்புரி துற்குணத் திவனைத்
தாயு நீத்தன டந்தையு நீத்தனன் றமர்க
ளேய நீத்தனர் நிலநிதி மகளிர்மே னிகழு
மாய நீத்ததின் மயக்கறத் துறந்தவர் மனம்போல். (சச)

தொழுகு லத்தவர் குலத்தினிற் றோமறத் தோன்றிப்
பழுது பற்பல விளைத்திழி குலத்தொழில் பயின்றான்
முழுமு தற்பொரு ளாய்மறை நடஞ்செய்நான் முகத்தோ
னெழுது மத்தக விதிவழி விலக்கினோ ரெவரே. (சரு)

கன்னி மாடமுங் கடிமதிற் காவலுங் கடந்து
துன்னு மாரிருட் பொழுதின்மங் கையர்முலை தோய்வா

(சஉ) நாள்தோறும் களித்து=பிரதிதினமும் மகிழ்வாக; கப்பி = வாயில் அடைத்து; உணவளிப்பினும் = ஆகாரங் கொடுத்தாலும்; தப்பிடாது=தவறாது; கிளைத்திடல் =கிண்டுதல்; ஒப்பில்நூல்=மேலாகியவேதாகமம்

(சங) ஊர்தர=பொருந்த.

(சச) தூயம் = பரிசுத்தம்; நிலம் நிதி மகளிர்=மண் பொன் பெண்; மாயம் நீத்து=தோன்றியழியும் உலகத்தின் போகவாரிதியை நீந்தி; அதின்மயக்கற = பின்னும் அதன்பேரிலுண்டாகும் இச்சா மயக்கம் நீங்க.

(சரு) தொழும்குலம்=பிராமண குலம்; தோம்அற=குற்றம் நீங்க; பயின்றான் =செய்தான்; மத்தகம்=தலை.

னன்ன மன்னவர் தமைப்பிறர் விலக்கினு மமையா
ரின்னதன்மையினீங்கிவைநிகழ்ந்தூறுமேல்வை. (சசு)

முத்த மீதினு முளரிமென் முகிழ்முலை முகத்தும்
வைத்த பற்குறி நகக்குறி கண்டுதம் மனையார்
தத்த மக்குள கற்பழிந் தாரெனச் சலித்துக்
கைத்த சிந்தைய ராகியக் கடிநக ருள்ளார். (சஎ)

காவல் கட்டழித் திரவினிற் கரவினு லெய்தி
யாவ ரித்தொழில் புரிபவ ரெனமனத் தெண்ணிப்
பாவ முற்றிய படிற்றொழுக் கச்சுகு மாரன்
மாவ னப்புடை யான்செய லிது வென மதித்து. (சஅ)

அற்ற நோக்கியாம் பற்றினு மகப்படா னைச்
பெற்ற மாதர்தம் மொழிப்படி யினிமனம் பிரியா
ரிற்ற தாகுமில் வாழ்க்கையென் றிரங்கியுட் கவலை
யுற்று ளோர்திரண் டென்செய்கே மிதற்கென வுசாவி.

வேறு.

காசினி யென்னு மாதின் கலிக்கரி யாடை நீக்கி
மாசகல் புகழ்வெள் ளாடை சாத்திய மன்னன் முன்போய்க்

(சசு) கடிமதில்=அழகிய பாதுகாப்புச் சுவர்; அன்னம்அன்ன வர்= அன்னம்போன்ற நடையினையுடைய ஸ்திரீகள்; எல்லை=காலத்தில்.

(சஎ) முத்தம்=உதடு; கைத்த=வெறுத்த; கடிநகர் = காவலமைந்தவூர்.

(சஅ) கட்டழித்து=நிலைகுலையச்செய்து; கரவினால் = மறைவாய்; படிற் றொழுக்கம்=வஞ்சகநடை.

(சகூ) அற்றம்=சமயம்; பற்றினும்=பிடிக்கினும்; இற்றது= அழிந்தது; உசாவி=ஆராய்ந்து.

(ருo) கலி = சமுத்திரமாகிய; கரியாடை = கறுப்புவஸ்திரம்; மாசகல்வார் = (கர்பு ஆகிய) தூய்மை நீங்கப்பெற்ற ஸ்திரீகள்.

கூசுத லின்றிநந்தங் குறைதிறந் தறைவோ மென்னத்,
தூசகல் வரிரின் மான மிழந்தவர் துணிந்து சூழ்ந்து. (௫0)

கால்வழி சென்னீ ரென்னக் கருத்தொருப் படுத்
திமான, வேல்வழி கண்ட நெஞ்சர் வெள்வளை கொழுக்
கள் கீண்ட, சால்வழி பரந்துமேயுந் தண்பணை நாடுநீதி,
நூல்வழி புரக்கு மன்னன்வாயிலை நோக்கி யேகி. (௫௧)

வாயிலோர் தம்மைக் கண்டெம் வரவுரைத் திடு
தி ரென்னப், போயிலோர்க் கன்னை யன்ன புரவலற்
போற்றி மாந்த, ராயினோர் கோடி யோரிங் கடைந்தன
ரென்னக் கஞ்சக், கோயிலோ ரிருவர்மேவுங் கொற்ற
வன் கொணர்மி னென்றான். (௫௨)

அரசர்கோ னருளிப்பாடென் றவரையுட் புகுத்
தப் போந்து, கரசரோ ருகங்கள் கூப்பிக் கனைகழற்
றாளிற் றாழ்ந்து, பரசநீள் கடைக்க ணோக்கம் பரப்பி
நுங் குறையா தென்ன, முரசகே தனனை யொப்பாய்
கேளென மொழிய லுற்றார். (௫௩)

---

(௫௧) கால்வழி = வாயக்காலின் வழியே; செல்நீரென்ன = செல்லுகின்ற நீர் போல, மானவேல் = மானமாகியவேலானது; வழிகண்ட = துளைக்கப்பட்ட; கொழுக்கள் = கலப்பையி னுனியிலுள்ள இரும்பு; சால்வழி = உழுதகோடு; பரந்து = சென்று; தண்பணை = குளிர்ச்சிபொருந்திய வயல்; புரக்கும் = காக்கும்.

(௫௨) வாயிலோர் = வாயிற்காவலர்; இல்லோர்க்கு = மிடியருக்கு; புரவலன் = அரசனை; கோடி = அளவில்லாத; கஞ்சகோயிலோர் இருவர் = தாமரை மலரை இல்லமாகவுடைய சரஸ்வதி இலக்குமி ஆகிய இருவர். (எனின் கல்வியும் செல்வமுமாம்).

(௫௩) அருளிப்பாடு = கட்டளை; சரோருகம் = தாமரை; பரச = துதிக்க; அம் = அழகிய; முரசகேதனன் = முரசவாத்தியத்தைக் கொடியாகவுடையோன் (தருமராஜன்)

பூசுரர் குலேசனாகின் புரோகிதன் மைந்தனாந்து,
வாசநீள் கணைகரந்த மதன்சுகு மாரனென்போ, னீச
னாய்த் தனதுசாதி நீதியா நியமநீத்துத், தூசகல் கர
வஞ்சஞ் சூதுசெய் தூர்த்தனாகி. (௫௪)

சூல்வளை முழங்கி யார்க்குந் தொடுகடல் வளாக
வைப்போர், கோல்வளை யாமற் காக்குங் குரிசினின்
னகரந் தன்னிற், கால்வளை வரிவில் லேய்க்குங் கருங்
கொடிப் புருவ மின்னார், மால்வளை மனத்த ராய்க்கற்
பிகந்திட வருத்து கின்றான். (௫௫)

இல்லின்மே வியமின்னார் தங் குறைகளை யெவர்க்கு
முன்னுஞ், சொல்லநா ணுறுவர்யாருந் தோற்றுநோய்
துடைத்து மாற்ற, வல்லரா மருத்து வர்க்கு மறைப்ப
வருளரோ மன்ன, புல்லரே மானங்காத்துப் புரந்தரு
ளெம்மை யென்றார். (௫௬)

கேட்டபோ திருகைப் போதாற் கிளர்செவித்
துளைகண் மூடிக், கோட்டமி றனிக்கோ லோச்சுங்

---

(௫௪) பூசுரர் =(பூலோகதேவர்)பிராம்மணர்; வாசநீள்கணை= வாசனைபொருந்திய நீண்ட மலரம்பு;நீசனாய்=சண்டாளனாய்; தூசு அகல் கரவம் = குற்றமிகுந்த வஞ்சனை; தூர்த்தன்=துஷ்டன்.

(௫௫) சூல்வளை = கர்ப்பம்நிறைந்த சங்கு; தொடு = ஆழ்ந்த (அல்லது தோண்டிய); வளாகம் = இடமாகவுடைய; வைப்பு=பூமி; ஓர்சோல்=ஒப்பற்றசெங்கோல்; குரிசில்=அரசனே ? ; கால்=இரண்டு நுனி; வளைவரி= வளைத்துக்கட்டிய; ஏய்க்கும்=ஒக்கும்; மால்வளை=மயக்கஞ்சூழ்ந்த; இகந்திட=நீக்கும்படி.

(௫௬) மன்ன=அரசனே; புல்லரேம்=அற்பராகியஎங்கள்; புரந்தருள்=கிருபைசெய்து இரட்சி

கோவிரு கோக்கள் சேப்ப, வாட்டமில் குமுதச்செய்ய வாயிதழ் துடிப்ப விந்த, நாட்டர சளித்தநீதி நன்று நன்றென்ன நக்கான். (ருள)

சீற்றமீக் கூரநின்ற சேனைகா வலரை நோக்கி, மாற்றரும் படிறனுகி மறைக்குலந் தோன்றி னேனைக், காற்றென விரைந்து சென்றிக் கணத்தினிற் கொணர் மினென்று, வேற்றுரி முரச நாண விடியென முழங் கிச் சொன்னான். (ருஅ)

குரைகடல் விடத்திற் றேன்றுங் கூற்றுவன் றூத ரொப்பா, ரரைநொடிப் பொழுதி லேடியந்நகர் முழு துந்தேடி, வரையில்புன் றெழில்க ளாற்று மறைய வன் றன்னைப்பற்றி, விரைவுடன் கொணர்ந்து கொற்ற வேந்தர்கோன் றிருமுன் விட்டார். (ருகூ)

வெய்யவேல் விடலை தூர்த்த விப்பிரன் றன்னை நோக்கிச், செய்யநான்மறையோர்நீதி திறம்பிடுமிவனைச்

(ருள) கைப்போது=மலர்போன்ற கரம்; இளர்=விளங்குகிற; செவித்துளைகள்=காதுகளை; கோட்டமில்=கோணுத லில்லாத; ஒச்சும்=செலுத்தும்; கோ=அரசன்; இரு கோ=இரண்டுகண்; வாட்டமில் = வாடுதலில்லாத (அஃதாவது அப்பொழுது மலர்ந்த); குமுதச்செய்ய= அல்லிமலர்போற் செவந்த; நக்கான் = சினநகைசெய் தான்.

(ருஅ) சீற்றம்=கோபம்; மீக்கூர= அதிகரிக்க; மாற்றரும்= ஒழிக்கப்படாத; படிறன்=வஞ்சகன்; ஏற்றுஉரி=கா ளையினது தோல்.

(ருகூ) குரை = சப்திக்கின்ற; விடத்தில்=விடத்தைப்போல; வரையில் = அளவில்லாத; கொற்ற = வெற்றியுற்ற; வேந்தர்கோன்=அரசருக்கரசன்.

சென்னி, கொய்திட வேண்டு மென்னக் குல்மறை யவ ரைக்கோற, லேயநின் மரபு நீதிக் கடாததென் றமைச் சர்கூற. (௬0)

கோமுகங் குளிர்ந்துகோபக் கொடுங்கன றணி ந்துபின்ன, சேமுகக் கருங்கண் மாதர்க் கிசைந்தகற் பெனுங் கான்காம, மாமுகத் தியி னுற்சுட் டரும்பழி சுமந்த விந்தக், காமுகன் றனைநம் மெல்லை கடத்தினீர் விடுத்தி ரென்றான். (௬௧)

அனையரவ் வுரைகேட் டந்த வந்தணன் றன்னைப் பற்றி, வனைகழன் மன்னன் காக்கு மாநிலங் கடத்தி யப்பால், வினைவலி யுனக்குச் சூழ்ந்த தென்றவர் விடு த்து மீண்டார், சினைவளர் தருக்கண் மேவுங் கானெறி சேணிற் சென்றான். (௬௨)

விண்ணுறு வரைகளென்ன விளங்குதன் றனைத் தோள் சேர்ந்த, பண்ணுறு மொழியினுளை நினைதொ றும் பரிந்து நீண்ட, கண்ணுறு புனலா றென்னக் கலு ழுவேள் கனைகள் பாய்ந்த, புண்ணுறு மார்பிற்றென்ற ல் புகுந்தழல் போலவீச. (௬௩)

---

(௬0) வெய்யவேல்= கொடிதாகிய வேலாயுதத்தை யுடைய; விடலே=எவ்வனப்பருவமுடைய அரசன்; தூர்த்த = காமுகனுகிய; விப்பிரன்=பிராமணன்; திறம்பிடும்= தவறிநடக்கும்; கோறல்=கொல்லுதல்.

(௬௧) கோ= அரசன்; ஏ=அம்புபோன்ற; முகம் = முகத்தி லுள்ள.

(௬௨) வனைகழல்மன்னன் =வீரக்கழலேயணிந்த அரசன்; கா னெறி=காட்டுவழி; சேண்=தூரம்.

(௬௩) விண்ணுறு =ஆகாயத்தையளாவிய; பண்ணுறு=இனி மை பொருந்திய; கலுழ=அழ.

அடுசினக் கராடி கோடி யாடுகீ டரவமாளி, படும தக்கலுழி தூங்குமபிணைக் கையால் யானைபாயுங், கொடுவரிப் புலிவாழ் காட்டிற் கூளிபோற் றனித்துத் துன்பத், தொடுதிரிந் துழல்வா னங்கோ ரோடையை யடைந்தா னன்றே. (௬௪)

தத்திவீழ் திரைக ளெற்றத் தவழ்ந்துருப் பங்க மீன்ற, நித்திலங் கரைகடோறு நிலவுகானிழனீர்ப் பொய்கை, மெத்திய நீளமாழம் விரிவுமப்பகலமெல்லா, மத்தியென் றுரைப்ப தல்லா லாரதன் பெருமை சொல்வார். (௬௫)

அம்புய முகமென்காவி யம்பக மாம்பல் வாய்வெண், கம்புகந் தரங்கோ கங்கொங் கைகணைக் கால்வரால்கூர், மம்புகழ் புறந்தாண் ஞெண்டு வருமுழந் தாள்களாகப், பம்புநீர்ப் படுகர் மென்சொற் பாவைய ருருவங் காட்ட. (௬௬)

முரிதிரைச் சிலைகால் கோட்டி மூசுவண் டெனு நாண் பூட்டி, விரிமலர்க் கமலங் காவி விசிகங்கள் விரை

---

(௬௪) கலுழி=வெள்ளம்; தூங்கும்=பொழியும்; பணை=பருத்த; வரி=கீற்றுப்புள்ளிகளமைந்த; கொடு=கொடிய; கூளி=பேய்.

(௬௫) எற்ற=மோத; நிலவு=பிரகாசத்தை; கால் = வீசும்; நிழல்=குளிர்ந்த; மெத்திய=பொருந்திய; அத்தி=கடல்.

(௬௬) காவி=நீலோற்பலம்; அம்பகம்=கண்; ஆம்பல் = அல்லிமலர்; வெண்கம்பு=வெண்மைநிறம் பொருந்திய சங்கு; கந்தரம்=கழுத்து; கோகம் = சக்கரவாகப்பட்சி; கூர்மம்=ஆமை; ஞெண்டு=நண்டு; பம்புநீர்=பரவிய சலம்; படுகர்=ஓடை.

விற் கோத்துப், பிரிவெனுந் துயராற்றுவிப் பிரன்ற
னைப்பெருத்தபூசல், புரிதர மதனின் றென்னப் பொ
லிந்தவப் பொய்கை மன்னோ. (௬௭)

மூண்டவெம் பசியாற் செய்ய முளரியார் முளரி
யெங்கு, மாண்டமீ னிரைதேர் வன்மீன் வாய்ப்படா
துகண்டு தப்பித், தூண்டகு வாளைதாவுந் துழனிகண்
டெழுந்து துள்ளி, நீண்டபைங் கயலை நேடித் தூரந்து
போய்ப் பாயுநீர்நாய். (௬௮)

முத்தியி லவப்பொய் வேட முயன்றுகண் முகிழ்
த்தி யோகம், புத்தியி னிருந்துதீமை புரிபவரென்னத்
தூங்கித், துத்தியா டரவி னெட்டைக் கழுத்தினைச் சு
ருக்கி மீனைக், குத்திநுங் கிடக்கண்மூடி யிருப்பன குரு
ண்டங்கோடி. (௬௯)

---

(௬௭) முரிதிரைச்சிலை = மடித்தலையுடைய அலைகளாகியவில்
லை; கால்கோட்டி = வளைத்து; மூசு = நெருங்கிய; கம
லம் = தாமரை; காவி = குவளை, விசிகங்கள் = அம்புகள்;
விப்பிரன் = பிராமணன்; பூசல்புரிதர = போர்செய்ய;
மதன் = மன்மதன்; நின்றென்ன = நின்றாற்போல.

(௬௮) முளரிஆர் = முட்கள்பொருந்திய; முளரி = தாமரை;
மாண்ட = நிறைந்த; இரைதேர் = இரையைத்தேடுகின்
ற; வன்மீன் = முதலை; உகண்டு = துள்ளி; தூண்தகும் =
தூண்போன்ற; துழனி = சப்தம்; பைங்கயல் = இள
மையாகியகெண்டைமீன்; நேடி = தேடி; தூரந்து =
துரத்தி.

(௬௯) முத்தியில் = மோட்சமில்லாத; அவம் = வீண்; முயன்று
= பூண்டு; முகிழ்த்தி = மூடி; துத்தி = படப்புள்ளி ;
அரவின் = பாம்பைப்போல; நுங்கிட = விழுங்க; குரு
ண்டம் = கொக்கு; கோடி = அளவில்லன.